

İşçi, emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı reformist teslimiyetçi önderliklerin

OYUNLARINI ALANLARDA BOZALIM!

Türk egemen sınıfları SSK, Teke, SEKA derken ülkenin tüm değerlerini, zaten az olan yerli sanayisini emperyalist tekellerin ellerine teslim etmek için çok büyük gayretle çalışıyor. İşçiler için işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik demek olan **özelleştirme talanına** karşı yıllardır mücadele veren işçi sınıfı ve emekçiler reformist ve sarı sendikaların etkisinden kurtulup **sınıfın bilimsel ideolojisi** ile donatılmadığı sürece bu saldırılar büyüyecektir. SEKA bunun en somut örneğidir. İşçilerin basıncıyla hareket geçen sarı ve işbirlikçi sendikaların direnişte devrimci sendikal an-

layışların yaşam bulmaması için ellerinden gelen tüm çabayı sarfetmeleri bu gerçekliği göstermektedir.

SSK'ların devredilerek özelleştirilmesine karşı birkaç göstermelik eylemden öteye gitmeyen **Emek Platformu**'nun öncülüğünü yapan, eylemlere damgasını vuran da yine bu anlayıştır. 16 Şubat'ta sisteme yapılan "tehdit" bu gerçeği hiçbir biçimde değiştiremez. Bunun gerçek bir tehdide dönüşmesi ancak **sınıfın gerçek öncülerinin** buralarda etkinlik kazanması ile mümkün olacaktır. İşte bu yüzden de 16 Şubat'ta başta işçi sınıfı olmak üzere

Kürt ulusu ve ezilen tüm emekçilere yönelik şiarları haykırmak, bu şiarları milyonların sloganına dönüştürmek; tüm gücümüz ve enerjimizle o gün gerçek öncülüğü kazanılmak zorundayız.

Siirt'te 5 Kürt genci infaz edilirken, Mardin'de Kaymaz'ların kanı henüz kurumamışken, Hakkari'de halk dondurucu soğukta yaşamaya mecbur edilirken, reformist öncülerinin barış çağrılarına rağmen Siirt'te çatışan 70 yaşındaki bir Kürt köylüsünün "**vurmazsak vuruluruz**" bilincini ve öfkesini görmek ve bu bilinci kuşanmak zorundayız. Kürt ulusal hareketinin teslimi-

yet çıgıllıklarına karşı halkın **öfke** ve **isyan çıgıllığı** ve bedel ödeme cüretini Siirt sokaklarında gördük. Bugün bize güç veren bu isyan çıgıllığı olmalıdır. 5 Şubat'ta şehitlerimizi anarken yaşadığımız coşkunun kaynağı 33 yıllık savaşçı tarihimiz ise; bu tarih bizden bu çıgıllığı görmemizi ve her tarafta haykırma-

İşçi-köylü'den

**"TRAK'TA KİTLE İMHA
SİLAHLARI VAR!"
EMPERYALİZME KARŞI
BİRER İMHA SİLAHI OLALIM!
Sayfa 30**

Parti ve devrim şehitleri anıldı

BASEL

Proletarya Partisi yaptığı 1. Konferansında Ocak ayının son haftasını **Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası** olarak ilan etti. Bu çerçevede **30 Ocak 2005** tarihinde İsviçre'nin **Basel** şehrinde bir anma gerçekleştirildi. Saat 14:00'te başlayan ve 16:00'da sona eren anmaya 100'ü aşkın bir kitle katıldı. Anmamıza Fransa'nın **Strasbourg** şehrinde katılan **Grup İsyana Özlem**'in marşlar ve halk türküleri ile açılış yaptığı anma daha sonra saygı duruşu ve açılış konuşması ile devam etti. Aralarda grup **İsyana Özlem** söylediği marşlarla kitleyi coşturdu. Aynı şekilde YDG'liler de attıkları coşku dolu sloganlarla salonu inletti.

İlk bölümde İşçi Köylü Kurtuluşu'nun bu hafta ile ilgili bölümleri okundu. Anmanın ilerleyen bölümünde **TKP/ML MK SB'nin Parti ve Devrim Şehitleri** için çıkarttığı bildiri okundu. Marşlar ve şiirlerle devam eden anma boyunca büyük bir televizyon ekranında yayınlanan dia ilgi çekti. Duvara asılan dört genel sekreter, beş ustanın pankartının yanısıra **Kenan Demir, Barbara Anna Kirstler** ve **Partizan** pankartı salonu süslemişti. İlerleyen saatlerde **Devrimci Demokrasi** okurlarının verdiği mesaj okundu. Sonlara doğru hazırlanan ikinci bir dia gösterimi sunuldu. Yaklaşık olarak yarım saat süren dianın ardından anmaya yine türkülerle devam edildi. En son bölümde bir kişi Parti ve

Devrim şehitlerini anmanın ne demek olduğunu, özellikle böylesi zorlu süreçlerde onlara sahip çıkmanın ne kadar anlamlı olduğunu vurguladı. Emperyalist saldırganlığın hayatın her alanında yoğun olarak işlendiği bir süreçte buna panzehir olacak tek şeyin örgütlenmek ve mücadele etmekten geçtiğinin altını çizdi. Konuşmanın bitmesi ile birlikte oldukça coşkulu ve iyi geçen anma sona erdi.

ULM

Ocak ayı, sınıf mücadelesinde muazzam öneme sahip işçi sınıfının önderlerini toprağa verdiğimiz aylardandır. **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht** Almanya burjuvazisinin dipçikleri altında katledilirken, büyük usta **Lenin** hastalığına yenik düşmüştü Ocak ayında. **TKP/ML'nin ilk şehidi Meral Yakar** yine Ocak ayında katledildi. **TİKKO'nun komutanı Ali Haydar Yıldız** yine Ocak ayında şehit düştü. **Mark-sizm-Leninizm-Maoizm'in** Türkiye'de temsil eden partimizin kuramcısı **İbrahim Kaypakkaya** Ocak ayında 90 gün işkencehaneye girmek üzere düşmana esir düştü. Ve daha nice parti ve devrim şehitleri Ocak ayında şehit oldu. Proletarya Partisi'nin Ocak ayının son haftasını "**Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası**" olarak ilan ettiği 1. Konferans'tan bugüne, çeşitli anma etkinlikleri sürmektedir. Ulm'de de bu doğrultuda, bir anma gecesi düzenlendi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı gece, saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başladı. Ardından **Grup Tohum** sahnede yerini alarak, devrimci ezgiler söyledikten sonra yerini **Grup İsyana Özlem**'e bıraktı. Devrimci marşlar ve ezgiler söyleyen grup kitleyi coşturarak beğenisini topladı. Daha sonra anma için hazırlanan sinevizyon sunuldu. Coşku dolu doruğa ulaştıran bu gösteride, parti ve devrim şehitlerinin resimlerine yer verildi. Sinevizyonun ardından programa ara verildi. Ardından **Tohum Tiyatro Grubu** sahnede yerini aldı, babasının **İbrahim Kaypakkaya'nın** parçalanmış cesedini aldığı anı canlandıran tiyatro grubu büyük beğeni topladı. Ardından **Grup Haykırış** devrimci ezgiler, marş-

larla birlikte Karadeniz oyununu sahne- de canlandırarak, büyük beğeni topladı. Son olarak **Grup Şiar** sahnede yerini aldı. Marşların, türkülerin söylenmesinden ve halaylar çekilmesinden sonra, gecemiz son buldu.

LİNZ

Linz Partizan okurları tarafından yapılan bir etkinlik ile Parti ve Devrim şehitleri anıldı. **23 Ocak 2005** tarihinde yapılan anma öncesi yoğun bildiri ve bilet dağıtımı ve ziyaretler yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlikte tiyatro, şiir grubu, **Grup Serzeniş, Umut Folklor Ekibi** ve **Grup Şiar** sahne aldı.

TKP/ML militanları şehitleri selamladı

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bilgileri haber değeri taşıdığından dolayı yayınlıyoruz.

Parti ve devrim şehitlerini anmak için eylem yapan TKP/ML militanları yaptıkları açıklamada "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaştan

devralınan kızıl bayrak Marksist-Leninist-Maoist güzergahta 300'ü aşkın şehit verilerek bugünlere taşınmıştır. Şehitlerimizin bize bırakmış olduğu devrimi miras almanın onurunu yaşayan TKP/ML TİKKO militanları olarak şehitlere verdiğimiz sözü yinele-

menin coşkusunu yaşamaktayız. Ve biliyoruz ki, şehitlerimizi anmak, onların bıraktığı silahı devralmak ve Halk Savaşını geliştirmek ve Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmektir. Düşen her bir canın, dökülen her bir damla kanın, and olsun ki, er yada geç hesabı sorulacaktır" denildi.

2 Şubat 2005 tarihinde **Gazi Mahallesi** ile **Karayolları Mahallesi**'ni birbirine bağlayan köprüye bomba süsü verilmiş pankart asan **TKP/ML** militanları kayıp vermeden bölgeden çekildiler.

"Emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı direniş sürüyor, şehitlerimiz yaşıyor" yazılı **TKP/ML TİKKO** imzalı pankartı uzun süre sonra farkedilen kolluk güçleri fünye kullanarak pankartı indirmiştir.

Açıklama "**Parti ve Devrim şehit-**

leri ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı" sloganları ile son buldu.

TKP/ML TMLGB

MİLİTANLARINDAN EYLEM

3 Şubat 2005 tarihinde **Okmeydanı Piyalepaşa otoyolunu** molotoflarla trafiğe kapatan **TKP/ML TMLGB** militanları **Dersim**'de şehit düşen **TKP/ML TİKKO** savaşçıları selamladılar. Eylemde "Dersim şehitlerinin hesabını soracağız" **TKP/ML** imzalı pankart açıldı. **TMLGB** militanları tarafından "Yaşasın Partimiz **TKP/ML Halk Ordusu TİKKO TMLGB**", "Umudun adı **TKP/ML**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Yapılan eylemden sonra **TMLGB** militanları kontrollü bir şekilde geri çekildiler.

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Seçim balonu direnişin bombalarıyla patladı

İşgalcilerin tankları gölgesinde, patlayan ve susmayan silahların eşliğinde Irak'ta seçimler yapıldı. Ve bu atmosfer içinde yapılan seçimler onlarca kişinin yaşamına mal oldu. İşgalciler ve onların işbirlikçileri, bu seçim oyununun, Irak'ın geleceğini belirlemede tarihi bir adım olduğunu iddia ediyorlar. Peki gerçek bu mu? Tabii ki hayır. Gerçek olan bu seçimin işgalcilerin yönlendirmesinde olduğu ve tek amaçlarının da işgalciliklerine Irak halkının oyuyla meşruluk kazandırmak ve silahların gölgesinde kendisine uşaklık etmekte kusur etmeyecek Irak'taki ulusal, dinsel ve mezhepsel güçleri şeklen de olsa kucaklayacak yeni bir uşak yönetimin işbaşına getirilmesini sağlamaktır.

Seçimlere katılım konusunda çelişkili bilgiler verilirken, seçim sonuçlarının ancak on gün içinde açıklanabilecek olması kurulacak kukla hükümet planlarının ancak bu zaman zarfında netleşeceği ifade edilmekte. Iraklıların ezici çoğunluğunun seçimlere katıldığı yönünde kamuoyunu ikna çaba ve çalışmalarının ise bir aldatmacadan ibaret olduğu verilerle ortadadır. Yapılan ilk açıklamalarda seçimlerde %72 oranında oy verildiği açıklandı. Ancak bu abartılı rakam hemen "düzeltilecek" "Iraklıların %57'sinin oy kullandığı" açıklandı. **Seçimlerde oy kullanabilecek nüfusun yüzde kaçının oy kullanmak için kayıt yaptırdığı sorusu sorulduğunda verilebilecek bir yanıt yoktur.** Bu tablo bir seçmen listesinin oluşturulmadığı ve seçimlerin kendi iradeleriyle sandık başına gidenlerin dışında, halkın silah zoruyla sandık başına götürüldüğünü göstermektedir.

Yine bu oyunların ve açıklamaların yanı sıra işgalcilerin korkulu rüyası durumundaki Bağdat'ta halkı sandık başına götürmek için halk açlıkla tehdit edilmiştir. Seçim arifesinde getirilen ekme karnesi uygulaması ile halk oy kullanmaya zorlanmıştır. 52 yaşındaki Amin Hajar "Oy vereceğim çünkü yiyecek karnemin kesilmesine dayanmam... Eğer bu olursa ben ve ailem açlıktan ölüyoruz" açıklamasında bulunuyor.

Ama bu planlar da, diğer planları ve yalanları gibi tutmayacaktır. Sünni mezhebine mensup Iraklıların sandık başına gitmeyerek seçimleri boykot etmeleri, seçim gününde susmayan silahlar, "Çatışmalara son vermek, Irak'ın bütünlüğünü korumak" için yapıldığı öngörülen seçimlerin; aslında çatışmaları daha da körüklemek ve Irak'ta ulusal, mezhepsel bölünmelerin kaçınılmaz hale gelmesine hizmet etmekten başka bir rol oynamayacağını açığa çıkardı. Dolayısıyla yapılan seçimler Irak'ın kaderini belirlemedi, ama Irak'ın geleceğinin hangi yönde şekilleneceğinin somut kanıtlarını sundu. Emperyalist işgalciler "Demokrasi", "özgürlük" adına seçim komedileriyle Irak'ta asgari bir düzeyde kontrolü sağlayacak bir uşak yönetim sağlama peşindedir.

Çünkü, Irak'ta kısmen de olsa sağlanacak bir "istikrar" bölgede yeni saldırılar için hem üs hem de model rolü oynayacaktır. Ama emperyalist işgalcilerin ezilen ulus ve halkların benimseyip sahipleneceği bir yönetim modeli ortaya çıkarmaları onların niteliği ile bağdaşmaz. Diğer bir anlatımla emperyalistlerin sunacağı her model baskıyı, sömürüyü içermek zorundadır. Yani, enerji ve diğer zenginlik kaynaklarının talanını kolaylaştıracak, bölge halklarını denetim altında tutmaya hedefleyecek olan saldırganlık politikası izlemek. Bunun

için de askeri üsler, on binlerce militarist gücün barınacağı daha da sağlam bölgelerin varlığı gerekiyor. İşte emperyalistlerin bu ihtiyacına Irak'ta yanıt olacak en uygun alan, Irak'taki Kürt topraklarıdır. Dolayısıyla bu seçimler Kürtler ve Kürtlerin ABD emperyalizmi ile olan ilişkilerinin geleceği açısından daha bir önem arz etmektedir. Bu anlamıyla soruna dar ve kısa vadeli çıkarlar penceresinden değil, geleceğin penceresinden bakmalıyız. Dar ve burjuva milliyetçi bakış açılarının en büyük yanılgısı, sorunu bu dar ulusal ve pragmatist bakış açısıyla ele almalarıdır. Her pratik adımına emperyalistlerin yön verdiği Irak seçimlerine "Kürtler için tarihi fırsat" yarattı temelinde yorumlamaları tam da bu dar ulusal milliyetçi düşüncü tarzlarının ürünüdür.

Irak'ta yapılan seçimler ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir parçasıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ABD bu seçimlerle Irak'ta bir "istikrar" yaratmayı ve bunu da bölgedeki yeni saldırganlıkları için bir model olarak sunmayı hedefliyor. Plan bu. Ama bu plan seçimlere Sünnilerin katılmamasıyla önemli oranda bozuldu. Seçim sürecinde ve sonrasında yaşanan çatışmalar, yapılan yanlış hesapların Irak sokaklarından yeniden geri dönüp emperyalist işgalcileri vurduğunu açıkça göstermektedir.

Bu konuda tarihi bir örnek olması açısından Vietnam örneği yanbaşımızda durmaktadır. Bugün Irak'ta yapılan seçimlerle benzerliği bulunan bu seçimlerde de emperyalistler ve işbirlikçileri aynı söylemleri kullandılar. ABD Vietnam işgalinde çok kötü bir şekilde sıkışmış durumdayken -yani bugün Irak'ta olduğu gibi- seçimleri yaptırdı. Güney Vietnam kukla hükümeti tarafından yapılan seçimler işgale karşı direnenlerin eylemleri ve saldırılarının gölgesinde yapıldı. Irak'ta olduğu gibi. Vietnam'da da seçim sonrası için ABD aynı çığlığı attı: "Demokrasi geldi". Ancak ABD diğerleri gibi bu bahsi de kaybetti ve Vietnam'dan büyük bir yenilgi yaşayarak çıktı. Şimdi sıra Irak'ta.

Böylesi çatışmalı bir ortamdan istikrar doğmaz. Sokakları emperyalist tankların militarist güçlerinin işgali altında olan bir ülkede; yapılacak tek şey işgalcileri söküp atmak için sonuna kadar savaşmaktır. Halkların birliği, halkların kardeşliği ve geleceği ancak bu pratik duruşla yaratılır. **İşgalcilerin kılıcını sallamakla gelecek kazanılmaz. İşgalcilerin projelerine figüranlık yapılarak "fırsatlar" değerlendirilemez.**

Bu konuda tarihte yaşanan olayları, çatışan gerici güçler arasındaki çelişkilere ortaya çıkan fırsatları değerlendiren politik önderliklerin tecrübelerini doğru okumalıyız. **Marksist-Leninist-Maoistlerin** bu yönlü eğitici ve öğretici pratikleri vardır. Ve pratiklerin özü şudur: **Her koşulda bağımsız hattı korumak, düşmanlar arasındaki en ufak çatlaklıktan yararlanmaya çalışmaktır.** Bu politika elbetteki doğru bir politikadır. Somut durumu göz ardı eden düşmanlar cephesinde ortaya çıkan çatlakları derinleştirmeye, onlardan yararlanmaya çalışmayan bir güç, bir önderlik savaş cephesinde kolay kolay kazanmayı başaramaz.

Bu bakış açısıyla yapılan seçimler neticesinde Irak Kürdistanı'nda oluşan tabloyu değerlendirirsek; karşımıza çıkan resmin yukarıda altını çizdiğimiz gerçeklerle hiç de uyumlu olmadığını rahatlıkla göreceğiz. Her şeyden önce; **Talabani** ve **Barzani** önderlikli güçlerin

ortada ne bağımsız bir politikaları ne de koltukları vardır. Bu güçlerin politikalarını ve hangi koltuğa oturmaları gerektiğini emperyalist işgalciler tayin ediyor. Dolayısıyla bu önderliklere en büyük avantajı yine Irak'ta direnen güçler sağlıyor. Direniş büyüdükçe bu burjuva feodal önderliklerin emperyalist işgalciler katındaki itibarı daha bir artıyor. Diğer bir ifadeyle, direniş, işgalcileri ve işbirlikçilerinin kaderini daha da birleştirerek birbirine bağımlı hale getiriyor.

Bugün ABD'nin kanatları altında, uçma taklidi yapan Talabani ve Barzani, bir dönem de PKK'nin yürüttüğü silahlı savaşım karşısında ecel terleri döken TC ile ufak kırmıtlar karşılığında anlaşarak PKK hareketine karşı saldırgan bir tutum içine girmişlerdi. Yani "Kürt halkının çıkarı" için Kürt devrimcileri imha ediyordu. Bunun siyasal formülasyonu da var olan "çelişiklerden yararlanmaktır". Peki bugün ne yapılıyor? Bugün de emperyalist çıkarlar ve bu çıkarların diğer bir anlatımla bu işbirliğinin sağladığı olanaklar için başta Arap halkı olmak üzere direnen tüm güçlere karşı savaşılıyor. Yani, "halk adına", emperyalistlerin kanatları altında halklarla savaşmak. Bunun adı da tarihi fırsatlardan yararlanmak oluyor. Ve yine bu fırsatın ortaya bağımsız bir Kürdistan çıkaracağını düşünenler; emperyalist işgalcilerle yapılan bu işbirliğinin gelecekte Kürt halkı için yaratacağı tehlikelerin farkında değildirler.

İmralı öncesi süreçte bu politikaları Kürt halkının mücadelesini emperyalistlere ve gerici devletlere bir tas çorba karşılığında satma olarak yorumlayan PKK'nin bugün aynı koro ya katılması, sözü edilen değişimin hem niteliğini ve hem de bu güçlerle olan ideolojik akrabalığını gösteriyor.

Herkesin artık şu gerçeği görmesi gerekir; ABD emperyalistlerinin "Büyük Ortadoğu Projesi"nde Kürtlere yüklemeyi düşündüğü misyon, kendi emperyalist çıkarları için sonuna kadar kullanmaktır. Bugün Irak'taki Kürt topraklarını bir üs haline getirmeye çalışan ABD emperyalistleri, İran ve Suriye'de yaratmayı düşündüğü iç karışıklıklarda önemli oranda Kürt potansiyelinden yararlanmayı hedeflemektedir. Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesini her parçada kendi emperyalist çıkarlarına alet etmeye ve Kürt halkı ile diğer bölge halkları arasında onarılması zor düşmanlıkların yaratılmasına çalışılmaktadır. Hep tarihi fırsatlardan söz edenlerin, ezilen halkların birliği ve kardeşliği önünde oluşturulmaya çalışılan bu barikatları bu tarihi açmazları da görmeleri gerekir. Tarih ve gelecek, günü birlik ve pragmatist politikalar üzerinde inşa edilemez.

Bilimsel olarak düşündüğümüzde her olumsuzluğun olumlu bir yanı vardır. Bugün Irak'ta emperyalistlerin yarattığı fiili durum ve mevcut güçler dengesi, objektif olarak Kürtlerle belli imkanlar sunmaktadır. Tüm mesele bu

imkanlardan hangi düşünüş tarzıyla, hangi politikayla yararlanılacağı noktasında düğümleniyor. Hiç kimse bu güçlerin bağımsız bir politika izlediğini iddia edemez, durum böyle olunca, bugün objektif olarak ortaya çıkan bazı imkanlardan hareketle gerçeklere gözümüzü kapatmamız, izlenen bu işbirlikçi politikaların gelecekte Kürt halkı için yaratacağı olumsuzlukları kitlelerden gizlememiz samimi bir yaklaşım olmaz.

Tarihi tecrübelerle baktığımızda emperyalistlerin ipiyle kuyuya inen tüm önderliklerin kuyunun dibinde mahsur kaldıkları gerçeği ile yüzleşiriz. Ve her daim kuyunun dibine gömülmenin faturasını da ezilen halklar ödemiştir. Ezilen halkların, ulusların tek kurtuluşu kaderlerini emperyalist saldırganların kaderleriyle birleştiren işbirlikçi önderlikleri başlarından def ederek bağımsız bir politikayla emperyalizme ve tüm gericiğe karşı sonuna kadar savaşmalarıdır. Bunun çok zor bir yol olduğunu biliyoruz, ama demokratik, bağımsız ve özgür bir gelecek de ancak bu yolda yürünerek kazanılır. "Kötünün iyisini tercih etmek", bir zalimin kanatları altından çıkıp başka bir zalime sığınmak, kötülükten ve zulümden hiç kurtulmamak anlamına gelir.

TC ve Kerkük Rüyası

Irak'ta yapılan seçimlerle birlikte Türk egemen sınıfları yine sıkça Kerkük için rüya görmeye, kırmızı çizgilerini hatırlamaya ve Türkmenler için taşıdıkları "hassasiyetlere" vurgu yapmaya başladılar. Bu konuda aslında söylenecek fazlaca bir şey yok, çünkü Türk egemen sınıfları da emperyalist efendisi ABD'nin bölgede yarattığı kanlı tablonun nedenini ve güçler dengesini çok iyi biliyorlar. Böyle bir tablonun içinde Kerkük'ün nimetlerinden yararlanmaları da mümkün görünmüyor. Diğer bir ifadeyle Türk egemenleri için en mümkün görünen şey Kerkük rüyasını görmeye devam etmeleridir. Kerkük meselesini Türkmenler ekseni olarak ırkçı ve şoven politikalarının bir aracına dönüştürmeleridir. Ki, bölgeye ilişkin politikalarında bu sorunu şu veya bu düzeyde hep gündemde tuttular. Ortaya çıkan sonuç ise bugünkü tablo. Ve yarının tablosu da bugünden farklı olmayacaktır.

Burada gözden kaçırılmaması gereken şey; TC'nin bu tehdit ve şantajcı politikayla bir yandan Türkmenlerin hareket alanını genişletip geleceğe dönük çıkar hesapları yapmayı, diğer yandan Irak'taki Kürt önderlikleri ve emperyalist efendisini KONGRA-GEL'in silahlı güçlerine karşı daha saldırgan ve katı hareket etmeye zorlamayı hedefliyor. Ama Irak'taki tablo bugün açısından özellikle TC'nin ikinci istemi için hiç de olumlu bir işaret vermiyor. Tüm bunlara rağmen Türk egemen sınıfları bu sorunları yukarıda ifade ettiğimiz hedeflerine uygun olarak dış politikada bir propaganda malzemesi olarak kullanmaya devam edecektir.

Sınıfsal Bakış

KADERİN CİLVESİ BU: KÜRSÜDE ZONTA VE MAGANDA!

Fırka adıyla anıldığı kuruluş yıllarından günümüze kadar; gerek tek parti döneminde gerek sonraki süreçlerde; hem “**kur-tarıcılar**”, kurtuluş savaşına öncülük edenlerin partisi olma kimliğiyle, hem de “**solcu**”, “**ilerici**”, “**halkçı**”, “**sosyal demokrat**” etiketiyle CHP; halkın aldatılma ve yanılsamaya uğratılma odaklarının, mekanizmalarının başında gelmektedir. **HP**, **SODEP** ve **SHP** gibi 12 Eylül’ü takip eden yıllarda oluşturulan geçici yapılanmalarıyla birlikte yaklaşık 80 yıllık CHP; sözcülerinin ağızından sıkça duyduğumuz üzere, devletin kurucusudur, temel direklerinden dir ve de “Atatürk”ün partisidir.

Tam da bu noktada, öncelikle altının çizilmesi gereken en önemli hususun, bütün partilerin toplumsal sınıfları temsil ettiği gerçeğidir. Çeşitli siyasi kliklere (grup) ait olan partiler faaliyetlerini genel olarak o sınıfların özel olarak da o kliğin çıkarları doğrultusunda sürdürmektedirler. CHP, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının faşist partisidir. Türkiye’de egemen konumdaki bu sınıfların en köklü kliği olarak mevcudiyetini sürdürmektedir. Faşist Türk devletinin kurucu-resmi ideolojisi Kemalizm’in en sadık takipçisi olma iddiasındadır.

Vazgeçilmez olması, üzerinde bu kadar durulması, parti içi gelişmeleri üzerine kıyametler koparılması tam da bu nedenledir. Son kurultaya sadece medyanın değil, bütün çevrelerin yoğun ilgi göstermesinin ana sebebi budur. CHP sadece il ve ilçe teşkilatlarıyla ya da mevcut oy yüzdesiyle, veya milletvekili, belediye başkanı sayısı ile hesaplanabilecek bir “**güç**” konumunda değildir. Başta TSK, yargı olmak üzere çeşitli kurumlardaki etkinliğiyle, 82 yıllık süreç boyunca Kemalist ideolojinin zerk edildiği toplumdan yansıyan aksiyonla birlikte değerlendirilmelidir. Emperyalistler ve uşağı hakim sınıflar için CHP’de sembolleşen “değerler” bu açılardan önem taşımaktadır.

Bütün bunların ötesinde CHP, hala bü-

tün reformistlerin ve revizyonistlerin “sosyal demokrat” partisidir. Oportünistlerin tamamına yakınının, en azından “**anti-emperyalist**”, “**anti-faşist**” partisidir. Kendilerine nice sıfatlar biçenlerin bu büyük siyasi körlüğü, aymazlığı ve yanılsamasının yanında, oy verenlerinin CHP’yi “**sol**” bir parti olarak algılamasına şaşırılmamak gerekiyor. Buna karşın son iki seçimde 10 milyon aşkın kişinin sandık başına gitmediği ve bunların ciddi bir bölümünün protesto oyları olduğu düşünülürse halkımızın belli bir bölümünün, CHP konusunda, kendisine önderlik etmeye çalışanlardan daha ileride olduğu anlaşılmaktadır.

CHP kurultayının ardından, çeşitli siyasetlerin, siyasi çevrelerin yaygın organlarını inceleyenler yıllardan beridir söylediğimiz sözlerin bir kez daha doğrulandığını ibretle görecektir. Yapılan yorum ve değerlendirmeler, CHP’den hala bir takım beklentilerin olduğunu göstermektedir. Ortaya çıkan tablonun yarattığı hayal kırıklığı ile umutsuzluğu artan devrimci, yurtsever, ilerici çeşitli yapılardan arkadaşlar, CHP kurultayının faşist düzenin tipik bir görünümü/aynası olduğu gerçeğini görmezlikten gelmektedirler.

Belki bu kadar kavgaların dövuşlerin arbedelerin olduğu, kirli çamaşırların ortalığa serildiği, başkan adaylarının birbirine küfür ettiği, sahte oyların, kartların düzenlendiği, rüşvet ve yolsuzluk suçlamalarının partinin Yüksek Disiplin Kurulu (YDK)’na bulaştığı, mafya bozuntusu beslemelerin salonu doldurduğu, her türlü rezilliğin sergilendiği bir kurultay ilk defa yapılıyordu ama, bütün bunların bu düzenin tescilli faşist bir partisinde günün birisinde yaşanmasına şaşırılmamak gerekiyordu.

Baykal, YDK’na rüşvet bulaşmasının vahametini vurgulamak için, “**Et kokarsa tuzlamak lazım, tuz kokarsa ne lazım?**” diye sorarken, partinin neden kokmuş hale geldiği sorusunun yanıtını ve bu hale gelirken başında kendisinin bulunduğu gerçeği-

ni atlıyordu. 1 Mart tezkeresinin kabul edilmemesini kendi zaferleri gibi göstererek bunun üzerinden CHP’ye yönelik komplo senaryoları yazıyor, Sarıgül’e olan ilgiyi ve medya desteğini bununla ilişkilendirmeye çalışıyordu. Ancak ne hikmetse ABD’nin adını bir kez olsun anmıyor, Afganistan ve Irak işgallerine hiç değinmiyordu. 1 Mart’ın bir anlamda kaza olduğunu, AKP’nin beceriksizliğinden kaynaklandığını, kendilerinin o dönem özellikle yoğunlaşan eylemlilikler ve halkın baskısıyla “**muhalefetçilik**” yapmak için red oyu verdiklerini, en iyi kendisi biliyordu. Baykal aynı günlerde “**Güvenliğimiz için Kuzey Irak’ta olmalıyız**” diye demeçler verdiği-
nin unutulduğunu sanıyordu.

Kurultayın diğer aktörü ise CHP’nin geleneksel normlarına aykırı bir tipliydi. Genel başkanlığı ele geçirme operasyonuna Uzan’vari kampanyalar ile başlamış; yüz milyolarca doları akıtarak şarkılı-türkülü, pilavlı-dönerli mitingler tertiplemiş, Doğan Grubu başta olmak üzere medyanın hatırı sayılır bir kesiminin desteği ile yürümüştü. ABD gezisi, **Fetullah Gülen** bağlantısından söz ediliyor, Şişli Belediyesinde kurduğu tezgahant “**dünyayı**” götürdüğü söyleniyordu. Hakkındaki söz konusu rüşvet iddialarına ilişkin kanıtların hayli güçlü olduğu, seçim kampanyaları ve son genel başkanlık için yaptığı “**anormal**” harcamaların kaynağının şaibeli olduğu belirtiliyordu.

Bütün bunlarda gerçeklik payı bulunduğu, “**siyasi**” geçmişindeki zikzaklarından belli oranda çıkarılabiliyordu. Kurultay esnasındaki pratiği, getirdiği adamları ve nihayet yaptığı konuşma ile büyük ölçüde hakkında söylenenleri doğrulamış oldu. Kendisine yöneltilen suçlamalara, aynı seviyeye düşmeyeceğim taktiği ile yanıt ver(e)medi. Son derece çapsiz ve yetersiz birisi olduğu, sözlerinin samimiyetsizliği, birileri tarafından yönetildiği, yönlendirildiği açığa çıktı.

Sonuçta, Sarıgül’ün deyişle 19 günlük hazırlık Baykal’ın devrilmesine yetmedi. Eğer kısa bir süre daha olsaydı, durum tersine dönebilirdi. Baykal’ın baskın kurultay yapmakta isabetli hareket ettiği açığa çıktı. Büyük bir kısmı Baykal’a tepki oyları olsa da Sarıgül 460 oyu hem de önceki dönemde seçilen delegelerden alıverdi. Ancak onun ötesinde delege pazarları, millet-

vekili, belediye başkanlığı, meclis üyeliği borsalarının, Sarıgül gibi adam satın alma tüccarları için son derece elverişli mekanlar olduğu açığa çıktı.

CHP’nin 13. Olağanüstü Kurultayı; Baykal ekibinin her yönüyle anti-demokratik, yangından mal kaçırın, muhalefet tanımayan, blok listede ısrar eden tutumu ile Sarıgül ve yandaşlarının arazi/otopark ihalesi almaya gelmişçesine yaptıkları saldırı-ganlık, zorbalık ve mafyatik girişimler parantezinde yaşandı. “**Solcu**”, “**Halkçı**”, “**Sosyal Demokrat**” maskeli faşist bir partinin, önceleri derli toplu gerçekleştirdiği kurultaylardan bu hale gelerek, özüne daha uygun biçimsel görüntüler de veriyor olması, “**kaderin**” cilvesi olsa gerek. “**Kader**” bunu durup dururken yaşatmıyor! Baykal hizbini bünyesinden tasfiye edemeyen CHP, bunun bedelini, daha da yozlaşarak, çürüyerek, birbirine iyice düşerek ve Sarıgül gibi her bakımdan arızalı ve ahlaksız tiplmelerin genel başkanlığa yönlendirildiği operasyonlara maruz kalarak ödüyor.

CHP, bugün için, halk muhalefetinin “**sol**” alternatif adına parlamenter yolla eritilmesi amacıyla, Türk hakim sınıfları için gerekli olma özelliğini koruyan en güçlü oluşumdur. Kısa vadede bu boşluğu doldurabilecek başka bir yapılanma söz konusu değildir. Bu durumda CHP’nin zayıflaması esasen hakim sınıfların bir bütün olarak işine gelmeyecektir. Sarıgül’ün adaylığının ABD ile ilişkili olduğu iddiası, zorlama bir komplo teorisidir. Her şeyden önce Baykal ABD açısından tehlikeli ya da beceriksiz/başarısız sayılamaz. İkincisi Sarıgül ABD’nin işine yarayabilecek kapasite ve donanımda bir unsur değildir. Dolayısıyla Sarıgül, hakim sınıf klikleri içerisinde bir kesim tarafından desteklenmiş, Baykal’a olan muhalefetten yararlanmaya kalkışmış, paranın gücünü kullanmış ama çapsizliği, ahlaksızlığı ve Baykal’ın baskın kurultayı ve ayak oyunları sonucu başarısız olmuştur.

Hakim sınıfların bu kliği oluşturan ekonomik, siyasi, askeri güç merkezlerinin bundan sonraki aşamada, bu savruluştan sıyrılmak amacıyla partiye müdahalede bulunmak üzere harekete geçecekleri açıktır. Bunun 2005 Ekim’indeki Olağan Kurultay için planlandığı, ancak Sarıgül operasyonu nedeniyle erken gerçekleşen kurultayın bu hesapları bozduğu bilinmektedir.

Patron Asilçelik işçilerini greve zorladı!

2000 yılında özelleştirilen ve şu anda **Yazıcı-Güriş-Parsan** ortaklığı tarafından işletilen **Orhangazi Asil-Çelik Fabrikası**’nda Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde patronun uzlaşmaz tutumu sonucu **31 Ocak** günü **Birleşik Metal-İş Sendikası**, Asilçelik işçileri ile birlikte “**Bu işyerinde grev var**” pankartını astı.

Birleşik Metal-İş üyesi 450 işçinin çalıştığı fabrikada patron, sözleşmenin başlangıcında sıfır zam demiş, daha sonra % 1 zam önermiş, en son greve 2 gün kala % 5’e çıkmıştır. Ancak Asilçelik işçileri ve sendikanın yalnız ekonomik talepler değil, 48 maddede anlaş-

madığını bu 48 maddenin bir tanesi de patronun % 5 teklifi olduğunu ifade etmektedir.

Grevle ilgili grev nöbetçisi işçi Nihat Turan ve Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**’ın görüşlerini aldık.

Nihat Turan: Greve hak almak için çıktık, özelleştirilen fabrikada patronun uzlaşmaz tutumu bizi greve zorladı. Beş aydır toplu sözleşme sürüyordu, ilk %1, greve 2 gün kala % 5 zam verdi. Asgari ücret bile %10’dur. Biz hakkımızı almadan bu grev bitmez, bu fabrika Türkiye’nin ekonomisinin lokomotifidir. Fabrika Makine Kimya Otomotiv

Sanayi’ye artı % 40 ihracata çalışan bir fabrikadır. Patron bize grev dayattı, biz de “**bu kavga bizim kabulümüzdür**” dedik. Biz ve sendikamız uzlaşmadan yanayız ancak patron uzlaşmaya yanaşmadığı için biz de greve çıktık. Bizim bu haklı mücadelemizin yanında ailelerimiz, mahallelerimiz ve hatta köylülerimiz bizi desteklemektedirler. Biz bu mücadelemize desteğin yükseltilmesi için örgütlü bir biçimde çalışacağız.

Selçuk Göktaş: Uzun süredir sözleşmede bir müzakere uzlaşması sağlanamadık. Geçen sözleşmede Asilçelik işçisi gereken fedakarlığı yaptı. Bugün de aynı fedakarlık ve uzlaşma sendika-

mız ve Asilçelik işçisinin kabul edileceği birşey değil. Sendika olarak Asilçelik işçileri ile birlikte hazırlanmış olduğumuz taslağı, toplu sözleşme sürecindeki gelişmeleri paylaşarak bugüne geldik. Asilçelik işçisinin sürdürdüğü mücadele hergün daha gelişerek sürecektir. Bugün grevimizin birinci günü. Asilçelik işçisi sendikasıyla sürdürdüğü bu kavgayı onurlu bir biçimde sürdürecektir. Zafer Asilçelik işçilerinin olacaktır.

Patron da bugün lokavt kararı almıştır. Bu çağdışı kalmış grev yasaları demokratikleştirilmeli ve insan onuruna yakışır şekilde hal almalıdır.

Asilçelik işçileri, sendikaları ile birlikte taleplerini elde etmiş başları dik bir biçimde ve gülen yüzlerle bu mücadeleyi başarıyla sonuçlandırmış olarak işbaşına dönecektir. **(Bursa)**

Deri sektörünün TİS (Toplu İş Sözleşmesi) süreci yaklaştıkça patronların saldırıları da artmaya başladı. TİS sürecini kendi istedikleri şekilde sonuçlandırmak isteyen patronlar bir bir fabrikalarını kapatarak sendikaların etki gücünü kırmaya çalışıyor. İşyerlerinde sendikasız, sigortasız işçi çalıştırmak amacıyla her yolu deneyen patronlar, 4857 sayılı kölelik yasasından da yararlanarak saldırı furiasını artırıyorlar.

Son dönemlerde, deri sektörünün en yoğun olduğu Tuzla Havzası'nda patronların saldırıları artarken 5 fabrika sahibi "zarar ediyorum" gerekçesiyle fabrikalarını geçici olarak kapattı.

Bu fabrikalardan biri olan Rumeli Deri patronu da "zarar ediyorum, sağlık sorunlarım var" gerekçeleriyle fabrikasını kapattı. Patronun daha önceden (1 Kasım 2004) Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'ne fabrikayı kapatacağını bildirmesinin ardından sendika İş İdare Mahkemesi'ne "işe iade" davası açmıştı. Dava sonuçlanmadan Rumeli pat-

Tuzla'da TİS öncesi saldırılar artıyor

ronu 1 Şubat 2005 tarihinde fabrikanın kapısına kilit vurdu. Fabrikanın kapatılmasıyla birlikte Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi öncülüğünde direnişe başlayan işçiler işe geri dönene kadar fabrika önünde bekleyeceklerini, fabrikaya mal sokup, çıkartmaya-çaklarını belirttiler.

Rumeli Deri patronu "zarar ediyorum, sağlık sorunlarım var" diyerek fabrikayı kapatsa da Merter'deki konfeksiyonunda üretime devam etmesi, oradaki işçilerin sendikasız olması yapmak istediğinin örgütlülüğe saldırı olduğunu göstermektedir. Tuzla'daki fabrikayı tarihi belli olmayarak geçici kapatması da bunun diğer bir göstergesidir. Birkaç ay sonra fabrikasını tekrar açarak işe yeni işçiler alacaktır. Alacağı işçilerin sendikasız olacağı, sendikayı fabrikaya sokmamak için elinden geleni yapacağı da başka bir gerçektir. Bu saldırının örgütlülüğe olduğunu gören sendika yönetimi İş İdare Mahkemesi'ne dava açmış, işçilerle birlikte direnişe geçmişlerdir. Şimdi mahkeme sonucu beklenmektedir. Mahkeme sonucuna göre hareket edeceklerini söyleyen Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Sekreteri **Mustafa Yiğit**'ten son süreçteki saldırıları ve gelişmeleri anlatmasını istedik.

**"BEDEL ÖDEYEREK
KAZANDIĞIMIZ HAKLARI
GERİ VERMEYECEĞİZ!"**

M. Yiğit: Rumeli Deri fabrikası patronu sendikal örgütlülüğü yok edip düşük ücretle işçi çalıştırmayı hedefliyor. Bunun için 1

Kasım 2004 günü Deri-İş Sendikası Tuzla şubesine bir yazı göndererek süresinin belli olmaması kaydıyla üretime ara vereceğini bildirdi. Sendika yönetim kurulumuz işverenlerin bu tutumunun örgütlülüğümüze yönelik saldırı olduğunu görerek **29 Kasım 2004** tarihinde İş İdare Mahkemesi'ne "İşe iade" davası açtı. İşveren fabrikayı kapatınca 1 Şubat'tan itibaren de işçilerle fabrika önünde direniş başlattık. Bugün size bilgi verirken (4 Şubat) mahkemede ilk duruşmamız var. İşveren üretimin olmadığını, elinde stokların bulunduğunu söylüyor. 4857 sayılı kölelik yasasından da yararlanarak işçileri işten çıkarıp hem örgütsüz hem de işçileri daha ucuza çalıştırmayı hedefliyor. Bu saldırı sadece Rumeli Deri'de somutlaşmış bir halidir. Genel anlamda sermaye içine düştüğü bunalımı işçileri işsiz bırakarak, vergi kaçırarak atlatmaya çalışıyor. Bu işve-

ren sendikasının ortak kararıdır. **Rumeli Deri** haricinde son süreçte **Çetinkaya, Seçer Deri, Öztekiler** ile **Gökhan Deri** de fabrikasını kapattı. Deri sektörünün daraldığı ve belli bir kriz içinde olduğu ortada. Bunun işverenlere verdiği rahatlıkla işverenler sendikaların tüm uğraşlarına, çabalarına rağmen yasaların boşluğundan da yararlanarak işçileri kapı dışarı ediyor. İşveren sendikasının yani işverenlerin bu süreçteki tek amacı 2005-2007 arasını kapsayan TİS'in içeriğini boşaltıp TİS'i daha ucuza kapatıp, kazanılmış haklardan taviz almak içindir. Ama Deri-İş Sendikası Kazlıçesme'den aldığı geleneği Tuzla'da örgütlenerek bu hakları bir üst aşamaya taşımasını bilmiştir. Bedel ödeyerek kazandığı hakları ne pahasına olursa olsun geri vermeyecektir. Bunun için işçilerle tek vücut olup saldırılara karşı koyacağız. **(Kartal)**

Emekçinin Gündemi

SEKA İŞÇİLERİ; "DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!"

SEKA işçilerinin kararlı tutumu, gerekse yaratılan geniş kamuoyu desteği sonucu, Ankara 9. İdare Mahkemesi, kapatmayla ilgili kararın yürütmesini durdurdu. Bunun üzerine Özelleştirme Yüksek Kurulu durdurma kararına itiraz etti, ama itirazın Ankara Bölge İdare Mahkemesi'nce reddedilmesiyle dava yeniden 9. İdare Mahkemesi'ne döndü. Kısacası bugün Özelleştirme Yüksek Kurulu ile işçileri temsil eden Selüloz-İş Sendikası mahkemelik olmuş durumdadır. Ancak her ne kadar yürütmeye ilgili karar durdurulmuş, Özelleştirme İdaresi'nin itirazı reddedilmişse de, işçiler kapatma iptal edilinceye kadar fabrikayı terk etmeme kararı almış durumdadır.

Peki bundan sonraki süreç nasıl işleyecek? Hukuki süreç devam ederken, hukukçuların da dikkat çektikleri bir nokta var ki, o da esas talii ayırımında bundan sonrasını belirleyecek olan esas faktörün işçilerin direnişi ve kararlılığı olması. Peki SEKA'da örgütlü olan Selüloz-İş'in bundan sonraki tavrı nasıl şekillenecek? Bunu görebilmek aslında bundan önceki süreçte sendikaların tavrını incelemekle mümkün. Yapılan miting ve eylemlerde sendikacıların siyasilerle dirsek teması içerisinde bulunması, mitingleri, basın

açıklamalarını siyasi şova dönüştürmeleri, sınıf sendikacılığı perspektifinden uzak olmaları, işçilerin direnişlerini sonuna kadar götürmeyeceklerinin verilerini sunuyor. Aslında bunu düşündürten yaptıklarından daha çok yapmadıkları. Çünkü 1998'deki kapatma kararının geri alınmasından sonra fabrikaya tek bir çivinin bile çakılmamasının, üretim kalitesi ve veriminin düşmesinin kapatma için "bahane" olarak kullanılabileceği ve kapatmanın tekrar önlerine getirileceği bilinmesine rağmen sendika işçileri bu konuda harekete geçirmediler, kamuoyunun gündeminde konuyu sıcak tutmak için girişimlerde bulunmadılar, bu durumun teşhirini yapmadılar. Ne zaman ki kapatma tekrar gündeme geldi, sendika alttan işçilerden gelen baskıyla eylemliliklere başladı. SEKA işçilerinin eylemlerde "İşte ordu, işte komutan" diye slogan atmaları, örgütlülüklerine bağlılıklarını göstermesi açısından "olumlu" bir durumken, "Türk-İş nereye, biz oraya" diye slogan atmaları, daha önce süren direnişlere Türk-İş'in vurduğu darbeyi düşündüğümüzde oldukça vahim bir durum. Mevcut egemen sarı sendikal anlayışın emekçilerin sorunlarını çözmekten uzak olduğu, pratikte kaç kez kanıtlanmıştır. Bu anlayışlar işçiler için hak alıcı

eylemliliklerden ziyade, işçilerin emekçilerin kabaran öfkesini, sınıf kinini parça parça törpülemek amaçlıdır. Selüloz-İş'ten bir sendikacının yapılan röportajda bundan sonraki tutumun ne olacağı sorusuna verdiği cevabın "5 gün daha fabrikadayız, sonrasını bilmiyorum, o zaman düşünürüz" demesi oldukça anlamlıdır. Varolan direniş işçilerin gelecek kaygılarından kaynaklı kararlı bir tutum sergilemelerine neden olurken, direnişe öncülük eden sendikaların niteliği çerçevesinde gelişmekte, çizilen sınırlar içinde kalmaktadır. Sendikacılar her ne kadar "sonuna kadar direneceğiz" dese de alttan alta bir an önce anlaşabilmenin yollarını arıyorlar. Devrimci yapılardan ziyarete gelenleri içeri almak istememeleri, gelenlerin bildiri dağıtmasına izin vermemeleri, atılan sloganlara kadar kendilerinin belirleyici olmak istemeleri direnişi kendi denetimleri altında yürütmek ve devrimci sendikaların direnişi etkileme çabalarını engelleme amacını net bir biçimde göstermektedir. Sendikaların bu mevcut durumuyla direnişi sonuna kadar götürmesi mümkün gözüküyor.

"İşletmeyi, rant elde edilmemek ve tapu siciline kaydetmek koşuluyla" İzmit Büyükşehir Belediyesi'ne devretmeyi kararlaştırdıkları" nı açıklayan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın 1 Şubat 2005 tarihli bu çıkışı, mahkemenin bitmesini beklemeden kararın verildiğini gösteriyor.

Balıkesir SEKA'nın özelleştirilmesi ise, bundan sonra olacaklar hakkında ipucu veriyor. Tespit kurulunca 52 milyon dolar değer biçilen işletme, Öİ tarafından

Albayrak şirketler grubuna 1.1 milyon dolara satılmış! İzmit SEKA'ya çivi çakmayanlar, Albayrakların hürmetine satıştan yirmi gün önce Balıkesir işletmesinin buharlı enerji sistemi ünitesinin yatırımını tamamlayıp fabrikayı öyle devretmişler! Sendikaların başvurusu üzerine Bursa 2. İdare mahkemesi yürütmeyi durdurmasına rağmen, fabrikayı devralan şirket Öİ'ye bir yazı göndererek "mahkeme kararı adil değil" demiş, ve "direnişe" geçmiş!

İşçilerin yürüyüşünde panzerlerle önünü kesen, fabrikanın önüne kolluk kuvvetlerini yığan devlet, Balıkesir'deki bu "illegal özelleştirme" için sağır sultan rolü oynamaya devam ediyor/edecek de. Anlaşılan şirketlerin "direnişi" meşru, işçilerininki değil onlar için.

16 Şubat'ta ülke genelinde 81 ilde sosyal güvenlik reformları ve özelleştirmelere karşı emekçilere alanlara çıkacak.

Devrimci Demokratik Sendikal güçler de bu eylem gününe en iyi biçimde hazırlanmalıdır. Tüm güçlerin katılımının sağlanmasının yanı sıra işçi sınıfı ve ezilen emekçilerin taleplerini alanlarda haykırma, sürece uygun slogan ve şiarlar belirleme ve bu şiarları milyonların haykırdığı şiarlar haline getirme hedefi olmak durumunda. Gelişen sürecin parçası değil öncüsü olma misyonu bunu bizden bekliyor ve istiyor. İvmesi artacak olan saldırılara karşı sesimizi yükseltme hedefini yerine getirmek küçük parçalarda yapılacak müdahalelerle mümkün olacaktır. Bu anlamda her eylemi, her çığılığı ve her direnişi önemsemeli, sahip çıkmalıyız.

Organik tarım üreticileri örgütleniyor

Organik Tarım

Üreticileri Derneği üzerine

Samsun'un Terme ilçesinde 1991 yılından beri organik fındık üretimi yapılıyor. Terme ilçesinin Evcı, Çamlıca, Akçay köylerinde, Ünye'de İkizce'nin Derebaşı köyünde halen organik tarım üretimi yapan köylüler dernek kurdular. Derneğin kuruluşu ve yeni çıkan organik tarım yasası ile ilgili Dernek Başkanı Mustafa Özmen ile Evcı Belde-si'nde bulunan dernek binasında söyleşi yaptık.

-Organik fındık üretimini kaç yıldan beri yapıyorsunuz? Bugün sizi dernekleşmeye götüren sebepler nelerdir?

-Mustafa Özmen: 1991 yılından bu yana fındıkta organik tarım yapıyoruz. Avrupa'da Rapunzen Firmasının Türkiye'deki temsilcisi Atilla Ertem aracılığıyla başladık, bu yıllara geldik. Sertifikasyon masraflarını şirket kendisi karşılıyor. Ürün ödeneği yüzdeye dayanıyor. Bazı yıllar malımızı veremiyoruz. Sebebi firmanın Türkiye'de Akçakoca'da da projesi var. Bağlı olduğumuz firma oradan da temin ediyor veya yörede fındık bazen bu yılki gibi burada olmuyor, oradan teminini yapıyor. Bu şekilde dengeli yürütüyor. 2004'ün Temmuz'unda sivil toplum örgütü anlayışıyla dernek oluşturarak üreticimizle Karadeniz Organik Tarım Ürünleri Derneği'ni oluşturduk. 22 Ocak 2005'de Olağan Kongremizi yaptık. Dernek üyelerimizin bağlı bulunduğu Rapunzen firmasıyla beraber faaliyetlerimiz devam ediyor. Bizim bakanlıkla irtibatlarımız da devam ediyor. Bizim istifadelerimiz devletin teşvik mahiyetinde verdiği yıllık %10 düşük faizli kredilerden geçen yıl ve bu yıl faydalandık.

-Öncesinde kredi almıyor muydunuz? Tarım girdilerinin masrafını nasıl karşılıyordunuz?

-Almıyorduk, geçen yıl almaya başladık. Tarım girdilerinin masrafını tamamen kendi imkanlarımızla karşılıyoruz, gübremizi, ilacımızı, bazen sulu ilaç maddelerini firma gönderiyor, o da geriye ödemek şartıyla. Şu anda firmamızla bu yıl sertifikasyonun kuruluşuyla sertifikalandırmayı bekliyoruz Mart ve Temmuz döneminde.

-Her yıl sertifika yenileniyor mu?

-Her yıl sertifika yenileniyor. Bir sertifika o yıl yenilenmezse ürün o yıl sertifikalanmış değildir. Şu anda derneğimizin 43 üyesi mevcut, bu üyeler Terme'nin Çamlıca köyü, Evcı, Akçay, Ünye'de İkizce'nin Derebaşı köyünde mevcut olan üyeler. Çeltikte de 3-5 yıldan beri aynı firmayla organik tarım yapıyoruz.

Şu an firmamızın bizimle yeni görüşme-

leri var, toplantılardan neticeler bekliyoruz. Birlikleşme, kooperatifleşme gibi atılım olduğu zaman kendi ayaklarımızın üzerine basmak için oraları takip halindeyiz. Bir firmanın sertifikasyon masrafını çekip ona bağlı bir şekilde kalmak değil de kendi bağımsızlığımızı kazanabilmemiz için araştırma içerisindeyiz. Şu anda sizin de gördüğünüz gibi hiç olmayan, Türkiye'de ilk olan bir dernek yasallaştı. Organik Üreticiler Derneği olarak faaliyetimiz şu anda devam ediyor. Bağlı olduğumuz firma proje kapsamını genişletirse, üyelerimizi çoğaltmak açısından faaliyetlerimiz devam ediyor. O da önümüzdeki yaz döneminde belli olacak. Tahminim bir 50 üye daha çoğalacak.

-Yörede organik tarımı yapılan fındık alanı ne kadar?

-Samsun yöresinde 4500 dekar, Ordu bölgesinde 1500 dekar alanda fındık tarımı yapılıyor. Diğer yandan BSC firmalı sertifikalandırılmış alanlar da var.

-Fındık üretiminde Türkiye dünyada yüzde 70 paya sahip. Dünyaya fındık üretiyorsunuz. Organik ürün çok az bir kısmı. Dünyaya fındık fiyatını ülkemizin belirlemesi gerekiyor mu?

-Bugün Hamburg Borsası'nda bir fındık kaç liraya işlem görmüşse Türkiye'de de o oluyor. Sizin sorduğunuz soruda fiyatı biz belirleyelim diyorsanız, devletin kendi politikasına giriyor. O nasıl oluşacak, şu var ihtiyaç fazlasını "bana sunma kendin harca" diyor, kendin işlet diyor. Biz bunun satışını Avrupa'ya bağlamışız, ne kadar sayısan bizlerin üç dört parmağı kadar ancak bu ürünü işleyen yapan kavuran var. Diğerleri tamamen Avrupa'ya bağlı. Şimdi devlet politikasına geldiği zaman desteklemede, piyasa onun üzerine çıkıyor. Niye verdiği taban fiyatının altında oluyor. Şimdi dünya politikasını da izlemesi lazım devletin. Amerika gelmiş Gürcistan'da 99 yıllığına arazi kiralamış. Dozerlerle şeritler çizip fındık dikmiş. Azerbaycan kendi elleriyle fındık ayıklarken bugün patoz ve fabrikalar oluştu. Bunları bizim takip etmemiz olmaz. Gürcistan'da fındık oluşuyor. Azerbaycan'da üretilmeye başlanıyor yarın bizim ürünümüzün durumu ne olacak?

-Kaç yıldan beri organik tarımla uğraşıyorsunuz. Dernek faaliyetinizden bahsedermisiniz?

-Abdurrahim Özmen: 1991 yılından

beri üretim yapıyorum. Başkanımızın düşüncelerine katılıyorum. Ben de yönetimdeyim. Bugün derneği kurduk, yarınlar derneğin çalışmalarını taşıyacağız. Cumartesi günleri Evcı'de pazar kuruluyor. Üreticiler pazara gelince buraya da uğruyor. Onları bilgilendiriyoruz. İleriye dönük çalışmalarımız olacak. Daha derneğimiz yeni kuruldu.

BSC firmalı 30'a yakın ortak diyorlar. Bizim bildiğimiz de bu. BSC firması IMO gibi sertifikasyon kuruluşu, merkezi İzmir'de.

-Yıllardır firmayla sözleşme yaparak organik tarım yapıyorsunuz ve firmadan başka yere ürün satmıyorsunuz. Yetiştirdiğiniz ürünün fiyatı sizi tatmin ediyor mu?

-Şu an firmamızdan bizim istifade ettiğimiz ürün bazında serbest piyasada kilogram üzerinden yüzde 10 prim diğeri de sertifikasyon masraflarını karşılaması. Üreticilerin bugüne kadar firmaya bağlı olarak borcu bulunmuyor. Üreticiler kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Yani gübreyle beraber ürün bazında prim beraber denk düşebiliyor. Bugüne kadar firmadan alınan kredi yok. Şu anda bizim üreticilerin Ziraat Bankası'ndan aldıkları kredi var. Ürünlerini sattıkları zaman onunca ayda, onbirinci ayda kapatıyorlar. İhtiyaçları olduğunda tekrar talep ediyorlar. Yani herhangi bir firmaya parasal bağımlılık yok.

-Organik fındık ürününün satıldığı yer neresi?

-M.Ö: Yurtdışına, Avrupa'ya satılıyor. Aracı firma olan fındığı kırıp hazırlayan Ünye'de Hasan Basri Durak Fındık Fabrikası var. Biz ürünleri oraya teslim ediyoruz. Ürünlerin kime ait olduğu, yani kod numaralarımız çuvalların üzerinde belli. Ona göre firma kırıp artık aracı firmayla kendi bağlantılarını bilemiyoruz. Biz ürünlerin bedelini primlerimizle beraber oradan alıyoruz. O şekilde çalışıyoruz.

-Sizce organik tarım ürünlerinin fiyatının yüksek olması maliyetinden kaynaklı mı, yoksa tek bir firma veya birkaç firma tarafından satışının yapılmasından mı?

-M.Ö: Şu anda Türkiye içerisinde fındıkta bir satış reyonumuz yok. Ürünler direkt Avrupa'ya gidiyor. Maliyeti o kadar Avrupa'daki gibi olmaz. Millet ona talep ettikçe fiyatını kendisi yükseltir. Yani sağlık açısından bu ürünün ne kadar faydalı olduğunu dü-

şünürse müşteri fiyatını kendisi yükseltir. Normal üretimden pahalıya geliyor organik üretim. Bugün piyasada eğer firma sana yüzde 10-20 prim veriyorsa serbest piyasada diğer ürünle arasında 1 milyon fark doğuyor. Şu anda Türkiye içinde iç tüketimde olmadığı için organik fındık biz onun diğer ürünle ne kadar farklı olduğunu bilemiyoruz. Ama bir meyve sebze olsa farklılığı çıkabilir ortaya.

-Organik Tarım Yasası hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

-M.Ö: Şu yasadaki cezai müeyyideler uygulansa, bizim için yeterli. Yani üretici, şirket, sertifikasyon kuruluşu arasındaki bağlantı cezai müeyyidelerle kontrolü yerine getirilirse, asıl üreticiler başarılı olacak ve kârlı olacaklar. Asıl bu işi yapanlarla yapmayanlar meydana çıkacak. Bir de sertifikasyon sorunu var. Sertifikayı firma karşılıyor. Biz sertifikaya masrafımızı karşılayabiliriz. Bu konuda devletin de el atması gerekiyor.

-Derneğin kuruluşunda Rapunzen Firması'nın etkisi oldu mu?

-M.Ö: Biz kendi kendimize derneği kurmak için çalıştık ve firma yetkililerinin bilgileri de geçenlerde oldu. Temmuz'dan bu yana yeni bir araya geldik. Bir araya geldiğimizde firmaya bu konuda onlara karşı değil, ayaklarımızın üzerinde durmak için bir araya geldiğimizi, derneği kurduğumuzu söyledik. Birlikler yasası çıktı. Yerelde birlik kuruluşu gibi bir düşünce olduğundan bahsettik. Şu anda dernek olarak kalacağız. Yani biz bir arada olalım, alım satım yapmıyoruz. Bilgilendirme yapıyoruz; ne yapacaksın, hangi kapsama gireceksin. Broşürleri, yasaların fotokopilerini çıkartıyoruz, üreticileri bilgilendirip üretim yapması yönünde yardım ediyoruz.

-İlerleyen süreçteki iddialarınız nelerdir? Sadece dernek olarak kalacak mı, yoksa farklı amaçlarınız var mı?

-M.Ö: Şu anda biz 15 yıldan beri organik tarım yapıyorsak, devlet de yasa çıkartıyorsa, küçülmek değil büyümek lazım. Bunu üyele-re vatandaşa anlatmak için dernek oluşturduk. Çevreden geliyorlar. Nerede darlaşıyoruz biz? Bağlı olduğumuz firma diyor ki, projeyi genişletemezsin genişletmem diyor. Devlet olarak sertifika konularında yardımcı olursan genişlersin. En büyük sorun o, kendi bağımsızlığımızı almak. (Samsun)

Biz bunun satışını Avrupa'ya bağlamışız, ne kadar sayısan bizlerin üç dört parmağı kadar ancak bu ürünü işleyen yapan kavuran var. Diğerleri tamamen Avrupa'ya bağlı. Şimdi devlet politikasına geldiği zaman desteklemede, piyasa onun üzerine çıkıyor. Niye verdiği taban fiyatının altında oluyor. Şimdi dünya politikasını da izlemesi lazım devletin.

Bergama'da emir büyük yerden

ABD Ankara Büyükelçisi Eric Edelman'ın Normandy'nin Bergama Altın Madeni'ne işletme izni verilmesi için devreye girmesiyle, Bayındırlık Bakanlığı'nın İzmir Valiliği'ne bu doğrultuda talimat vermesi, yıllardır Bergama'da mücadele eden köylülerin, devrimci ve demokrat kamuoyunun tepkisine yol açtı.

AKP hükümetinin çıkardığı Endüstri Bölgeleri Yasası ile bu tür şirketlerin önünü açmak amaçlanırken, bu kolaylıklar ve teşvikler Bush'un Türkiye gezisinde de gündeme getirilmişti. Bush'un gezisinde özellikle yetkililerden Türkiye'de faaliyet gösteren Amerikan firmalarının sorunlarının çözülmesi yönündeki emri uşaklıkta sınır tanımayan AKP hükümeti tarafından yerine getirilmeye çalışılıyor. Bunun ilk adımı

da İzmir Valiliği'ne bu yönlü verilen talimattır.

Bu yasayla Cargill gibi Türkiye'de hukuksal sorunu olan şirketler, mahkemelerin iptal kararlarına rağmen teşvik edilmektedir. Böylesi bölgeler Özel Endüstri Bölge-

leri ilan edilip çıkarılan yasayla da yasal zemine oturtularak korunmakta ve özel teşviklerle ödüllendirilmektedir. Normandy sorunu da tıpkı Cargill gibidir. Sanayi ve Enerji Bakanının bu yönde yaptığı "Türkiye'de sorunu olan Amerikan şirketlerinin sorunlarının çözüleceği" beyanları da yaptıklarının bir kanıtıdır.

Bergama mücadelesinin önde gelen isimlerinden köylülerin sözcüsü Oktay Konyar ise, yaşanan bu gelişmenin zenginlikler adına ülkenin egemenlik haklarının nasıl çok uluslu şirketlerin eline geçtiğinin bir kanıtı olduğunu söyledi. Konyar "ABD Büyükelçisinin Bergama'daki sürece müdahale etmesi uluslararası sermaye ile hükümetlerin ilişkilerinin ne kadar çirkin olduğunu ortaya koyuyor. Ülkemizde her yerde topraklar yabancı sermaye sahiplerine satılıyor. Bir Afganistan'dan bir Irak'tan farkımız kalmadı. Bu duruma köylüler olarak süratle müdahale etmeye çalışacağız" diye tepkisini dile getirdi.

Bergama köylülerinin dışında, ABD Büyükelçisinin Bayındırlık Bakanı'na Normandy için yazdığı mektubun, ülke egemenlik haklarının ihlali olduğunu dile getiren hukukçular arasında İzmir Barosu'nun bir önceki dönem başkanı Noyan Özkan da bulunuyor. Özkan, Edelman'ın Bayındırlık Bakanlığı'na yazdığı bu mektubun

sınırları aştığına dikkat çekerek "kendilerini özgürlüğün simgesi olarak kabul eden ABD yönetimi ve onun büyükelçisinin bu mektupta yaptığı demokrasi ve insan hakları açısından utanılacak bir durum" şeklinde konuştu. Bergama'yla ilgili, Yargıtay ve Danıştay'da hatta AİHM'de 15 sene sürmüş bir yargılama süreci olduğuna dikkat çeken Özkan, altın madeninin köylüler açısından zarar taşıdığı yargı kararları ile de tespit edildiğinin altını çizdi.

Bergama köylülerinin avukatı Senih Özay ise "Amerikan büyükelçisinin bu davranışını protesto etmek her hukukçunun görevi diye düşünüyorum. Bu kişinin bu tavrı nedeniyle 'istemeyen adam' ilan edilmesi için baroların ve köylülerin harekete geçmesi gerekir" dedi. Yıllardır siyanürle altın aranmasına karşı mücadele veren ve yılmayan Bergama köylüleri ve onların yanında olan hukukçular ve Bergama dostları bu kez de karşılına çıkan soruna karşı muhalefet oluşturmaya kararlı. Bergama köylüleri ve hukukçuların dışında anti-emperyalist tüm demokratik kitle örgütlerinin de bu hukuksuz, daha doğrusu kendi çıkardıkları yasalarıyla dahi uyuşmayan uygulamaların karşısında olması ve Bergama köylülerinin onca yıllık mücadelesi sonucu böylesi bir emperyalist tahakküme sessiz kalmaması gerekmektedir. (İzmir)

AKP milletvekillerinden üreticilere; "NARENCİYE ZARAR EDİYORSA PAMUK EKİN!"

AKP hükümeti köylülüğe yönelik politikaları ile kendini teşhir etmeye devam ediyor. Narenciye üreticileri ürünlerini yere dökerek hükümetin uygulamalarını protesto ederken AKP'li Vahit Kirişçi "Narenciye zarar ediyorsa pamuk ekimler" açıklamasıyla emekçilere karşı düşmanlıklarını ortaya koydu. Emekçilerin üretmiyoruz çığına kulaklarını tıkayan AKP, efendilerinden aldığı emirleri birer birer yerine getiriyor. Halkın sorunlarını çözecekleri iddiasını her fırsatta dile getiren uşaklar, emekçilerin yaşadığı sorunlara gözlerini kapamaktadırlar. Üreticilerinin eylemlerle seslerini duyurma çabasına karşı yaptıkları ne kadar halktan yana olduklarını da göstermektedir. Vahit Kirişçi'nin sözünü ettiği pamuk zaten son yıllarda ciddi şekil-

de zarar eden bir üründür. AKP'li milletvekilinin yorumları ile ilgili açıklamaya yapan Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı Ayhan Barut; üreticilerin 2004 yılında tüm ürünlerde, ne ekmişlerse zarar ettiklerini söyledi. Sözlerini "üretici soğan ekti zarar etti. Patates ekti zarar etti. Domates, karpuz tarlada çürüdü. 2004'ten kalan bir narenciyeydi. Şimdi o da zarar etmektedir" şeklinde devam ettiren Barut; Pamuğun borsa fiyatının 550 bin liradan belirlendiğini ancak mısırla birlikte fiyatının 900 bin olması gerektiğini de vurguladı.

NARENCİYE ÜRETİCİSİNDEN EYLEM
Üreticiler tarımda uygulanan politikaları protesto ettiler. 25 Ocak günü Adana'nın Seyhan ilçesine bağlı Ha-

dırlı köyünde toplanan üreticiler; "IMF defol bu memleket bizim", "Ürünlerimizi satmak istiyoruz", "Türkiye AB'ye narenciye nereye?" sloganlarını haykırarak köy meydanından portakal bahçelerine kadar yürüdüler. Bahçedeki portakal ve mandalinaları koparıp yere döken köylüler adına konuşan Adana Ziraat Odası Başkanı Ayhan Barut; Türkiye'nin 2 milyon 100 bin ton ile dünyadaki 100 milyon ton olan narenciye üretiminde ilk 10'da yer aldığını ve Adana'nın da bu üretimin yüzde 35'ini karşıladığını söyledi. İhracata uygulanan teşvik primlerinin yetersiz olduğunu da dile getiren Barut; şu anda limonda 42, mandalina ve portakalda 35, greyfurtta 30 olan primlerin 100 dolara çıkarılması gerektiğini ifade etti. (Mersin)

Tarımda gerileme devam ediyor

TZOB başkanı Şemsi Bayraktar, 27 Ocak 2005 tarihinde yaptığı açıklamayla tarımda gerilemenin devam ettiğini açıkladı. Bayraktar 2005 yılında da tarımın %1.7'lik gerileme göstereceğini, böylece üç yıl peşpeşe gerileme olacağını vurguladı. Bayraktar "Eğer bu tahmin gerçekleşirse Türkiye'de 2. Dünya Savaşı'nın ardından 1960'tan bu yana ilk kez üç yıl ard arda gerileme olacak" dedi.

Basın toplantısında AB'nin direktifleriyle hareket eden Başbakan R.Tayyip Erdoğan'ın açıkladığı tarım paketi ve tarımın içinde bulunduğu durumu da değerlendiren Bayraktar "Türkiye'de tarım işte bu politikalarla geriliyor" dedi. Türkiye'de tarım 2003 yılında %2.5, 2004 yılında %1.2 küçülürken bu oranın 2005 yılında %1.7 olması bekleniyor. Ancak hükümet yetkililerinin "gelişme" olarak yansıttığı tarımdaki bu gerilemelerde esas problem; tarımdan tasfiye edilen nüfusun yeni istihdam alanları bulamamasıdır. Böylelikle "gelişen" in yoksulluk ve işsizlikten başka birşey olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Bayraktar, Erdoğan'ın söylemlerinin de doğru olmadığını belirtip narenciye, tavuk eti gibi pazarlama sıkıntısı olan ürünlere ihracat desteği sağlanmasını istedi. Bayraktar ayrıca bir defada ödeneceği söylenen Doğrudan Gelir Desteği'nin de Şubat-Nisan döneminde ödenmesini istedi.

Bayraktar ayrıca Erman Toroğlu'nun televizyonlarda "tavuk yemiyorum, kışın da domates yemiyorum" diyerek tüketicinin kafasını karıştırdığını belirtti. Bayraktar "Toroğlu'nun derdi neyse açıklamalıdır. Bu şahsın tüketicide şüphe üretmeye hakkı yoktur" dedi. (Ankara)

Baskılara yönelik tepkiler devam ediyor!

İnsan hakları heyeti Dersim'de yaşanan ihlallere yönelik inceleme raporunu kamuoyuna sundu.

Dersim'de faşist devlet güçleri tarafından halk üzerinde uygulanan baskı ve zulme yönelik tepkilerin artması üzerine oluşturulan heyet, geçtiğimiz günlerde bölgede bir inceleme yaparak hazırladığı raporu kamuoyuna sundu. İncelemelerini olay yerlerinde yapan heyet, raporunda kişi ve kurumların da düşüncelerine yer verdi. Heyetin mağdur kişilerle yaptığı görüşmelerde öne çıkan ortak sorun, halkın **Kurmay Albay Namık Dursun** tarafından tehdit ve hakaretlere maruz kalması. Özellikle yakını gerillada bulunan insanların anlatımlarına göre; değil Dersim'de TC'de yaşama haklarının bulunmadığı ve bunun için ne gerekiyor yapılabileceği Namık Dursun tarafından ifade edilmekte. Hakkını arayan, uygulamaların doğru olmadığını dile getirenlerin ise, Namık Dursun'un yaptığı tehditler arasında dipçikleriyle karşılaştığı, yaşanan pratiklerden kendini gösteriyor. Yargısız infazların Türkiye Kürdistanı'nda yeniden yoğunlaştığını ifade eden halk, kamuoyu yaratılmadığı takdirde başlarına gelecekleri düşünmek bile istemediklerini ifade etmiştir. Heyetin Dersim'de bulunan sivil toplum örgütlerinden **Tunceli Barosu** ve **KESK** ile yaptığı görüşmelerde Baro Başkanı **Bülent Taş** "Savaş dönemindeki yöntemlere dönüş var. Bu uygulamaları gerçekleştiren Jandarma Alay Komutanı Namık Dursun'a vali ve kaymakamlar hareket olanağı sağlıyor" derken Baro avukatlarından **Hüseyin Aygün**; "hak ihlallerinde çeşitlemeler var. İlegal yöntemler kullanılıyor. Örneğin telefonlarda veya evinde insanlar tehdit ediliyor. Ulusal ve yerel basın üzerinde baskı kuruluyor" demiştir. Yine KESK Şubeler Platformu'yla yapılan görüşmelerde Tunceli Valiliği tarafından çıkarılan iki genelgeyle mesai içinde ve mesai dışında yasalarca güvence altına alınan faaliyetlerin soruşturmayla tabi tutulacağı, il dışından gelen konukların misafir edilemeyeceği ve özellikle valinin katıldığı halk toplantılarında sendikalar ve DKÖ suçla-

narak öğrenci velilerine yapılan çağrı ile "çocuklarınızı böyle öğretmenlere göndermeyin" dediği, 800 civarında kamu çalışanı hakkında dava açıldığı vs. platform tarafından dile getirilmiştir.

Heyetin yaptığı kimi incelemeler ve görüşmelerin sonuçları şöyle;

1- Heyet, **Tunceli Mazgirt** ve **Hozat**'ta gerçekleşen ciddi hak ihlallerinin

yörede yaşayan insanlar, mağdur ve yakınları üzerinde genel olarak korkulu ve gergin bir ortam yarattığını tespit etmiştir.

2- Heyet ziyaretlerine herhangi bir engel oluşturulmamış ancak iki gün boyunca heyet sivil güvenlik güçleri tarafından takip edilmiş, görüşme yaptığımız mağdur ve mağdur yakınları bunu görüp endişe duymuşlardır. Heyet bu konuyu Tunceli Valisi'ne ifade etmiş fakat yanıt alamamıştır. Heyetimize yapılan bu uygulamanın kendisi bile genel durum hakkında bize bir fikir vermiştir.

3- Heyet il ve ilçe girişlerinde jandarmanın kontrol noktalarında kimlik kontrolünün halen devam ettirilmekte olduğunu, bu kontroller sırasında kimliklerin GBT'den geçirildiğini gözlemlemiştir.

4- Heyet **Hozat**'ta köy muhtarlarıyla yaptığı görüşmede muhtarların Alay Komutanı **Namık Dursun** tarafından kendilerine yapılan hakaretlerin yargıya intikal ve soruşturmaların açılması konusunda kararlı olduklarını tespit etmiş ve bu olayın bölge halkını rencide ettiğine karar vermiştir.

5- Heyet **Mazgirt** ilçesinde Cumhuriyet savcılarıyla yaptığı görüşmeden, mührü alınan muhtarların kendilerine başvuru yapmadıklarını iddia etse de, her iki muhtarla yaptığımız görüşmede, dilekçe vermek üzere Cumhuriyet Savcısı'na gittiklerinde kendilerini bir şekilde vazgeçirdiklerini, bu nedenle başvuru yapmadıklarını tespit etmiştir.

6- Mazgirt'e bağlı **Dayılar** köyü muhtarı **İlaki Çevik JITEM** mensupları tarafından evi basılıp dövülmüş, savcılığa suç duyurusunda bulunmuştur. Suç duyurusu Vali tarafından da doğrulanmıştır.

8- Heyet, Tunceli'deki orman yangınlarının güvenlik güçlerince gerçekleştirildiği iddialarını ciddi bulmuş ve bölge halkının bundan oldukça rahatsız olduğunu tespit etmiştir.

11- Heyet, Tunceli Valisinin ve Kaymakamların Jandarma Albay **Namık Dursun**'a hareket alanı sağladığını gözlemlemiş ve Temmuz'da göreve başladığı söylenen Albayın bundan sonra yapacakları konusunda kaygı duymuştur. Bu kişinin tüm sivil otoriteler adına konuştuğu, hukuku hiçe saydığı kararına varmıştır.

12- Heyet bu ilde yayın yapan "**Munzur Haber**" yerel gazetesine baskı yapıldığını ve davalar açıldığını tespit etmiştir.

13- Heyet, Alay Komutanı Jandarma Albay **Namık Dursun**'un bölge halkı üzerinde terör estirdiğini, topyekün halkı suçlu olarak gördüğünü ve büyük korku saldırdığını, yaşanan bu olayların basına yansımaları üzerine tekrar muhtarlara giderek "**neden basına verdiniz**" diye muhtarları tehdit ettiğini, muhtarların bu baskılar karşısında tedirgin olduklarını tespit eder.

14- Heyet, açığa alınmış iki kamu çalışanının soruşturmalarının en kısa zamanda bitirilmesi ve görevlerine dönme yolunun açılması kanaatindedir.

15- Tunceli Valisi tarafından heyetimize Albay **Namık Dursun** hakkında soruşturma açıldığı, soruşturma ile ilgili

Hozat Tugay Komutanlığının görevlendirildiği bilgisi verilmiştir. Soruşturmanın sağlıklı yürüyebilmesi için Namık Dursun'un açığa alınması ve idari soruşturma yanında adli soruşturma mekanizmasının da işletilmesi gerekmektedir.

16- Heyet, Sendika ve STK'lar üzerindeki baskılara son verilmesi, Valilikçe yayımlanan genelgelerin geri çekilmesi gerektiği kanaatindedir.

Kiraz Biçici (İHD Genel Başkan Yardımcısı)

Yüksel Mutlu (İHD Genel Saymanı)

Nafiz Koç (İHD Elazığ Şube Başkanı)

İhsan Avcı (KESK MYK Üyesi)

Hüseyin Zeytin (Tunceli Dernekleri Federasyonu Başkan Yardımcısı)

(Malatya)

4'LER BASIN

AÇIKLAMASIYLA ANILDI

1980 yılında gerçekleşen 12 Eylül AFC'nin ardından birçok devrimci tutuklu hapishanelerde idam edilmişti. Darbenin ardından **29 Ocak 1983** tarihinde katledilen **Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan, Ramazan Yukarıgöz** ve **Mehmet Kanbur 78'liler Derneği Girişimi** ve **Genç Direnişçi** tarafından **29 Ocak 2005** tarihinde **Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı** önünde saat 12:30'da yapılan basın açıklamasıyla anıldılar.

Alkışlarla biraraya gelen kitle devrim şehitleri için yaptığı saygı duruşunun ardından **78'liler Derneği Girişimi** adına açıklamayı **Ruşen Sümbüloğlu** yaptı. Sümbüloğlu, yaptığı açıklamayla dörtlerin **Deniz, Mahir** ve **İbrahimlerin** soylu direniş çizgisinde yürüdüğü için katledildiğini belirterek "**Ömer, Erdoğan, Ramazan, Mehmet yüzlü ışıklar, bize güvenin ve bilin ki darbe mahkum edildiği, darbecilerin yargılandığı bir ülke özlemini hayat bulan canlı bir erek haline dönüşüreceğiz ve o günleri mutlaka göreceğiz**" dedi. Ardından Odak ve Genç Direnişçi dergisi adına açıklama yapan **Barış Onay** ise **İbrahim'in** işkencede, **Deniz'in** darağacında, **Mahirlerin** Kızıldere'deki duruşlarıyla bugüne miras olduklarını belirtip "**Dünyanın neresinde olursa olsun insanlığa dayatılan haksızlıkları yüreğimizin ta derinliklerinde hissedeceğiz**" dedi.

Açıklamanın ardından devrim şehitlerinin adları okunarak "burada" denildi. Eyleme **Partizan, ESP** ve **SGD** destek verirken eylemde sık sık "**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür**", "**Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Darbeciler**", "**İdamlar Bizleri Yıldıramaz**" sloganları atıldı. 12 Eylül'de idam edilenlerin resimleri ve "**12 Eylül Darbecileri Yargılsın**" dövizleri de taşındı. Alkışlarla biten eylemin ardından mezarı Ankara'da bulunan **Ömer Yazgan**'ın mezarına bir ziyaret düzenlendi. Burada da idam edilen devrim şehitleri için bir anma etkinliği yapıldı.

(Ankara)

DHP'den Devrim ve Komünizm Şehitleri Anması

30 Ocak 2005 tarihinde **Sarıgazi Mezarlığı**'nda toplanan **DHP** (Demokratik Halklar Platformu) aktivistleri devrim mücadelesinde ölümsüzleşenleri andı. Kitle taşınmış olduğu "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" pankartıyla **Ali Ayata**'nın mezarı başına kadar yürüdü. Yürüyüş esnasında sık sık "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "**Mazgirt şehitleri ölümsüzdür**", "**Ağa patron devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız**", "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**" sloganlarını haykırdı. Anma etkin-

liği bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Yapılan konuşmalarda; "Bugün,

kavganın kızıl korunda şehit düşen halkın yiğit evlatlarını anmak için buradayız. Onları anmak sıradan bir olay değildir. Onları anmak, uğruna canlarını verdikleri devrim ve komünizm davasına sınırsız sarılmakla, bulunduğumuz mücadeleye alanlarında Halk Savaşı'na hizmet etmekle mümkündür" denildi. Yapılan açıklamadan sonra ölüm orucu gazisi **TeKin Yıldız** bir şiir okudu. Anma etkinliği **Grup Yel**'in söylemiş olduğu marşlar ve türkülerle sona erdi.

(Kartal)

YDG'den işsizliğe ve emperyalizme karşı eylemler

“İŞSİZLİĞE, SÖMÜRÜYE, AÇLIĞA SON”

5 Şubat 2005 tarihinde Kadıköy İş ve İşçi Bulma Kurumu binası önünde bir araya gelen YDG'liler “Gündüzleri İşsiz Gezmek, Geceleri Aç Yatmak İstemiyoruz. İş istiyoruz” YDG imzalı pankart açıp, AB süreciyle birlikte açlığın ve işsizliğin ortadan kalkacağını yalandan başka bir şey olmadığını dile getirdiler.

YDG'liler yapmış oldukları basın açıklamasında; “Gerici egemen sınıflar nasıl ki halk gençliğine hiçbir gelecek vaat edemiyorlarsa onların ağa babaları olan ABD ve AB emperyalistleri de halk gençliğine hiçbir gerçekçi gelecek vaadinde bulunamaz. Anlatılanlar çok iyi kurgulanmış bir masaldan başka bir şey değildir. Üç başlı şeytanın emperyalizm, feodalizm ve işbirlikçi patronların saltanatını yıkmadan vatanımızı bu esaret zincirinden kurtarmadan işsizlik, sefalet ve geleceksizlik son bulamaz” denildi. Basın açıklaması okunurken ve bitiminde “Ne AB, ne ABD Demokratik Devrime”, “İşsizliğe, sömürüye, açlığa

son”, “İş istiyoruz”, “Gençlik gelecektir, gelecek ellerimizdedir” sloganları hep bir ağızdan atıldı.

(Kartal)

YDG'DEN AB PROTESTOSU
6 Şubat Pazar günü Türkiye'de ege-

menlerin her uygulamasında hayat bulan emperyalist AB'nin dünya halkları üzerindeki tüm uygulama ve politikaların protesto etmek için YDG, AB Enformasyon Merkezi önünde saat 14:00'te basın açıklaması yaptı.

İstanbul'da kar yağışı ve yolların aksa-

masına rağmen eylemlerine gelen YDG'li-ler “Emperyalist sömürüye son” YDG imzalı pankartlarını açarak eylemlerine başladı. Kitle adına basın açıklamasını okuyan Deniz Gülünay; bugün açlıkla, yoksullukla uğraşan; çalışma çağında işsizliğin, okul çağında geleceksizliğin elinde olan halka yönelik pekçok politikanın AB emperyalizmi güdümlü olduğunu; Türkiye egemen sınıflarınnsa uşaklık görevlerini tam anlamıyla yerine getirerek ‘kendi’ halkına ihanet ettiğini vurguladı.

Türkiye’de AB uyumu denerek tarımın bitirildiği, işsizliğin arttığı ve eğitimin antidemokratik bir pazar haline getirilmek istendiğini belirten Gülünay “Ne ABD emperyalizmi ne de AB emperyalizmi bu sisteme çare değildir. Çözüm halk iktidarlarıdır” dedi.

Kitlenin sık sık “Ne ABD, ne AB çözüm Halk İktidarında”, “Emperyalist AB ülkemizden defol”, “Kahrolsun emperyalizm” sloganlarını attığı eylem polislin tüm baskısına rağmen yapılarak basın metninden sonra sloganlar ve alkışlarla bitirildi.

(İstanbul)

Şırnak'ta yargısız infaz

Açıklamadan sonra beş dakikalık oturma eylemi yapan satıcıların yanına gelen halk da destek sundu. Alkışlı ve ıslıklı protestolarına devam eden satıcılar ardından pazarın içine doğru yürüyerek dağılma kararı aldı. Yürüyüş sırasında “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganlarını atan satıcıları polis çembere alınca, yolda oturma eylemine başlayarak “Siz bizim önümüzü açana

kadar biz kalkmıyoruz” dedi. Polisin geri adımı üzerine açıklamaya devam eden İkbâl Işık “Bunlar bu faşistlerin militarize güçleridir. Bunlar o kadar din sömürüsü yaparken siyonizme ve emperyalizme hizmet edenlerin maşalarıdır” dedi. Polisin dağılmasından sonra satıcılar da dağılarak eylemlerini bitirdiler.

(İstanbul)

“Katiller bulunsun, hesap sorulsun”

27 Ocak Perşembe günü son günlerde artan yargısız infazları protesto etmek için bir araya gelen ESP, EMEP, SGD ve DEHAP Galatasaray Lisesi önünde saat 12:00'de bir basın açıklaması yaptı.

“Vahşeti kınıyoruz” ve “İnfazlara son katiller yargılsın” EMEP, ESP, DEHAP ve SGD imzalı pankartları açan kitle adına basın metnini okuyan Çetin Poyraz, Mardin'de Uğur Kaymaz'ın, Hakkari'de Fevzi Can'ın katledilmesinden çok zaman geçmeden 19 Aralık günü Şırnak'a bağlı Dergule (Kumçatı) belde-sinde yol kenarında duran sivil giyimli beş

Kürt gencinin; Sibel Sartık, Nergiz Özer, Hamdullah Çınar, Zerga Esen ve Zuhâl Esen'in “çatışma sonucu ele geçirilen teröristler” denilerek katledildiğini söyledi.

Bugüne kadar pek çok sivilin katledilerek, yanına silahlar bırakılarak “terörist” ele geçirildi denildiğini vurgulayan Poyraz, öldürülen beş gencin cenazelerine devletin kolluk güçlerinin saldırdığını ve gençlerin cesetlerini zorla alarak mezarlıkta bir çukura gömüğünü söyledi.

Metnin okunmasından sonra “Şehit Namırım” sloganları atılarak basın açıklaması bitirildi.

(İstanbul)

Uzun zamandır eylemlerine ara veren; gerici unsurlar tarafından tasfiye edilmek istenen Eminönü seyyar satıcıları, hak arama eylemlerine yeniden başladı. Uzun aradan sonra ilk eylemlerinde yaklaşık 300 kişiyi bulan ve polislin saldırısıyla karşılaşan seyyar satıcılar, 22 Ocak Cumartesi günü durumu kınamak için bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 12:00'de Yeni Cami önünde bir araya gelen satıcılar, Eminönü Seyyar Satıcılar Derneği'nden bir dönem gerici unsurlarca tasfiye edilen İkbâl Işık'la beraber açıklamalarına başladı. Seyyar satıcılar adına açıklama yapan Işık, tekrar eylemle-

rine başladıklarını, bir yıldır seyyar satıcılara tezgah açtırılmadığını, pekçok satıcının ailelerinin parçalandığını açıkladı.

38. eylemlerini yaptıklarını belirten Işık, tüm diyalog çağrılarının yanıtız kaldığını, öte yandan gerici faşist partilerin gençlik kollarından alınarak zabıta yapılanların kendilerine saldırılarda bulunduğunu belirtirken “Biz yalnız tezgah açacak yer aramıyoruz, namusumuzla para kazanmak istiyoruz. Ama başkalarına yağcılık yapan emperyalizmin uşakları namuslulara izin vermiyor. Bunlar paradan yana, bunlar bu halkın sırtında sadece asalak olabilir” dedi.

Depremden sonra devlet vurdu

26 Ocak 2005 tarihinde Hakkari Yüksekova merkezinde gerçekleşen 5.5 şiddetindeki depremde 2 kişi öldü, 9 kişi ağır yaralandı. Depremden ardından devam eden artçı sarsıntılar nedeniyle günlerce -15 derece soğukta bekleyen halk, Kızılay ve değişik kurumlar tarafından yapılan çadır ve benzeri yardımların valilik tarafından polis ve askerlere dağıtılmasına tepki duyuyor. 28 Ocak'ta yaşlıların ve çocukların hastalanmaya başlaması üzerine Valilik önünde toplanan halkın tepkisini dile getirmesi üzerine kolluk güçleri

müdahale etti. Hükümeti istifaya çağırın halk polislin coplu ve gaz bombalı saldırısına maruz kaldı. Uygulanan çifte standardın bilincinde olan depremezeler “AKP şaşırma sabrımızı taşırma” sloganlarını attı. Eylem sonrası DEHAP İl Başkanı Sabahattin Suvağcı, Valiliğin bahçesinden halka seslenerek halkı teskin etmeye çalıştı. Olayın hiçbir siyasi boyutu olmadığını ifade eden Suvağcı “Hepimiz kardeşiz ayırım gayrım yoktur” dedi. Oysa emekçi Kürt halkı bölgede hiç de kardeşçe bir ortamın olmadığını, Şır-

nak'ta yaşanan infazın ardından Siirt halkı üzerinde estirilen terörde görmektedir.

SES'TEN KINAMA

Ses Yönetim Kurulu tarafından Hakkari'de yaşanan depreme ilişkin yapılan yazılı açıklamada, Hakkari'lilerin 4 gün boyunca dondurucu soğuğa rağmen sokaklarda yaşamaya devam ettiği ve evlerine giremeyen halkın ciddi sağlık ve korunma sorunlarının olduğu belirtildi. Tepkilerini dile getirmek için Valilik önünde toplanan halka yapılan gaz bombalı ve coplu saldırının kabul edilemeyeceğinin vurgulandığı açıklamada Valiliğin tutumu protesto edildi.

(Malatya)

İCİ, PORTAKAL DAĞITTI

İzmir Cezaevi İnisyatifi, 29

Ocak Cumartesi günü **Konak Meydanı**'nda yaptığı protesto eyleminde halka portakal dağıttı. Burada bir açıklama yapan İnisyatifüyeleri hapisanelerde temel hakların bile karşılanmadığına **Ceza İnfaz Yasası** ile tanınmış gibi görünen hakların sındırma, boyun eğdirme politikalarının bir aracı olarak tekrar

düzenlendiğine dikkat çekti. Hapishanedeki tutsakların sadece tecrit ve izolasyon sorunlarıyla karşı karşıya kalmadığını, ayrıca beslenme gibi ihtiyaçların dahi karşılanmadığının vurgusu yapılan açıklamada, AKP hükümetinin halkı yoksulluğa mahkum ettiği dile getirildi. Dışarda üreticilerin portakal ve mandalinalarını ürettikleri halde satmadıklarını, ellerinde çürüdüğü halde tutsaklara bu temel vitamin olan gıdaları ulaştırmadıklarını dile getiren İCİ üyeleri açıklama bittikten sonra sembolik olarak mandalina ve portakalları sokaktan geçen halka dağıtarak hapishanedeki tutsakların içinde buldukları durumu protesto etti.

(İzmir)

SÜRGÜN SEVKLERE TAYAD PROTESTOSU1 Nisan operasyonunda gözaltına alınarak tutuklanan **Sadık Türk**, 17 Aralık 2004 tarihinde tutuklu olduğu **Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nden zorla **Bolu F Tipi Hapishanesi**'ne sürgün edildi. Kendisinin sevk talebi olmaksızın sürgün edilmesini protesto eden Sadık Türk, açlık grevine başladı. TAYAD'lı aileler de zorla sürgünleri protesto etmek ve Wernicke Korsakof hastası olan **Sadık Türk**'ün serbest bırakılması için açlık grevinin 42. gününde **29 Ocak 2005** tarihinde **Sultanahmet Adliyesi** önünde basın açıklaması yaptı.Ailelerin "**Sürgün sevkleri son verilsin**" pankartını açarak yaptıkları açıklamada, işkenceli ölüm olan tecrit politikası sansür ve suskunlukla desteklendikçe başka saldırı ve baskı yöntemlerinin de devreye gireceği belirtildi. Açıklamayı yapan **Sezai Demirtaş**, **1 Nisan**'da yürürlüğe girecek olan Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla beş yıldır akla hayale gelmedik yöntemlerle süren tecrit politikasının daha da ağırlaşacağına dikkat çekerek "**Tecrit işkencesine, keyfi baskı ve hak ihlallerine ortak olmamak için tüm halkımızı sesimize ses katmaya çağırıyoruz**" dedi. Açıklama "**Sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın**", "**Sürgün sevkleri son verilsin**" sloganları atılarak son buldu. (İstanbul)**İÖG Olağanüstü Genel Kurul için imza topluyor!**

İzmir'de işkenceye karşı çalışmalarını sürdüren ve gönüllü avukatlardan oluşan İÖG'nin çalışmaları

Ekim ayında Baro yönetimine gelen Cumhuriyetçilerin 3 Aralık'ta İÖG'yi kapatma kararıyla durdurulmuş ve ardından Ocak ayı içerisinde bir gece yarısı operasyonu İÖG'nin kapılarına kilit vurulmuş ve tüm belgeler talan edil-

mişti.

Son gelişmeler hakkında İÖG avukatlarından **Barış Çilingir**'den görüş aldık;**Av. Barış Çilingir**: "Son Genel Kurul sonucunda siyasi olarak farklı bir görüşe sahip bir grup Baro Yönetim Kurulu'na seçildi. Bunlar kendilerini Cumhuriyetçi Grup diye isimlendiriyor. Yönetime seçildikten 2 ay sonra 3 Aralık'ta İşkenceyi Önleme Grubu'nu kapattıklarını açıkladılar. Ve ardından bir ay sonra grubun faaliyetlerini yürüttüğü büro bir gece yarısı basılarak tüm evraklar, dosyalar ve 575 mağ-

dura ilişkin bilgiler talan edildi. Bunun üzerine bu alanda çalışan 100'e yakın avukat olayı hem basın açıklamasıyla protesto etti hem de Baro'nun en yüksek organı olan Olağanüstü Genel Kurulu toplantıya çağırmak için imza toplamaya başladı. Yaklaşık bir aydır imza toplama çalışmaları devam ediyor.

İÖG işkencenin, kötü muamelelerin ülkemizde, şehrimizde ortadan kalkması, kökünün kazınması için bu işe gönül vermiş avukatlardan oluşuyor. Bu grup eğer Olağanüstü Genel Kurul için ve talepleri için

yeterli imzayı toplamazsa da grubun avukatları çalışmalarını başka bir yerde değil yine Baro'nun çatısı altında devam ettirecek. Ama devam ettirmek için bir komisyon faaliyeti oluşturacaktır. Başka bir yere, kuruma gitmeyecekler ya da isimlerini değiştireceklerdir." (İzmir)

ESP'li tutsak aileleri çocuklarının serbest bırakılmasını istedi**26 Ocak Çarşamba** günü saat 12:30'da **Taksim Gezi Parkı**'nda bir araya gelen ESP'li tutsak aileleri ESP'li tutsakların serbest bırakılması için açıklama yaptı. "**Tutuklular serbest bırakılsın**" sloganlarıyla başlayan açıklamada ESP'li tutsak aileleri adına **İbrahim Gerçek** basın metnini okudu.**7 Aralık 2004** tarihinde Ankara'da Yeni Ceza İnfaz Yasası'nı protesto eyleminde tutuklanan 46 ESP'linin serbest bırakılmasını istediklerini söyleyen Gerçek "İnsanlarımızı kimliksizleştirmeyi, kişisizleştirmeyi hedefleyen tecrit saldırısına karşı dayanışma özverisinde bulunan çocuk ve yakınlarımızın kendileri şimdi tecrit saldırısını işkenceli uygulamalarla yaşıyor" dedi.

Gerçek, sözlerine şöyle devam etti; "Başta Deniz Bakır olmak üzere tutsaklar özel hücrelere alınarak işkence uygulamaları de-

vam etti. Basında da izlediğiniz gibi bizlerin ve duyarlı kamuoyunun tepkileri sonucu yara ve darp izleriyle ziyaretçileriyle görüşmek zorunda kaldılar".

Açıklamanın sonunda Gerçek, "Bizler tutsak yakınları olarak duyarlı basına, demokratik kitle örgütlerine, ilerici, demokrat, devrimci tüm kurum ve kuruluşlara bir kez daha sesleniyoruz. Çocuklarımızın yanında olmanızı, onların haklı ve meşru mücadelelerini desteklemenizi ve bu keyfi uygulamalar karşısında sessiz kalmayarak dayanışmada bulunmanızı istiyoruz. 11 Mart'ta yapılacak ilk duruşmaya katılmaya çağırıyoruz. İnanıyoruz ki tecrit karşıtı mücadele tutsaklarının serbest bırakılması tecrite karşı haklı ve meşru mücadeleyi güçlendirecek, tecrit duvarlarından bir tuğla daha sökecektir" dedi.

Eylemde ESP'li tutsak ailelerinden sonra **Dayanışma** gazetesi adına söz alan **Mustafa Altan** Dayanışma gazetesinin basın metnini okudu. Altan; 46 ESP'li ile birlikte gözaltına alınan ve tutuklanan Dayanışma gazetesi sorumlu YazışlarıMüdürü ve Sahibi **Ersin Sedofoğlu**'nun serbest bırakılmasını istedi.Eylem "**Tutuklular serbest bırakılsın**" sloganıyla sona erdi. (İstanbul)**46 ESP'Lİ İÇİN EYLEMLER SÜRÜYOR****28 Ocak 2005** tarihinde **Yüksel Caddesi**'nde biraraya gelen ESP'liler "**Sanata kelepçe vurulamaz**", "**Serap Kervancı'ya özgürlük**" pankartını açtılar. "**Tutuklama terörü tutmayacak**", "**ESP susmayacak**" vb. dövizler de taşıyan ESP'liler "**Komplolar bizi yıldıramaz**", "**46'lar serbest bırakılsın**" vb. sloganlar attılar. Açıklamayı yapan **Gani İz-****ESP'DEN MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ****5 Şubat 2005 Cumartesi** günü tutuklanan 46 ESP'li için bir meşaleli yürüyüş gerçekleşti. **Sakarya Caddesi**'nde toplanan yaklaşık 50 kişilik ESP'lilere **Partizan** okurları da destek verdi. Eylem **Sakarya Caddesi**'nden **Yüksel Caddesi**'ne yürüyüş şeklinde gerçekleşti. Eylem "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganı ile son buldu. (Ankara)**İZMİR TECRİT KARŞITI BİRLİK;****"CEZAEVLERİ CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR!"****İzmir Tecrit Karşıtı Birlik** eylemlerine devam ediyor. Birlik bileşenleri **29 Ocak** günü **Kemeraltı Girişi**'nde yaptıkları eylemle bir kez daha "**Tecrite son, tutsaklara özgürlük**" diye haykırıldılar.Tecrit Karşıtı Birlik adına yapılan açıklamada AB yolunda "**demokratikleşme**" ve "**insan hakları**" alanında büyük adımlar atıldığının söylendiği bugünlerde hapishanelerde sorunlarını olanca yakıcılığıyla devam ettiği belirtti-lerek "**Tecriti yasal hale getiren İnfaz Yasası, insan haklarının hapishanelerde bütünüyle askıya alındığını göstermektedir**" denildi.Tecrit karşıtları "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**İçerde dışarda hücreleri parçala**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganlarıyla eylemlerini sonlandırdılar. Eylemin ardından **Kemeraltı Girişi**'nde İzmir Tecrit Karşıtı Birlik imzalı bildiri dağıtıldı. (İzmir)**Atılım dağıtımcılarına faşist saldırı****5 Şubat** günü **Heykel Caddesi**'nde gazete dağıtan **Atılım** okurlarına polis gözetiminde 20'ye yakın sivil faşist tekbir getirerek saldırdı. Bunun üzerine saat 17:30'da saldırının yaşandığı yerde **Atılım** Bursa temsilciliği bir basın açıklaması yaparak olayı protesto etti. Açıklamaya **Partizan**, **TKP** ve **SDP**de destek verdi. Kitle "**Atılım susmadı, susturulamaz**", "**Faşizme karşı omuz omuza**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları attı. (Bursa)

Yıllardır süren mahkemede karar:

TC'NİN ACIZLIĞI VE TUTSAKLARIN ONURLU HAYKIRIŞI

12 yıldır süren TKP/ML-TİKKO davası 31 Ocak 2005 tarihinde 3 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde (eski adıyla DGM) sonuçlandı. Başladığından beri hukuksuzluğu ilke edinmiş olan mahkeme, son süreçte bunu doruğa çıkararak, sınıfsal kinini tutsaklar üzerine müebbet, ağırlaştırılmış müebbet ve çeşitli düzeylerde ağır cezalar olarak kustu.

Dersim'de şehit düşen Halil Çakıroğlu ve Karadeniz dağlarında şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Seyit Külekçi'nin de yer aldığı davada 5 kişiye ağırlaştırılmış müebbet, 4 kişiye müebbet, 6 kişiye ise 12,5 yıl ile 22 yıl arası cezalar verildi.

Her mahkemenin en az 2-3 ay ertelendiği dava, son iki mahkemede, 15-20 gün ertelenerek 1 Nisan'a varılmadan alacele bitirildi. Son çıkarılan TCK'ya göre mahkemenin devam etmesi halinde adlilerde en fazla 2-3 yıl tutuklu kalınabileceği, siyasilerde ise 6 ve en fazla 10 yıl tutuklu kalınacağı ibaresine rağmen 3 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi ısrarla hukuksuzluğunu sürdürerek 13 yıla giren ve ağır sağlık sorunları yaşayan Zeki Şahin, Bayram Kama ve Hasan Rüzgar'ın da aralarında bulunduğu tutsaklara tahliye vermedi.

Mahkeme heyeti avukatların "neden kendi çıkardığınız yasalara uymuyorsunuz? Neden başka mahkemeler yasa gereği tahliye verdiği halde siz vermiyorsunuz? Bu kıskançlık, bu ön yargı, bu hukuksuzluk niye?" sorularına hiçbir yanıt vermeyerek önceden kararlaştırdığı sonucu okudu.

Avukat Mihriban Kırdök ve Avukat Ercan Kanar'ın tarihe kara bir leke olarak geçecek hukuksuzluğu deşifre eden savun-

malarından sonra, söz alan avukat Fatma-gül Yolcu ise meslektaşlarının yaptığı savunmaya katıldığını belirterek, mahkemenin hukuksuzluğunu dile getirerek "müvekkillerim için artık tahliye talep etmiyorum" dedi.

Son sözlerini söyleyen tutsaklardan Bayram Kama "ben TKP/ML'nin onurlu bir evladı, TİKKO'nun savaşçısıyım. Düşüncelerimden asla vazgeçmiş değilim, bugün çıksam yine mücadeleye devam ederim.

Sizler partimizi terör örgütü, bizleri ise terörist olarak adlandırmaya çalışıyorsunuz. Biz bunları asla kabul etmiyoruz. Terör diye adlandırılacak tek bir eylemimizi gösteremezsiniz. Ermenilere soykırımı yaşatan, yıllardır T. Kürdistanı'na bombalar yağdıran, halkını zorla sürgün eden, gerillanın kulaklarını kesen, 12 yaşındaki çocuğu terörist diye katledenler teröristtir. Terörizm, TC'nin ve emperyalistlerin yöntemidir. Bizler halklarımızın ve dünya halklarının kardeşliğini ve özgürlüğünü istiyoruz. Bunu

gerçekleştirmek için de hiçbir bedelden kaçınmadık kaçınmayacağız da.

Sizler karanlığın, bizler ise aydınlığın temsilcileriyiz, zulüm ve zorbalıkla aydınlığı geciktirebilirsiniz ama sizleri tarih çöplüğüne atmamıza asla engel olamayacaksınız. Biz son sözümüzü söyledik, komediye son verip siz söyleyin son sözlerinizi, bitirin artık bu işi" dedi.

Son sözünü söyleyen Zeki Şahin ise; "mahkeme boyunca politik kimliğimizden dolayı hukuksuz yargılandık. Hiçbir tanık dinlenmeden sonuca gidiyorsunuz, bu hukuksuz yargılamanın bedeli artık bizleri aşp ailelerimizi de etkiliyor. Sizlerden sadece kendi çıkardığınız yasalara uymanızı istiyorum" dedi.

Ağır sağlık sorunları yaşayan Hasan Rüzgar ise ayakta duramadığı için oturarak savunmasını yaptı; "her mahkemede söylediğim gibi şimdi de söylüyorum. Mahkemenizi reddediyorum. Bizleri sizler yargılayamazsınız. Bizler ancak enternasyonal proletaryaya hesap veririz. Ben Ma-

oist Komünist Parti'nin bir üyesiyim. Gerilla yaşamımda üzerime düşenleri yaptım. Çıksam yine yaparım. Ben devrimci şiddeti savunuyorum. Ben buradan geçen günlerde Dersim'de şehit düşen 5 Halk Kurtuluş Ordusu üyesi önünde ve bütün Ocak ayı şehitleri önünde saygıyla eğildiğimi belirtmek istiyorum. Tarihin bizlere verdiği görevi yerine getireceğiz ve sizleri er ya da geç tarihin çöplüğüne atacağız."

Cengiz Polat'ın yazılı savunmasından sonra, en son sözü Muhammet Akyol aldı. Akyol, uzunca bir savunma hazırladığını ama zamanın bir hayli geç olmasından dolayı belli yerlerini okuyacağını söyledi. Akyol ülkenin ve dünya halklarının özgürlüğünü isteyen onurlu oğullarının ve kızlarının yoldaşı, dostu olmanın onurunu taşıdığını, düşüncelerinden ve yaptıklarından asla pişman olmadığını dile getirdi.

Bir saatlik aradan sonra tekrar salona girildi. Mahkeme heyeti yangından mal kaçırır gibi bir solukta, örgüt üyeliğinden, örgüt üyeliği artı eylemlerden ceza alanlarla, müebbet ve ağırlaştırılmış müebbet alanları hızla okuyarak kara listesini bitirdi ve alelacele salondan çıktı. Karardan sonra tutsakların sloganları ailelerin haykırışlarına karıştı. Tutsaklar "Cezalar bizleri yıldırılmaz", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO", "Yaşasın Partimiz MKP" sloganları eşliğinde asker ve polislerce, salondan çıkarıldı. Salonda bulunan aileler de tutsakların sloganlarına "Vicdansızlar, zalimler" diye bağırarak ve "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Bizleri yıldırılmayacaksınız" diyerek sloganlarla karşılık verdi.

(İstanbul)

TUYAB, hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi!

TUYAB'lı aileler 3 Şubat Perşembe günü Kadıköy Postanesi önünde saat 13:00'te yaptıkları basın açıklamasında hasta tutsakların serbest bırakılmasına yönelik bir çalışma yaptıklarını kamuoyuna duyurdular.

"Tecrit kaldırılmsn hasta tutuklular serbest bırakılsın" pankartı ve "Tecride son" dövizini açan TUYAB'lı aileler adına basın metnini İsmail Karagöz okudu. Karagöz, "Bizler tutuklu aileleri olarak yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı yasalasından çeşitli biçimlerde kamuoyuna bu yasanın evlatlarımızı imha etmek, kimliksizleştirmek amacını taşıdığını belirterek kaygımızı duyurmaya çalışmıştık. Türkü söylemenin, susmanın, yemek yememenin yasak olduğu, tutsakların iradesini dışlayan Hitlervari bir yasa yürürlüğe girdi. Bu yüzden kaygılıyız" dedi. Kandıra F Tipi ve Tekirdağ F Tipi hapisanelerinde yaşanan hak ihlallerine vurgu yapan Karagöz konuşmasının devamında "Adli Tiptan rapor alınmış ancak devlet tarafından bir süre sonra sağlam rapor verilmek tutulan onlarca Wernicke Korsakof hastasının, bu hastalığın tip otoritelerince ömür boyu kalıcı olduğu ifade edilirken salıverilmemesi aynı imhacı-intikamcı anlayışın ürünüdür. Bizler tutsak yakınları olarak tecridin kaldırılmasını, Yeni İnfaz Yasası'nın iptalini istiyoruz. Ve bugün bura-

da hasta tutsakların serbest bırakılmasına dönük bir çalışma başlattığımızı kamuoyuna ilan ediyoruz. Bu konuda demokrat, duyarlı, aydın, sanatçı, yazar, sağlıkçı insanlarımızdan bizimle birlikte harekete geçmelerini istiyoruz" dedi. Basın açıklaması sırasında "Devrimci tutsaklar yalnız değildir", "Hasta tutsaklar tedavi edilsin" vb. sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından aileler Postaneye girerek hasta tutukluların isimlerinin de olduğu basın metnini Adalet Bakanlığı'na faksладılar. (Kartal)

TUYAB:

"CEZA İNFAZ YASASI GERİ ÇEKİLSİN; TUTUKLULAR SERBEST BIRAKILSIN"

28 Ocak Cuma günü saat 12:00'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan TUYAB'lılar 7 Aralık günü Ankara'da yapılan tecrit ve yeni İnfaz Yasası karşıtı eylemde gözaltına alınarak tutuklanan 46 ESP'linin ve içerdeki diğer devrimci tutsakların karşılaştıkları işkenceleri ve hukuk dışı uygulamaları protesto etmek için basın açıklaması yaptı.

"İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganları ile başlayan ve "Hukuksuz yargılamalara son 46 ESP'li serbest bırakılsın" TUYAB imzalı pankart açan kitle adına basın açıklamasını İlnur Petek okudu.

Petek Ankara'da tutuklanan 46 ESP'li hakkında MLKP üyeliği iddiası ile 15 ile 22 yıl arasında hapis cezası istendiğini hatırlatarak geçmişte meşru ve yasal olanların bugün yasadışı sayılarak soruşturular açıldığını belirtti.

Varolan hukuksuzluğun bir başka örneğinin de TKP/ML davası tutsakları Zeki Şahin, Bayram Kama ve MKP dava tutsağı Hasan Rüzgar'ın 13 yıllık davalarında olduğunu vurgulayan Petek; yeni Ceza İnfaz yasasına göre tahliye edilmesi gereken tutsakların halen keyfi bir şekilde tutulduğunu, mahkeme heyetinin bir suç unsuru değil

bir zihniyeti cezalandırmaya çalıştığını belirtti.

Petek konuşmasının sonunda hukuksuz ve keyfi yargılamalara son verilmesini, tutsakların derhal serbest bırakılmasını istediklerini söyleyerek bütün ilerici ve devrimci kurum, kuruluş ve kişileri hapisanedeki tutsaklara destek vermeye çağırdı. Açıklama sırasında sık sık "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin", "Hukuksuz yargılamalara son", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganları atıldı. Eylem basın metninin Adalet Bakanlığı'na fakslanmasıyla sona erdi.

(İstanbul)

19 Aralık katliamını unutmamak, unutmayacağız!

19 Aralık katliamı 4. yılında çeşitli etkinliklerle lanetlendi. **18 Aralık 2004** tarihinde **İsviçre**'nin **Zürih** şehrinde gerçekleştirilen miting ve panelden önce **İsviçre**'nin çeşitli kentlerinde **Basel, Zürich, Cenevre**'de açılan standlarda 19 Aralık katliamı ile ilgili bilgilendirmeler yapıldı ve çeşitli dillerde binlerce bildiri dağıtıldı. Bu eylemi şu yapılar ortak olarak örgütlediler: **İTİF** (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu), **İGİF** (İsviçre Göçmen İşçiler Federasyonu), **İDHF** (İsviç-

re Demokratik Haklar Federasyonu), **SODAP** (Sosyalist Dayanışma Platformu) ve **Alnteri**.

Yapılacak panel için Türkiye'den **Açılım Hukuk Bürosu**'ndan Av. Gül Altay çağrıldı. 18 Aralık tarihinde Zürich şehrinde **Helvetia Platz**'da yapılan bir anma ile etkinliklere başlandı. 200 kişiyi aşkın bir kitlenin katıldığı mitingde Türkçe ve Almanca sloganlar atıldı ve ayrıca Almanca bir bildiri okundu. Daha sonra saat 16:00 başlayacak panel yerine gidildi. Panelde ilk

konuşmacı olarak Av. **Gül Altay** söz aldı. Ardından platform adına federasyonumuzdan **İTİF** söz aldı. **İTİF** adına konuşan kişi F tipi hapisanelerin ilk olarak Avrupa'da inşa edildiğini ve buradan da diğer ülkelere transfer edildiğini belirtti. Ardından sözü Ölüm Orucu gazileri aldı. Onlarda süreci yasayanlar olarak kitleye yasadıklarını anlattılar. Verilen aradan sonra soru cevap bölümüne geçildi. Son bölümde **Su Damlasına Sığdırılan Yaşam** adlı belgesel gösterimi yapıldı.

Londra'da Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı kampanya çalışması

Bizler Londra da bulunan **İşçi-köylü** okurları olarak **Atılım** ve **Devrimci Demokrasi** okurları ile birlikte Türkiye zindanlarındaki tutuklulara yapılan saldırılara; Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısına, tecrit ve izolasyona karşı çıkmak ve onların bulunduğu alandaki sesi olmak için 3 aylık bir eylem planı çıkardık. Bu süreç 19 Aralık katliamında yapılan yürüyüş ve etkinliklerle başladı. Daha sonra her ayın ilk haftası pankart, döviz ve resimlerimizle merkezi bir yerde oturma eylemleri yaptık, konuya ilişkin bildirimler dağıtarak, sözlü açıklamalar

yaparak diğer uluslardan insanları bilgilendirmeye çalıştık.

Yaptığımız eylemlere aynı alanda, Irak ve Filistin direnişine destek amaçlı masa açan İngiliz grup Irkçılığa ve Emperyalizme Karşı Mücadele dergisi okurları da yaptıkları konuşmalarla destek sundular ve gazetelerinde Türkiye zindanları ile ilgili haber yayımlayarak daha geniş bir kesime ulaşmamızı sağladılar. Tüm bu eylemlere yönelik diğer uluslardan emekçilerin tepkileri oldukça olumlu oldu.

Londra İşçi-Köylü okurları

Emperyalizmin saldırılarına karşı halk şöleni

Avrupa'da üst üste çıkan yeni yasalar ile emekçiler adeta köleleştirilmek istenmektedir. **Almanya**'da **Hartz 4** gündemde iken **Fransa** kamuda yaşanan grevler ile çalkalanmaktadır. Haftalık çalışma süresinin 35 saatten 40 saate çıkarılması, saat ücretlerinin azaltılması, emekli olma yaşının 67'ye çıkarılması, emekli maaşlarının vergiye tabi olması, işsizlik yardımının kesilmesi gibi yasaların toplamı olan **Agenta 2010** reform paketinin en etkili ayağı olan **Hartz 4** yasasının bu yılın başında yürürlüğe girmesi Alman halkı ve göçmenlerin yaşamını oldukça zorlaştırdı.

Bu bağlamda **ATİF** (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) iki yıldan beri yürüttü-

ğü çalışmaların bir ayağı olarak bir Halk Şenliği düzenledi. Daha önce de bölgemizde iki ay boyunca her hafta Perşembe günü imza stantları açılmış ve imza toplanmıştı. Ardından iki piknik örgütlenmiş ve Ekim ayında da bir seminer verilmişti.

Yozlaşmanın, duyarsızlığın, yabancılaşmanın, tasfiyeciliğin diz boyu olduğu bu süreçte sosyal hakların bu denli kısıtlanması ile ilgili halkımızı bilinçlendirmek için **21 Ocak 2005** tarihinde bir **Halk Şölenu** düzenledik. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı etkinlik salonuna **Ahmet Arif, Yılmaz Güney, Nazım Hikmet, Mahsuni Şerif** gibi halk sanatçılarının pankartları asılmıştı.

Açılışı **Grup Haykırış**'ın yaptığı etkinlik açılış konuşması ve konuksanatçı **Gürcan**'ın zazaca seslendirdiği türküler ile devam etti. Ardından **Pir Sultan Abdal Kültür Merkezi**'nin folklor ve kor grupları sahneye çıktı. Konuk sanatçı **Melihat Öz**'ün parçalarını seslendirmesinin ardından söz alan **ATİF** temsilcisi genel olarak emperyalizmin saldırılarından bahsetti.

Verilen aradan sonra etkinliğin ikinci bölümünde emperyalist yoz kültürü teşhir eden bir tiyatro sunuldu. Ardından **Sinan-Ali** ikilisinin sahne aldığı etkinlik **Grup Şiar**'ın ezgileri ile son buldu.

Alzey-Vorms-Badkreuznach ATİF taraftarları

Almanya'da 30 bin öğrenci alanlardaydı

Almanya'da harçlara karşı 30.000'e aşkın öğrenci meydanlarda tepkisini dile getirdi!

Almanya Federal Anayasa Mahkemesi'nin **26 Ocak 2005** tarihinde öğrenci har(a)çlarının önündeki yasağı kaldırmasıyla birlikte üniversite kampüslerinde hararetli tartışmalarla birlikte hareketlilik başladı. Yasağın kaldırıldığı gün bir çok irili ufaklı eylemler gerçekleştirilerek ilk tepkiler dile getirildi. Daha sonra yoğun tartışmaların ardından Almanya merkezi yürüyüşler yapılmaya karar verildi.

Başta **Hamburg, Leipzig, Essen, Mannheim** olmak üzere ve daha sonra eklenen **Berlin** ve **Bielefeld**'le birlikte altı merkezden düzenlenen yürüyüşlere yaklaşık 30 bin kişi katıldı.

Biz YDG olarak da merkezi çıkardığımız bildiriyle; bütün öğrenci ve velileri öğrenci

har(a)çlarına karşı direnişe çağırıldık. Ve eylem günü ise pankart ve bildirimlerimizle yürüyüşlerde yerimizi aldık.

Yürüyüşlerde; **"Eğitim meta değil"**, **"Öğrenci harçlarını durdurun"**, **"Biz buradayız ve haykırıyoruz, çünkü eğitimimizi çalmak istiyorlar"**, **"Herkes parasız eğitim"** gibi sloganlar atılarak pankartlar taşındı.

Almanya'da peşi sıra uygulanan sosyal yıkım paketlerinin küçük bir parçası olan 500-2500 Euro har(a)ç istememi, kapitalist sistem ile gençlik arasında deklanşör görevini görmektedir.

Perşembe günkü eylemlerle tepki ve itirazlarımızı çeşitli biçimlerde dile getiren öğrenciler, sömestr tatilinden sonra yeni eylemlerinin de duyurularını tüm kamuoyuna şimdiden duyurdular.

Hamburg YDG

"Condoleezza Rice ülkemizden defol"

İSTANBUL

Irak'ta İsgale Hayır Koordinasyonu, ABD Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice**'in Türkiye'ye gelişini protesto ederek, ziyaretin asıl amacının Irak işgalini kalıcılaştırmak olduğu belirtildi.

"Condoleezza Rice ülkemizden defol" yazılı pankart ve **"Katil ABD işbirlikçi AKP"**, **"Con(d) ülkemizden defol"** yazılı döviz açan Irak'ta İsgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri, 5 Şubat'ta Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi.

Burada grup adına açıklama yapan **Sevinç Tanyıldız**, Rice'in Türkiye'ye gelmesiyle birlikte yeni işgal komplolarının görüleceğini söyledi. Rice'in göreve gelmesiyle birlikte birçok ülkede işgal ve tehdit girişiminde bulunduğu vurgulayan Tanyıldız, "Ankara'da kapalı kapılar ardında neyi konuşacaklar? Irak'ta işgali nasıl oturtacaklarını mı? İran'a saldırılmak için hangi argümanları kullanacaklarını

mi? Türkiye'nin bölgede bir dayanak yaratmak için maşa gibi kullandığı Türkmen halkını mı?" dedi.

ANKARA

ABD Dışişleri Bakanı Rice'in Türkiye'ye gelmesi Yüksel Caddesi'nde yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. ABD Konsolosluğu önüne dek süren bu yürüyüşü **Partizan, ESP, SDG, BDSP, Ekim Gençliği, SDP, EMEP, Emek Gençliği, Kaldıraç, ÖEP, ÖDP, TMMOB, Kurtuluş Sosyalist Dergi** ve Halkevleri birlikte düzenledi. Flamalarıyla eyleme katılan kitle sık sık **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Kahrolsun ABD em-**

peryalizmi", **"Katil Rice Türkiye'den defol"**, **"Birlik mücadele zafer"** vb. sloganlar attı.

ABD Konsolosluğu önüne gelen kitle burada emperyalizmin uşağı TC'nin kolluk güçleriyle karşılaştı. Burada yapılan açıklamayla Rice'in Türkiye'yi terketmesi; ABD'nin kirli ellerini Irak'tan, Filistin'den, Afganistan'dan çekmesi istendi. Açıklamanın ardından tekrar Yüksel Caddesi'ne dönen kitle burada attığı sloganlarla eylemi bitirdi. Partizan kitlesi ise çeşitli sloganlarla Sakarya Caddesi'ne kadar yürüyüp eylemi sona erdirdi.

* **5 Şubat 2005 Cumartesi günü Halkevleri Kızılay Meydanı**'nda ABD Dışişleri Bakanı'nın Ankara'ya gelişini protesto etmek için bir eylem gerçekleştirildi. **"Katil ABD işbirlikçi AKP"** dövizleri taşıyan Halkevi üyesi 4 kişi **"Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın"** vb. sloganlar attı. Yaklaşık 10-15 dakika süren eylem polis saldırısı ve 4 kişinin gözaltına alınmasıyla son buldu.

“Irak’ta direniş kazanacak”

İstanbul

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Irak’taki seçimleri protesto etmek için **30 Ocak 2005 Pazar** günü saat 13.00’te İstanbul Kadıköy’de bir miting düzenledi.

Saat 11.30’da Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanan Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri, polislin “izin vermeyeceğiz” söylemine karşı kararlı bir tutum sergiledi. En önde Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu imzalı “İşgale direnen Irak halkı seçim oyununu bozacak” yazılı pankartın arkasında bileşenler kendi pankartlarını açıp yürüyüşe geçtiler.

Mitinge ESP, SGD, Tekstil-Sen, DHP, HÖC, EHP, Devrimci Duruş, Alınteri, Mücadele Birliği, Devrimci Hareket, Çağrı, Kaldıraç, Halk Kültür Merkezleri vb. kurumlar katıldı. Ayrıca ILPS “Emperyalizme geçit yok, No Passaran”; DDSB “Emperyalist işgale karşı Birlik, Mücadele, Zafer” ve Partizan “Emperyalizme karşı direniş sürüyor” pankartı ile mitingdeki yerini aldı. Miting boyunca kitle sık sık “Kahrolsun ABD emperyalizmi”, “Irak’ta direnen halklar kazanacak” vb. sloganları atarken Partizan kitle attığı “Irak’ta işgale değil direniş destek ver”, “SEKA işçisi yalnız değildir”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakaya” sloganlarıyla dikkat çekti.

Kitlenin Kadıköy İskele Meydanı’na girmesinin ardından, başta Irak’taki işgale karşı olmak üzere emperyalizme karşı mücadelede şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından koordinasyon adına basın metnini okuyan **Suzan Zengin** “Irak halkının emperyalist işgale karşı direniş sürerken, emperyalist işgal güçleri Irak halkı üzerinde yeni bir oyunu gündeme getirmişlerdir. Bu oyunun adı ise seçimdir! Bu seçimler hiçbir şekilde meşru değildir. Direnen Irak halkı se-

Mersin

çim oyununu bozacak” dedi.

Konuşmanın ardından **Grup Gece Tuştusu**, **Grup Vardiya** ile **Grup Yorum**’un söylediği birbirinden güzel parçalarla kitle halay çekti. Daha sonra **Tohum Kültür Merkezi Tiyatro Grubu** ABD emperyalizmini ve Irak direnişini simgeleyen kısa bir skeç yaptı. Skeç beğeniyle izlendi. (İstanbul)

MERSİN

Mersin’de 29 Ocak Cumartesi günü **Partizan**, **DHP** ve **ESP** tarafından yapılan

bir basın açıklamasıyla 30 Ocak Irak seçimleri ve Dünya Ekonomik Forumu toplantıları protesto edildi. Saat 14:00’te Taşbina önünde toplanan kitle “**Irak’ta işgal, Davos’ta zulüm kahrolsun emperyalizm**” pankartını açarak “**Irak halkı yalnız değildir**” sloganını attı. Grup adına basın metnini okuyan **Ebru Özkan** “Başını ABD’nin çektiği günümüz emperyalist sistemi, emekçiler açısından yoksulluk, zulüm ve ölüm demektir. Ancak işgal güçlerinin seçim oyununa gelmeyen Iraklı emekçilerin büyük çoğunluğu seçimi boykot ediyor. Biz emekçilerin tutumu da Irak’ta yaşayan halkların işgalci güçlere karşı verdiği özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinden yana olmaktadır. Yine geçtiğimiz günlerde İsviçre’nin Davos kentinde toplanan Dünya Ekonomik Forumu toplantısı yoksullaşmanın adıdır. Gün gelecek Davos’ta toplanan bu suçlular gürhu tarih önünde emekçi insanlığa hesap vereceklerdir” dedi. “**Irak halkı yalnız değildir**”, “**Katil ABD Ortadoğu’dan defol**” dövizlerinin taşındığı eylem, “**Irak’ta düşene, dövüşene bin selam**”, “**Yaşasın halkların kardeşliği**”, “**Irak’ta işgal, Davos’ta zulüm, kahrolsun emperyalizm**” sloganlarının atılmasıyla son buldu.

MALATYA

30 Ocak 2005 tarihinde saat 14:00’te **Malatya Postanesi** önünde bir araya gelen **ESP**, **Partizan**, **HÖC** ve **DHP** yaptıkları açıklama ile Irak seçimlerini protesto etti. “**İşgal altında seçimlere hayır**” pankartı açan kitle açıklamada; “**İşgal koşullarında yapılan seçimlerde sandığa Irak halkının değil emperyalist işgalciler ve onların işbirlikçilerinin iradesi yansacaktır**” denildi. Kitlenin yoğun ilgisini çeken basın açıklaması çeşitli sloganların atılmasıyla son buldu.

HALKLARIMIZA

Geçtiğimiz günlerde DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olaylar istenmeyen noktalara gelmiştir.

Sorunlar ne olursa olsun bunun çözümünün diyalogdan geçtiğine inanmaktayız. Solun kendi arasındaki sorunlarının çözümü kesinlikle şiddet olmaz.

DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olayları bir komisyon oluşturup tartışacağımızı, iddiaları araştıracağımızı ve bunları bu komisyon tarafından halkımıza açıklayacağımızı ilan ediyoruz.

Bu komisyonun alacağı kararlara DEHAP ve HÖC olarak uyacağımızı taahhüt ediyoruz.

Yaşanan bu tür olumsuzluklardan egemen güçlerin faydalanma çabalarına izin vermeyeceğiz.

(DEHAP/HÖC/Proleter Devrimci Duruş/Alınteri/SDP/EMEP/EHP/ÖDP/Sosyalist Barikat/Devrimci Hareket/Demokratik Haklar Platformu/BDSP/DEV-RİM/KALDIRAÇ/ESP/PARTİZAN)

AYŞENUR ZARAKOLU MEZARI BAŞINDA ANILDI

İHD kurucularından **Ayşenur Zarakolu** ölümünün 3. yılında **Eski Kozlu Mezarlığı**’nda bulunan mezarı başında dostları ve yakınları tarafından anıldı. Mezar başında bir konuşma yapan **Ayşe Zarakolu**’nun eşi **Ragıp Zarakolu** “Hem Türkiye’de hem de dünyada önemli gelişmeler yaşanırken bazı uygulamalar hala değiştirilmemiştir. Hala ölümlerimizi anarken huzursuz edilebiliyoruz. Bir anma olayı bile güvenlik sorunu haline getirilebiliyor. Telsiz sesi duymadan bir anma yapamayacak mıyız? Ben buraya gelen arkadaşların da burada olmaktan çok mutlu olduklarını düşünmüyorum. Bir ilerleme kaydedildiğine inanan politikacılar iyice bir düşünsün ve ölümlerimizle kendi kendimize bir anma yapabilelim” dedi.

(H. Merkezi)

Gazi’de uyuşturucuya, çeteleşme ve fuhuşa karşı eylem

6 Şubat 2005 tarihinde **Gazi Mahallesi**’nde uyuşturucu, çeteleşme ve fuhuşa karşı, **Partizan**, **Mücadele Birliği Platformu**, **ESP**, **Demokratik Haklar Platformu**, **DEHAP**, **Alınteri**’nin ortak çalışmaları, yöre dernekleri, **DÖB** ve **SGD**’nin destekleriyle bir yürüyüş düzenlendi.

Saat 15:00’de **Gazi Mahallesi Doğu Kiraathanesi** önünde toplanan kitle **İsmet Paşa Caddesi**’nden “Çeteleşmeye, uyuşturucuya, fuhuşa, yabancılaşmaya karşı mücadelede birleşelim-Gazi Halkı Platformu” pankartıyla yürüyüş geçerek “**Polis, çete işbirliğine karşı mücadeleye**”, “**Susma sustukça sıra sana gelecek**”, “**Gazi halkı saflara, hesap sormaya**”, “**Yaşasın devrimci dayanışma**”, “**Yaşasın halkların kardeşliği**” sloganlarını haykıran kitle, alkışlar eşliğinde **Gazi Dört Yol**’a kadar yürüdü. Burada toplanan kitleden bir arkadaş basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada

şunlara yer verildi: “...Emekçi Gazi halkı; **Sistem bizim ve bizim gibi semtleri çürümeye, yozlaşmaya ve ahlaki çöküntüye sürükleyerek yıkıma uğratmak istiyor. İşte bu nedenle saldırıyor. Saldırılarını her şekilde yoğunlaştırıyor. Gazi ve Gazi gibi, devrimci dinamikleri barındıran semtler, mahalleler saldırıdan en fazla nasibini alan yerler. Çünkü Gazi ve benzeri mahalleler onurlu ve özgür bir yaşam için direniyor...**

Eğer mahallemizde onurlu ve özgür bir yaşam istiyorsak –ki bunu istemeliyiz- bütün kirliliklere karşı mücadele etmek gerekir. Bu sadece devrimcilerin sorumluluğunda değil, siz Gazi halkının da sorunudur. Tüm Gazi halkını devrimcilerin oluşturduğu **Gazi Halk Platformu**’nun örgütlülüğüne çağırıyoruz.

Ya onurlu ve özgür bir yaşam için mücadeleyi yükselteceğiz ya da dayatı-

lan bu kirliliğin içinde çürüyüp yok olup gideceğiz.

Onurlu, özgür ve mutlu bir yaşam ellerimizde. Ellerimizi birleştirelim,

mücadelemizi yükseltelim.”

Kitle sloganlarını bir kez daha haykırarak dağıldı.

Gazi Mahallesi İşçi-köylü okurları

“Irak’taki sözde seçimler ülkenin mevcut durumunda hiçbir şeyi değiştirmeyecek”

...Amerikan saldırısından hemen önce de buradaydım. Bunun aynı şehir olduğuna inanmak zor; bu inanılmaz, her yer yıkılmıştı. Felluce birkaç modern Irak kentinden biriydi ve şimdi hiçbir şey yoktu. Gördüğüm tek insanlar daha önceden yaşadıkları yere ulaşmaya çalışan 30 Ocak tarihinde Irak’ta birçok Irak asıllı siyasetçi tarafından “Yüzyılın komedisi”, “Seçim karikatürü” vb. şekillerde adlandırılan ve ABD ve İngiliz emperyalistlerinin işgallerini meşrulaştırma denemesinden başka bir şey ifade etmeyen bir “seçim” gerçekleştirildi. Kuşkusuz bu “seçimler” hakkında birçok kişi birçok yorumda bulunabilirdi. Ve inanıyoruz ki hepsi de çok değerli olurdu. Ancak İşçi-köylü gazetesi olarak Irak’ta direnişin gerçek sahiplerinin, hergün ölenlerin ve yüzlerle, binlerle yeniden doğanların, işgalciler topraklarını terk edinceye kadar rahatı düşünmeyen ve emperyalist işalıcılara topraklarında olduğu sürece rahat uyku uyutmamaya ant içenlerin bu “seçimi” bizim için değerlendirmelerini daha anlamlı gördük. Bu nedenle Irak Yurtsever Birliği Merkez Komite Üyesi Nada El-Rubi-ae ile “seçimleri” ve sonuçları üzerinde söyleşi yaptık. Bu kısa ama dünya halklarına önemli mesajlar içeren söyleşiyi ve altta da yine Iraklı direnişçilerin dünya halklarına seslendiği yazıyı okurken bazı noktalara katılmasak da direnişin gücünü ve kararlılığını hissedeceğinize inanıyoruz. Felluceliler...

İşçi-köylü: Irak’taki son seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz, ülkede nasıl bir etkisi olacak ya da nasıl bir “değişiklik” getirecek?

İşgal ve kukla hükümet “seçimlerden” önce yasadıydı ve “seçimlerden” sonra da öyle kalacak. Irak direnişi de “seçimlerden” önce çok güçlü ve kahramancaydı, “seçimlerden” sonra da (daha ağır olmazsa) böyle kalacaktır. Son birkaç günün mükemmel saldırıları (Yeşil Bölgede ABD Konsoloslughuna ve İngiliz uçağına yönelik saldırılar –şu anda saldırı kayıtlarına ulaşabilirsiniz) direnişin stratejisini geliştirdiğini ve saldırılarını yoğunlaştırdığını göstermektedir. Irak’taki sözde seçimler ülkenin mevcut durumunda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kukla hükümetin isimlerini değiştirebilir ancak daha fazlasını değil.

“Seçim”in anlamı işgalin meşrulaştırılması ve uzatılmasıdır. Bazı ağabeylerimiz seçimleri tanımlamak için William Shakespeare’in ünlü cümlesini kullandılar: “Bir idiot tarafından anlatılan gürlü ve öfke dolu, hiçbir anlamı olmayan bir masal.”

İşçi-köylü: Seçimlerden birkaç gün önce Bush, yeni hükümet isterse, ülkeden ayrılacaklarını söyledi. Buna karşı tavrınız nedir? Biliyorsunuz

şimdi de ayrılmayacaklarını söylüyor.

Evet, işgalcilerin ajanlarıyla birlikte ülkemizden ayrılmalarını sabırsızlıkla bekliyoruz. Fakat, “seçilmiş hükümetin” işgalcilerden ayrılmalarını isteyeceğine inanmıyoruz. Bunlar, kendilerine hizmet için işgal güçleri tarafından atanmışlardır.

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld tarafından yapılan “seçimlerden sonra durum daha da kötüleşebilir” açıklaması onların “durum daha iyi oluncaya” kadar kalmayı planladıklarının açık işaretlerini vermektedir.

İşçi-köylü: Seçimlerle ilgili olarak Şii ve Kürtlerin tavırları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Medya her ne kadar Şiiilerin bu seçimden mutlu olduklarını söylemeye çalışsa da, sizi temin ederiz ki devrimci dini lider Mukteda El-Sadr ve Şii lider Ayetullah Ahmed El-Hassani El-Baghdadi’yi izleyen çok sayıdaki Şii Müslüman Iraklılar “seçimleri” boykot etti. El-Baghdadi sadece seçimlere katılmayı reddetmekle kalmadı, aynı zamanda Irak ulusal direnişine destek için çağrı yaptı. Mukteda takipçilerinden uzak durmalarını istedi.

Kürtlere gelince, Irak içinde ve dışında Kürtlerin çok büyük bir katılımı oldu “seçimlere”. Bu bekleniyordu.

İki Kürt lideri de işgal güçleriyle tam işbirliği içindeler ve işgalcilerin onların umutlarını yerine getireceğini düşünüyorlar.

İşçi-köylü: Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Türkiye’de de 30 Ocak günü Irak’taki işgale ve sahte seçimlere karşı yürüyüş gerçekleştirildi. Türkiye’deki ilerici harekete ve halka iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Sizi temin etmek isteriz ki, Irak’taki kahraman direnişimiz günbegün yükseliyor ve güçleniyor. Irak direnişinin kahraman eylemleri ve işgale karşı saldırılarındaki stratejileri ve po-

litik kurumları iki net cephenin yaratılmasıyla sonuçlanmıştır: Birincisi, Irak halkı ve dünyanın birçok halkı tarafından desteklenen Irak direnişi cephesi ve ikincisi, emperyalist işgal ve onun ulusal ve uluslar arası sembollerini cephesi. Ayrıca silahlı direnişe kadınların katılımı farklı şekiller ve biçimler almakta. Bu da Iraklıların direnişinde yeni bir bölüm açmaktadır. (Ocak 2005’teki direniş raporunda da bu gerçek görülebilir.) Sizlere desteğiniz için çok teşekkür etmek isteriz ve Irak direnişi için dayanışmamızı yoğunlaştırabileceğimizi umuyoruz.

Iraklı direnişçiler dünya halklarına sesleniyor!

Bugün, size tekrar sesleniyoruz. Sizden ne silah, ne savaşçı istiyoruz. Bizde bunlardan çok var. Sizden isteğimiz, savaşa ve yaptırımlara karşı geniş bir cephe kurmanızdır. Bilgelik ve bilinçle yönetilen bir cephe. İyileşme ve düzen getirecek bir cephe. Rüşvetin içinde batmış kurumların yerini alacak yeni kurumlar.

Nerede, ne zaman ve nasıl vuracağımıza biz karar veriyoruz. Ve nasıl ki atalarımız, medeniyetin ilk kıvılcımlarını çaktı, dünya "fethini" yeniden yazacağız. Bugün şehir gerilla savaşı sanatında yeni sayfalar yazıyoruz.

Bilin ki, Irak halkını desteklerken, yarın aynı yıkımları siz yaşamayasınız diye kendinize yardım etmiş oluyorsunuz.

Dünya halkları!

Bu sözler, askeri saldırı gününe kadar, ABD ve İngiliz câni rejimlerin yaptırımlarından sağ kalkanlardan geliyor.

Biz korku yerine ilkeleri tercih eden sıradan insanlarız.

Biz katliamlardan ve yaptırımlardan acı çektik, ki bize göre bunlar birer kitle imha silahıdır.

Yıllarca, lanetli Birleşmiş Milletler, dünyanın istikrarı ve barışı adına, petrol gelirimizle geçinirken, bizler ıstıraplar ve umutsuzluklarla yaşadık.

İşığı beklerken iki milyondan fazla masum insan öldü. Ve nihayetinde bu tünel, ülkemizin işgali ve yeraltı-yerüstü kaynaklarını-

zın talanıyla bitti.

ABD ve İngiliz hükümetlerinin Irak'ta işledikleri suçların sonucu olarak, geleceğimize sahip çıkmaya karar verdik. Bu gelecek, insanlık tarihindeki tüm direnenlerin geleceğidir.

Ülkemizi yakıp yıkan, talan eden hükümetleri seçim yoluyla desteklemiş olan ve dolayısıyla manevi ve iktisadi olarak sorumlu olan ulusların bizlere yolladıkları işgalci güçleri ülkemizden kovmak bizim görevimiz, bizim hakkımızdır.

Biz, ne İngiltere'yi, ne ABD'yi işgal etmek için denizleri, okyanusları aştık, ne de 11 Eylül olayından sorumluyuz. Bunlar sadece, hızlı gelişen Çin devleti ve genişleyerek güçlenen Avrupa karşısında, dünya enerji kaynaklarını ele geçirme planlarını örtbas etmek için cânilerin uydurdukları birer yalandır. Bu çok ironiktir ki tırmanmakta olan bu çatışmaların faturası uyuyan bu dünya adına Iraklılara çıkarılmaktadır.

İngiltere ve ABD de dahil, savaşa ve globalleşmeye karşı protesto eylemleri yapan herkese teşekkür ediyoruz. Ayrıca, şimdiye kadar en azından akıllı ve dengeli diye değerlendirdiğimiz tavırlarından dolayı Fransa'ya, Almanya'ya ve diğer ülkelere de müteşekkirimiz.

Bugün, size tekrar sesleniyoruz. Sizden ne silah, ne savaşçı istiyoruz. Bizde bunlardan çok var. Sizden isteğimiz, savaşa ve yaptırımlara karşı geniş bir cephe kurmanızdır. Bilgelik ve bilinçle yönetilen bir cephe. İyileşme ve düzen getirecek bir cephe. Rüşvetin içinde batmış kurumların yerini alacak yeni kurumlar.

Amerikan doları kullanmayın, euro veya başka döviz kullanın. İngiliz ve ABD ürünleri tüketimini azaltın veya durdurun. Siyonizmin dünyaya son vermesinden önce, siyonizme son verin. Bu savaşın gerçek özü konusunda kuşku duyanları eğitin ve kabul ettiklerinden çok daha fazla kayıp verenlerin medyalarına inanmayın.

Gerçek hezimetlerini dünyaya

göstermek için daha çok kamera olmasını ne kadar isterdik.

Düşman adeta kaçacak delik arıyor. Göremedikleri ve öngöremedikleri Direniş hareketinden korkuyorlar.

Nerede, ne zaman ve nasıl vuracağımıza biz karar veriyoruz. Ve nasıl ki atalarımız, medeniyetin ilk kıvılcımlarını çaktı, dünya "fethini" yeniden yazacağız.

Bugün şehir gerilla savaşı sanatında yeni sayfalar yazıyoruz.

Bilin ki, Irak halkını desteklerken, yarın aynı yıkımları siz yaşamayasınız diye kendinize yardım etmiş oluyorsunuz.

Amerikalılarla başka yerlerde antlaşmalar yapmak Irak halkına yardım etmek anlamına gelmez. Stratejilerini tecrit etmeye devam etmelisiniz.

Bu savaşın artık hiçbir bölgesel yanı kalmamıştır. Dünya halkları, Amerikan halkının bitmeyen ve sürekli tazelenen korkusunun esiri olarak yaşayamaz artık.

Onları Irak'ta öyle oyalayacağız ki, tüm kaynaklarını, insan güçlerini ve savaş azimlerini buraya akıtacağız. Ne kadar soylarsa soysunlar, tüm soyduklarını hatta daha fazlasını burada harcamalarını sağlayacağız.

Çalınan petrolümüzün akışını engelleyeceğiz, hatta durduracağız; böylece, planlarını boşa çıkartacağız. Bir hareket ne kadar erken doğarsa, yıkılışları o kadar erken olur.

Amerikan askerlerine sesleniyoruz: zulme karşı siz de bizimle birlikte savaşabilirsiniz. Silahınızı bırakın. Gelin, camilerimize, kiliselerimize ve evlerimize sığın. Sizi koruyacağız. Ve daha önce bazılarına yaptığımız gibi, sizi Irak'ın dışına çıkaracağız.

Evlerinize, ailelerinize, sevdiklerinize geri dönün. Bu savaş, sizin savaşınız değildir. Irak'ta, onurlu bir dava için de savaşmıyorsunuz.

Ve George W. Bush'a sesleniyoruz; Bize "çıkın meydana" demiştin. Nitekim öyle yaptık. Hem de hiç beklemediğin kadar. Başka bir isteğin var mı ?"

10. yılında şan olsun, iktidara kararlıca ilerleyen NEPAL HALK SAVAŞINA!

13 Şubat 1996'da dünyanın çatısındaki Everest dağlarından ezilen halklara umut ışığının muştusunu veren Nepal Halk Savaşı'nın başlatılmasının 10. yılında, bugün bu umut Demokratik Halk Devrimi'nin yaklaştığını müjdeliyor. Dünya halklarına umut olan yiğit Nepal halkını, mücadelelerini ve şanlı NKP (Maoist)'i selamlıyor, bu konuyla ilgili elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye, haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bundan tam on yıl önce, 13 Şubat 1996'da, NKP (Maoist) ve önderliğindeki Nepal halkı, kaderini eline almak ve tüm dünyanın zirvesi, halkların ortak değeri olan Everest'i özgürleştirip kızıl bayrağı dikmek için Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı silaha sarıldı.

MLM'nin ihtilalci çizgisini kuşanan Nepalli komünistlerin bir görevi emperyalist güçlerin ve Nepal'deki uşaklarının koyu zulüm ve sömürü üzerine kurulu gerici iktidarını Halk Savaşı yoluyla yıkıp yerine Komünizm perspektifli Demokratik Halk İktidarını kurmak iken, diğer görevi, birinci görevin gerçekleşebilmesinin de ön koşulu olan devrim ve parti safılarındaki bilumum oportünist, reformist, tasfiyeci ve düzen-içi anlayış ve çizgileri yenilgiye uğratarak kurtuluşun önünü açmaktır.

Bugün, NKP (Maoist) ve önderliğindeki yiğit Nepal halkı bu iki önemli görevi büyük oranda başarmanın onurunu taşıyor. Çünkü ülkenin büyük bölümünde karşı-devrim yenilgiye uğrattıldı ve yerine halkın demokratik iktidarı kuruluyor. Gerilla birlikle-

ri ordulaşarak Halk Kurtuluş Ordusu düzeyine ulaştı. Onlarca alandaki Kızıl Siyasi Üsler, Birleşik Devrimci Halk Konseyi önderliğinde merkezi iktidar organında birleştirildi. Ve önceleri devrim safılarına güçlü şekilde estirilen reformist-tasfiyeci dalgaya, düzen-içi parlamentarist çizgi ve anlayışlara büyük darbe vurularak MLM'nin ihtilalci çizgisi egemen kılındı.

NKP (Maoist) ve yiğit Nepal halkı bu on yıllık süre zarfında en değerli kadro, üye ve savaşçıları; evlatlarını kaybetti ama devrim kavgasında asla yılmıyışa-umutsuzluğa kapılmadı. Tutsak düştü ama halkına, partisine ve yoldaşlarına ihanet etmedi. Sayısız muharebelerde büyük zaferlerin yanı sıra ciddi darbeler alıp yaralandı ama çökmedi. Ağır bedeller ödedi ama her defasında bedelini fazlasıyla düşmana ödetme cüretini, düştüğü yerden daha sağlam ayağa kalkma gücünü daima gösterdi. Sınıf kinini sürekli biletti, her cephede düşmanın üzerine kararlıca yürüyerek dostu umut, düşmana korku verdi.

Daha da önemlisi tüm dünya emperyalist güçlerinin, iş-birlikçi ve uşaklarının enternasyonal proletarya

ve dünya halklarını kurtuluş yolundan saptırmak için hem direkt hem de devrim safılarındaki ideolojik ajanları aracılığıyla pervasızca estirdiği ideolojik saldırılar karşısında Nepalli komünistler MLM'nin ihtilalci çizgisiyle donanmış olarak; on binlerce gerillayı, yüz binlerce milisi ve milyonlarca emekçiyi MLM ideolojisini rehber almış alternatif iktidar organlarında örgütlemiş olarak, dünya gericiliği karşısında dimdik ayakta.

Bilumum karşı-devrim güçlerinin özellikle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini silahlı şekilde sürdüren komünist, devrimci, ilerici, yurtsever güçlere pervasızca saldırdığı ve bu haklı mücadeleleri "terörizm" olarak damgalayıp sindirmeye, halklar nezdinde gözden düşürmeye çalıştığı; ve de Afganistan, Irak, Filistin örneklerindeki gibi işgali sürekli kılmaya çalıştığı bir dönemde yiğit Nepal halkının ve öncüsü NKP (Maoist)'in dünyanın zirvesi olan Everest'i özgürleştirip dünya halklarına armağan etmedeki cüret ve kararlılığı tüm dünya ezilenlerine, komünistlerine ilham ve umut kaynağıdır.

Bugün Irak, Filistin, Afganistan'da emperyalist-gerici işgalcilere karşı sa-

vaşan halklara en büyük desteği, kuşku yoktur ki örnek ve kararlı mücadeleleriyle Nepalli komünistler ve emekçi halkı veriyor. Ve bugün 10. yılını kutladığımız Nepal Halk Savaşı siyasal iktidarı ülke çapında almak, düşmana son darbeyi vurmak için hedefine emin adımlarla ilerliyor.

Dünya gericiğini Nepal özgülünde bozguna uğratan, emperyalist esaret zincirini Nepal somutunda parçalayan yiğit Nepal halkını ve bu mücadeleye önderlik eden komünistlerle çok yönlü dayanışmaya girmek ve desteklemek özellikle bugün tarihi önemdedir. Partimiz TKP/ML başta dünyanın tüm komünistleri olmak üzere, tüm devrimcileri, ilerici ve yurtsever güçleri, anti-emperyalist, anti-işgalci güçleri, görkemli Halk Savaşının onuncu yılında, yiğit Nepal halkının kahraman mücadelesiyle dayanışmaya çağırır.

Onuncu yılında şan olsun, Nepal Halk Savaşına!

Yaşasın Marksizm-Leninizm, Maoizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

TKP/ML Enternasyonal Bürosu

İçinden geçtiğimiz süreç ve tecrit karşıtı mücadele

İçinden geçtiğimiz süreci geniş bir çerçevede ele aldığımızda 19 Aralık katliamının, emperyalist devletler ve onların yerli uşaklarının stratejik hesaplarının bir ayağı olduğu daha iyi görülecektir. Emperyalist devletlerin uluslararası planda saflaşmalarının giderek netleştiği, askeri alanda NATO ve ondan ayrılıp ayrı bir pakt oluşturma yoğun tartışıldığı, AB devletlerinin yeni üyeleri dahil etmesi, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin askeri ve ekonomik ilişkilerini sıklaştırdığı, öte yandan Şanghay Beşlisi'nin giderek somutlaşması süreci hızlandıran önemli gelişmelerdir. Gerek ABD gerekse AB emperyalizmine göbek-

ten bağımlı ülkemiz egemenleri de doğal olarak bu sürecin bir parçası olmaktadır. Türk hakim sınıfları sıradan bir parça değil stratejik hesapların merkezinde olan bir parça durumundadır. Bankaların iflas ettirildiği, borç ödemelerinin gündeme geldiği, TL'nin (TC'nin) devalüe edileceği, zamanın giderek yaklaştığı bir sürece giriliyordu. Elbetteki bu süreçten çıkmanın koşulunun DTÖ, DB, IMF gibi emperyalist tekellerin soygun kurumlarının karşısına el pençe bir duruşla mümkün olduğunun bilincindeydiler. İstikrarlı borç ödemenin koşulu; istikrarlı bir ekonomi ve muhalefetsiz bir siyasetle mümkündü. Efendilerine gü-

ven vermek için dikensiz bir gül bahçesini altın bir tabakta sunmaları gerekiyordu. Bütün bunları tek çatı altında toplayacak olursak, TC devletine yeni bir sürece girmesi emrediliyordu. Bu diplomatik dili iyi okuyan egemenler "yeniden yapılanma" planlarıyla efendilerinin karşısına çıktılar. Özelleştirme, soygunculuk, katliamlar, hücreler bu "yeniden yapılanma"ya dahildi. Böylece toplumun en ileri, en politik kesimi olan komünist ve devrimcilerin varlığını ortadan kaldırmak bir zorunluluktan onlar için. İşte 19 Aralık katliamı ekonomik, siyasi, jeopolitik planlarının hayata geçirilmesi için emperyalizm ve yerli uşak-

larınca gerçekleştirilmesi gereken bir katliamdı. Katliam planlarının bir yıl önceden hazırlığının yapıldığı üniformalı katillerin basın açıklamaları ile ortaya çıkmıştı. Katliamın boyutu, direnişin yüceliği ayarındaydı. 19 Aralık katliamı sonrası açılan F (hücre) tipi hapisaneler adeta cunta dönemlerini aratan işkence merkezleri haline getirildi. F (hücre) tipi emperyalistler ve uşakları için stratejik bir planlamaydı. Şimdilik F (hücre) tipi hapisaneleri açmakta başarılı olan egemenler, devrimci ve komünist tutsakları teslim almayı başaramadı. 5. yılında da müthiş bir azimle irade savaşı devam etmektedir. Ki tecrit olgusu yok-

oluncaya dek bu direnişin süreceğinden kimsenin şüphesi yok. Direniş sürdüğü müddetçe yenilgiden bahsedilemez.

Tecrit olgusunun yok edilebilmesinin tek başına hapisanelerdeki direnişle mümkün olmadığını bilincindeyiz. Bu bilinçle pratiğimizi örmekte bir tereddüt, muğlaklık bulunmamaktadır. Bir şeyi tanıyabildiğimiz, kavrayabildiğimiz oranda ancak ona şiddetli darbeler indirip onu yok edebiliriz. Binlerce yıllık insanlık tarihi savaş sahasında bu gerçekliğin ispatıyla doludur.

İçinden geçtiğimiz süreçte emperyalistler ve ülkemiz egemenleri açısından F (hücre) tiplerinin neyi ifade ettiğini iyi kavradığımızda yürüyüşümüzde atacağımız adımlar ve hedefimiz daha berrak olacaktır. Dost ve düşman cephesini iyi analiz etmek gerekir ki hangi dostlarla neyi, nerede, nasıl, ne kadar yapabileceğimizi doğru belirleyebilelim.

Emperyalistlerin ve yerli uşaklarının saldırı hazırlıkları yaptıkları dönemde, kitlelerin bilinçlerinde bir yanılsama yaratmak için en çok dile getirdikleri argümanlar; özgürlük, demokrasi, insan hakları, medeniyet götürme retorikleri olmuştur. Hitler'in, Mussolini'nin, M. Kemal'in diktatoryalarını kurmalarında, Avrupalıların Amerika anararasında Kızıl-derili katliamlarında hep bu argümanların kullanıldığını tarih bilincimiz bize yüzlerce, binlerce kez hatırlatmaktadır. İşte bu retoriklerin etkisinde kalıp kalmamak ülke gerçekliğini, emperyalizmin taktik ve stratejik hesaplarını Diyalektik Tarihsel Materyalizmle diğer bir deyişle MLM kavrayışla mümkündür.

ABD ve AB emperyalizminin özgürlük, demokrasi, insan hakları, medeniyet söylemlerinin Marksizme rağmen Marksizmi savundukları iddiasıyla ortaya çıkan küçük burjuva, reformist uzlaşmacı anlayışlarda bir etkisi olacaktır. Tarih bize bunun da onlarca örneğini sunarken yine tarihe mal olacak bu türden örneklerin bolca yaşandığı bir süreçten geçiyoruz.

90'lı yılların başında Rus Sosyal Emperyalizminin (RSE) yıkılmasıyla ona endekslili "politika üreten" ya da orayı nüans farklılıklarıyla birlikte "sosyalizmin kaleisi" olarak gören anlayışların içine düştüğü yönüzlük bu cephede bir kaos yaratırken bu sürecin atlatılmadığı ve izlerinin yansımalarını hala sürdürdüğünü görebilmekteyiz. Sosyalizme olan inancın gerilemesi, başta ABD ve Avrupalı emperyalistlerin açılan bu gedikten hızla topyekün saldırıya geçişi, devrimci cephede bir gerilemeyi yarattı. '90'ların ortasına gelindiğinde devrimci cephede belli oranda bir gelişme ve güç oluşmuşsa da bu gücü ileriye taşıyacak taktik politikaların geliştirilememesinden dolayı bir üst noktaya taşınmadı. Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) tarihinde "makus talih" olarak değerlendirilebilecek bu teorik-pratik seyir günümüzde de kendisini sürdürmektedir.

Kabesi yıkılan ve RSE'yi nüans farklarıyla "sosyalist" değerlendiren kimi anlayışlar bu süreçten evrime uğrayarak çıktılar. Sosyalizm, devrim hedefli çıkışlar dü-

zen içiliğe, uzlaşmaya, nihai olarak parlamenter reformizme demirlemekle sonuçlandı. RSE'nin tarihsel evrimini doğru tahlil eden Maoistler ve bunun yanısıra kimi küçük burjuva devrimci yapılar devrim, sosyalizm hedefli politik düzlemde ısrarla durmaktadırlar. TDH'nin yanısıra ulusal hareketin Kürt ulusal bilincinin ve direnişinin giderek güçlendiği bir süreçte yaşanıyordu. Bu gelişme, devrimci ve komünist harekette bir moral motivasyon yaratırken '93 yılında başlatılan ateşkes süreci (ki bunda RSE'nin yıkılışının etkisini görmek gerekir) ve akabinde dost devrimci ve komünist yapılara yaklaşımlarda dışlayıcı bir sürece de girmektedir. Dost güçlerle arasındaki mesafe açıldıkça Türk egemenleriyle arasındaki mesafe giderek daralıyor. Kürt ulusal hareketinin önderinin TC tarafından ele

geçirilişiyile ulusal hareketteki uzlaşma-bütünleşme süreci sıçramalı bir şekilde hızlanmış, devrim cephesinden Türk egemenlerinin belirlemiş olduğu marj aralığında siyasetle yetinmeye çalışan geri bir noktaya savrulmuştur. Bugün açısından devrim cephesinin eksileri çoğalırken TC açısından hanesine yeni artılar eklenmektedir.

19 Aralık'a gelindiğinde uzlaşmacı reformist cephenin genişlediği, devrimci-komünist cephenin daraldığı, kitlelerin bilincinin "AB'ye gireceğiz" propagandasıyla dumura uğratıldığı, ABD başta olmak üzere emperyalistlerin halklara saldırısı politik-diplomatik alandan askeri alana kaymış konjonktürel bir durum söz konusuydu. Yoğun bir "AB standartlarında cezaevleri, villa tipi" vs. propagandasıyla uşak medyayı da arkasına alan faşist devlet kitlesel muhalefeti ustaca bir taktikle boşa çıkartarak katliamı gerçekleştirdi. Ki aynı süreçte AP (Avrupa Parlamentosu) almış olduğu bir kararla; AB demokrasisinin ikiyüzlülüğünü orta yere sererek, faşist Türk devletine, hücrelerin uygulamaya sokulmasında açık bir destek vermişti. AP aynı süreçte yapmış olduğu toplantısında insan hakları ihlali yapan devletlere karşı yaptırım uygulamaktan vazgeçtiğini karar altına alıyordu. Oysa AB temsilcilerinin Türk devletine yönelik eleştirileri (F tipleriyle ilgili) kamuoyuna şirin görünmek isteyen sırtlan güllüşlerinden başka bir şey değildi. Ve artık mücadelenin, direnişin merkezleri olarak F (hücre) tipleriyle karşı karşıya kalınan bir süreç gelişti. F (hücre) tiplerinin stratejik bir planın-yönelimin ayaklarından birisi olduğu bilinciyle hareket edildiğinde ve uzun vadede F (hücre) tiplerinin ortadan kaldırılması için atılacak adımların net ve

sağlam adımlar olması kaçınılmazdır. Bu yürüyüşün ilk adımı olarak değerlendirebileceğimiz "Yeni Ceza İnfaz Yasası ve Tecrit Karşıtı Birlik" in pratiği ele alındığında önümüzü açacak perspektifler sunacaktır. "Birliğin" üç aylık pratiği yasanın geçmesini önleyemezken tek tip elbisenin geri çekilmesi ve zorla çalıştırma yasasında belli 'esneme'nin getirilmesine etkide bulunmuştur. Bunun daha etkili bir birlik olmasının koşulları varken birliğin oluşum süreci (alelacele oluşturulması) ve birlik içerisinde yer alan kimi anlayışların sisteme karşı duruşlarındaki farklılıkların birliğe yansımaları birlik eylemlerinin sistemi rahatsız edici boyutunu aşağıya çekmiştir.

Bir gerçekliğe gözümüzü kapatamayız; ateşin düştüğü yeri yaktığı hususunda hemfikirsek tecrit sorunu da ilk ve en çok yanının devrimciler ve komünistler olduğu aşikardır. Yanının refleksiyle su taşıyanın refleksinin aynı olmayacağını her şeyden önce kavramak gerekiyor. İşte bu noktadan hareketle tecrite karşı örülecek mücadelede kimlerle nasıl ve nereye kadar yürüyeceğimizi berrak bir biçimde ortaya koymalıyız. Bir eylemin biçimi önsel olarak sisteme karşı duruşun yansımalarını taşıyacaktır. Sistemi uzlaşılabilir, revize edilebilir (öz itibarıyla) yani iyileştirilebilir olarak değerlendiren yaklaşımlarla diktatorya, ırkçı, feodal katliamcı bir kültüre sahip olarak ya da bu belirlenimlerden birisiyle adeden

yaklaşım(lar)la arasında nitel düzeyde politik farklılığın olması gözden kaçırılmaz. Bu kalın çizgi gözden kaçırıldığında taktik olarak birlikte yürünecek güçleri ayırtmada, belirlemede bir bulanıklığın olması kaçınılmazdır.

Tecrite karşı örülebilecek bir mücadelenin dünya ve ülke özülünde içinde bulunduğu konjonktürel yapıyı dikkate almadan pratiğe yönelimi başarılı olmayacaktır. Bugün ABD emperyalizminin Irak'ı işgali ve halkını yok etmeye yönelik saldırısı, bunun karşılığında Irak halkının yiğitçe direnişi dünya halklarının gündeminde baş sırayı almaktadır. ABD emperyalizminin yeni ülkeleri işgalinin sırada durduğu bir süreç içerisindeyiz. Irak işgali ve direnişini Ortadoğu'da ABD, AB'li ve Rusya, Çin, Japon

ya gibi kapitalist-emperyalist devletlerin örtülü bir savaşı olarak da okumak mümkün. Dünya gündemi böyle şekillenirken ülkemizde egemenler hızlı bir şekilde özelleştirme, sendikasılaştırma ve bir devlet politikası olarak kitleleri "hiç"leştirilen yozlaşmayla karşı karşıyayız. Tecrite karşı örülen mücadele aynı zamanda emperyalistlerin ve uşaklarının halklara giydirmeye çalıştığı deli gömleğinin kollarından birisinin yırtılmasını beraberinde getirecektir.

Bundan dolayı tecrite karşı mücadelenin kitleleri sarması ve harekete geçirmesi tek başına F tipi-tecrit olgusuna indirgenemez. Halkın karşı karşıya kaldığı sorunlarla birlikte ele almak ve bunun her alanda halkları kısaca aldığı somutluğun deşifre ve teşhir edilmesiyle yürütülecek bir faaliyetin örülmesiyle başarılı olacaktır. Emperyalizme ve komprador bürokrat burjuvaziye karşı mücadelede ve özgül olarak karşıımızda duran F tipi tecrit olgusuna karşı yaklaşımda kiteselleşme adına düşmememiz gereken bir yanılsamaya dikkat çekmek isteriz. "Kiteselleşme" adına kitle kuyrukçuluğuna düşmemek gerekmektedir. Maoistler nicelik adına nitelik kaybına göz yumamazlar. Şekilsiz, ilkesiz birliklerden kaçınırlar. Aşgari düzeyde taktiksel olarak oluşturulan eylem birlikteliklerinde dahi esneklik adına elastiki yaklaşımların mümkün mertebeye asgariye çekilmesinden, disiplinli, karşılıklı sorumlulukları içeren eylem birlikteliklerinden yanadırlar.

Maoistler önümüzdeki süreçte tecrit karşıtı örülebilecek bir mücadelenin asgari ölçekte devrimciler arası bir konsensüse kavuşturulmasından yanadır. Ateşin düştüğü yeri yaktığı gerçekliğini hatırlatarak örülebilecek birlikteliklerin öncülüğünde devrimcilerin olmasını tercih eder. Mümkün mertebeye ortak hareket edilmesinden ve bir yürütmenin (ağırlıklı olarak devrimcilerin olduğu) oluşturulmasından yanadır. Birlikte hareket edilebilecek güçlerin bu birliğe dahil edilmesini benimser. Bağımsız eylem hattının tanınmasından yanayken birliğin eylemlerinin güç kaybına neden olacak eylemlerden kaçınılmasına dikkat çeker. Kitle çalışmasında ajitasyon-propaganda özgürlük ilkesine riayet edilmesini savunur. Halk saflarında gördüğü bütün kesimleri kitle çalışmasının alanları olarak değerlendirir ve bu birliğin içerisinde yer alması için çaba gösterir.

“Tayyip bu şarkı burada bitti!” diyen işçiler haykırıyor:

“SEKA İZMİT’İN ŞARKISIDIR, BU ŞARKI BURADA BİTMEZ!”

**“SEKA’yı kapatın görelim sizi
Siyasetçi katili yapmayın bizi
Korkutamaz bizi cezaevleri
Ölümlüne direnir SEKA işçisi”**

Üstteki dörtlük direnişte olan SEKA işçilerinin marşından bir bölüm. Fabrikanın önünde direniş sloganlarının coşkuyla haykırıldığı bir anda aniden başlayan Mehter Marşı’nı şaşkınlıkla karşıyoruz. Az sonra anlıyoruz ki, bu marş işçilerin söz yazdığı SEKA marşı. Kimbilir belki de hala resmi törenlerde güç gösterisi yapılırken kullanılan bu marşa söz yazarak esas gücün kendileri olduğu mesajını veriyorlar, onları işsiz aşsız ve gelecek-siz bırakmak isteyenlere.

İzmit SEKA fabrikasının “**ekonomik ömrünü tamamladığı**” gerekçesiyle kapatılma kararının alınmasından sonra **14 Aralık 2004** tarihinden itibaren çeşitli eylemlilikler yapan işçiler, **19 Ocak 2005** tarihinde kendilerini fabrikaya kapatmışlardı. Fabrikanın kapatılma tarihi **27 Ocak Perşembe** günü olarak açıklanmıştı. SEKA işçileri bu tarihe kadar yaptıkları eylemlerde “**ekmeğimiz, aşımız, geleceğimiz için direneceğiz, direne direne kazanacağız, bizim SEKA’dan ölümlümüz çıkar**” açıklamalarını yaptılar. Yapılan eylemliliklere sınıf dostları da katılarak SEKA işçisinin yalnız olmadığını haykırıldı. Yapılan saldırının sadece SEKA işçisine olmadığını işçi sınıfına yönelik olduğunu vurgulayarak direnişi sahiplendiler.

İşçiler, aileleri, sendikacılar ile direnişi sahiplenen dostları **27 Ocak Perşembe** günü SEKA fabrikasının önünü yağın yağmura inat doldurdular. Fabrika yemekhanesinde bekleyen işçiler fabrikayı kapatmaya gelindiğinde kendilerini fabrikanın mekanik atölyesine kapatacaklarını dile getiriyorlar. Bunun için gerekli hazırlıklar tamamlanmış durumda. Şurası bir gerçek ki, SEKA işçiler için sadece çalıştıkları bir işyeri değil. Onlar küçük yaşlarda kağıt işçisi olarak burada atılmışlar hayata ve “**SEKA bizim için hayatın ta kendisi**” diyorlar. Okulu, spor takımı, lokaliyle geniş arazide kurulu bir dünya burası onlar için. Çoğu çok uzun süredir burada işçi, buraya ilk gençliklerini, ilk aşklarını ve yaşamlarının uzun yıllarını vermişler, buranın kapatılması bir bakıma onların geçmişlerinin; çocuklarının ise geleceklerinin ellerinden alınması. Kağıt işçiliğinden başka iş bilmiyorlar ve fabrika kapandığında hem işsiz, hem malleksiz kalmış olacaklar. Başka yere taşınmayı düşünmüyorlar, dolayısıyla onlar için hem

ayakta hem hayatta kalma mücadelesi bu.

İşçilerin gergin bekleyişleri fabrikanın yemekhanesinde devam ederken Selüloz-İş Sendikası sabah saatlerinde misafirlere yemekhaneyi kapatarak bir konuşma yapıyor. Konuşmaların ardından gelen misafirler ve basın mensupları içeri alınıyor. “**Bizim SEKA’dan ölümlümüz çıkar**”, “Direne direne kazanacağız”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek” sloganlarını atıyorlar coşkuyla! Kadınların coşkusu daha bir başka, onlar bu işsizliğin getireceği yoksulluğun üzerlerine getireceği yükü çok iyi biliyorlar ve direnişte çocuklarla beraber eşlerinin yanındalar. Öyle ki hava soğuk ve yağışlı olmasına rağmen bebekler bile buraya getirilmiş “artık buraya taşındık” diyorlar konuşurken. Burayı evleri olarak bellemeleri, burası olmadığında evlerinde durmalarının da mümkün olmadığını yakıcılığını hissetmelerinden kaynaklanıyor.

Öğlen saatlerinde Selüloz-İş Genel Başkanı Ergin Alşan’ın yemekhaneye girerek işçilere bir sürprizinin olduğunu söylemesiyle işçiler alkışlar ve sloganlarla Alşan’ı dinlemeye başlıyorlar. Alşan “Kocaeli İş Mahkemesi yetkisizlik kararı, Ankara 9. İdare Mahkemesi yürütmeyi durdurma kararı verdi. Alınan bu karar kesinleşmiş bir karar değil. Özelleştirmeden alınacak savunmanın ardından mahkeme karar verecek. Bu nedenle eylemlerimizi sonuna kadar sürdüreceğiz” dedi. Alşan’ın ardından konuşan Selüloz-İş İzmit Şube Başkanı Adnan Uyar ise “çoğunluklar değil, inanmış azınlıklar kazanır. SEKA işçisinin kavgası ekmek mücadelesiydi. Mücadelemiz bitmedi, daha yeni başlıyor. Bu mücadelede kelimemizi koyduk, kazanacağız” dedi.

SEKA’nın kapatılacağı belirtilen günde pek çok sendika saldırılarının omuz omuza göğüsleneceğinin bilinciyle dayanışmak için oradaydı: Eskişehir’den, Bursa’dan, Zonguldak’tan Sakarya’dan, Ankara’dan, İstanbul’dan DİSK ve KESK’e bağlı çeşitli sendika yöneticileri, işçiler, emekçilerin yanısıra devrimci ve sosyalist çevreler de fabrikaya gelerek işçilerin yanında olduklarını gösteriyorlardı.

Hem bayram hem de ziyaret yeri burası, sürekli bir akış var fabrikanın önüne. Tümtis, Yol-İş, Tes-İş, Türk Harb-İş, Demiryol-İş bunlardan bazıları.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi “Yaşasın Tuzla Direnişimiz” ve “Emperyalist işgale

karşı Birlik, Mücadele, Zafer” pankartlarıyla, ILPS, DDSB flamalarıyla, Partizan “IMF uşağı kaçsa sattın SEKA’yı”, “SEKA işçisi yalnız değildir”, “Yaşasın sınıf dayanışması” dövizleriyle direnişteki işçilere sesleniyor. Tam bu esnada yağmur şiddetini artırmışken slogan atılıyor “Yağmur yağsa da kıyamet kopsa da direneceğiz!”

Öğleden sonra gelen misafirler fabrika içine alınmazken kapı önünde işçilerin sloganlarıyla karşılanıyorlar. SEKA işçilerinde bu ziyaretlerin yarattığı moral gözlenebiliyor, konuşmalarda da söylüyorlar bunu, hele uzak yerlerden gelenleri haklılıklarının bir ispatı olarak sunuyorlar konuşurken. Misafirlerin sloganları sendika yönetiminin tepkileriyle karşılaşıyor. Tuzla işçileri ve Partizan kitlesinin “Türk-İş uyuma üyelerine sahip çık” sloganına Selüloz-İş İzmit Şube Başkanı Adnan Uyar’ın tepki gösterip yanındakileri göndererek sloganlara müdahale etmeye çalışması dikkat çekiyor. Devrimci grupların gazete, bildiri dağıtmasına izin vermeyen sendikacılar, devrimci grupları içeri almamak için ellerinden geleni yapsa da devrimciler direnişi sahiplenerek ziyaretlerini direniş başladığından bugüne kadar sürdürmeyi görev bilmeye devam ediyorlar.

Yemekhanenin üstündeki çatıda elindeki koca SEKA bayrağını coşkuyla sallayan işçi dikkatimizi çekiyor, onun yanına gidiyoruz konuşmaya. “Ne düşünüyorsunuz?” diyoruz birisine. Eliyle arkadaşını işaret ediyor, belli ki onun kendisinden daha iyi ifade edeceğini düşünüyor. Diğer işçiye soruyoruz biz de ve

büyük bir şevkle başlıyor anlatmaya: “Adım İsmail Karakaya. SEKA’nın kapatılması karşısında gün geçtikçe farklı eylemler yapıyoruz, akşam dokuzda ışıkları açıp söndürmekten işyerini terk etmemeye kadar uzanıyor bu. Biz hem SEKA’nın kapatılmaması hem de üretime devam edebilmesi için gerekli yatırımların yapılması için mücadele edeceğiz. SEKA sadece bir fabrika değil, bizim yaşamımız aynı zamanda. Spor salonumuz, takımımız, eğitim faaliyetimiz gibi herşeyimiz var burada” diyor. “Ya uzlaşma olur, fabrika kapanırsa?” diye soruyoruz. “Hiçbir şekilde düşünemiyorum” diyor ve ekliyor: “Artık o gün herkes görecektir. Siyasetçi katili mi olacağız, cezaevlerine girmekten korkmuyoruz. Bize bunu yaparak militan yetiştiriyorlar burda kendi elleriyle” diyor. “Gerekirse onu da yapacağız” diye eklemekten de geri kalmıyor.

Konuşmayan işçi, sol yumruğunu kaldı-

rıp sallıyor, bu şekilde daha çok şey anlattığını düşünüyor. Yan tarafta orta yaşlı bir işçi söze giriyor hemen “işçi hareketi buradan başlayacak” diyor. Ailelerden söz açılıyor: “Biz kazanamadığımız, üretmediğimiz sürece, onlar da aç. Tabi ki bu eylemlerde direnecekler kazanacağız. Çoluk çocuğumuzla burdayız” diyor kararlılıkla. Ona da aynı soruyu yöneliyoruz, mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı konusunda ne düşünüyor? “Bu sadece bir hamle. İşçi arkadaşlarımızı sakinleştirmek, direnişi soğutmak için yapıyor bu” cevabını alıyoruz. “Uzlaşma” sözcüğünü duyunca kızıyor “sendika buradan geri dönmeyiz, buna müsaade etmeyiz. Uzlaşma SEKA için, üretime devam etmesi için.” Aynı kızgınlıkla Silifke’de istihdam edilmeye de cevabı vermektен geri kalmıyor: “Bizim buradan ölümümüz çıkar. Biz, hiçbir yere gitmiyoruz.”

“IMF’nin bu kapatmayla bir ilgisi var mı sizce?” sorusunun cevabı: “Evet, tabi ki. SEKA 1998’de 3.5 ay greve gittiği zaman nasıl Halis Toprak kağıttan zengin olduysa, şu anda birileri bu fabrikanın kapatılmasıyla kağıt piyasasında zengin olacaktır. Örnekleri var, 1993’de oluklu kağıt üretimi yapan fabrika kapandığı zaman, Tekirdağ’da bulunan Oluklu Kağıt Fabrikası kapanmak üzereydi. Burası kapandı ve orası üretimini üç-dört kat artırdı ve hala devam ediyor üretime. IMF uluslararası şirketleri zengin etmek için bu kararı aldı diye düşünüyorum” oluyor.

Kürsüden ziyarete gelen sendikaların başkanları işçilere sesleniyorlar kısa kısa. Akşam saatlerinde ellerinde meşalelerle KESK’liler gelip ortalığı aydınlığa kesiyorlar. Lastik-İş, Kristal-İş ve Petrol-İş de yerini alıyor. Dikkatimizi çeken bir başka şey, özelleştirme saldırısına uğrayan Petrol-İş’li işçilerin daha da gür atması sloganları, saldırıların aynı yerden gelmesi direnişin de ortak olması gerektiğini oluşturmuş kafalarda.

Akşam saat 18:00’de içeri geçilmesine karar veriliyor, yorucu bir gün ve onca yenilen yağmura rağmen bir sızlanma yok kimse de... Sadece mahkemenin verdiği kararın etkisi biraz daha beklemeye sevk ediyor işçileri. Kapatma bugün gerçekleşmedi ama bundan sonraki günler için hala geçerli ve bu belirsizlik rahatlamayı da engelliyor. Yemekhanede yapılan konuşmalarda bu karara sevinmek gerektiği ama sürecin devam ettiği, direnişin de devam etmesinin zorunluluğu vurgulanıyor. Yemekhanenin camları “SEKA kapatılmaz, ferman IMF’nin fabrikalar bizimdir” pullamalarıyla süslenmiş. Kafa tokuşturarak selamlaşanlar, çember sakallılar ve sol yumruğunu sıkarak slogan atanlar SEKA’nın kapatılmaması noktasında buluşuyorlar. Kadınların pek çoğu başörtülerinin üstüne “SEKA kapatılmaz” bantlarını takmışlar. Aynı şekilde başörtülerinin üstüne sendikaların şapkalarını geçirenler de var haylice. Konuşurken AKP’ye oy verdiklerini söyleyenler bunun pişmanlığını dile getiriyorlar. Slogan atarken “AKP Allah belanı versin!” deseler de umutlarını sendikada ve kendi direnişlerinde gördükleri atıkları “İşte ordu, işte komutan” ve “Direne direne kazanacağız” sloganlarında kendini gösteriyor.

Ali Aydın ve ailesi

“Bizi kaile almadılar”

- **Bize kendinizi tanıtır mısınız?**

- Adım Ali Aydın. 15 yıldır SEKA'da çalışıyorum.

- **Fabrikanın kapatma kararından sonra ne tür eylemler yaptınız?**

A. Aydın: 14 Aralık'tan itibaren Büyükşehir Belediyesi'ne, AKP il binasına yürüyüşler, eylemler yaptık, 8 Ocak'ta miting yaptık. Arife gününden (19 Ocak) itibaren kendimizi fabrikaya kapattık. Sesimizi halka duyurmaya çalıştık. Fabrikaya kapandıktan sonra burada yatıp kalktık. Bayramda çoluğumuzdan çocuğumuzdan ayrı kaldık. Akşamları saat 21:00'de 5 dakika ışık söndürme eylemleri yaptık. Bu eylemimize halk da destek verdi.

- **Bu süreçte devlet yetkililerinin size karşı tavrı nasıldı?**

A. Aydın: AKP'nin gerek il başkanı olsun gerekse Büyükşehir Belediye Başkanı Osmanoğlu olsun işçinin karşısına geçip tek kelime etmediler. Bunlar yerel TV'lerde, yerel gazeteler ile mesajlarını ilettiler. Bizi hiçbir şekilde kaile almadılar. Bunlar “SEKA bizim olayımız değil” dediler. Sendikaya randevu vermediler. Bayramın 3. günü eşlerimiz AKP il binasına bayramlaşmaya, dertlerimizi anlatmaya gitmek istediler. AKP il binasına ulaşmadan panzerler, polisler üniversitenin orada eşlerimizin önlerini kestiler. Eşlerimiz 2 saat orada kaldıktan sonra fabrikaya geri döndüler.

- **Buradaki işçilerin birçoğu oyunu AKP'ye verdi, inandı. Bu yaşananlardan sonra ne düşünüyorsunuz?**

A. Aydın: Bu mücadele, burada yaşadığımız olaylar herkesin beynine kazındı, yerleşti. Hatta çocuklarımızın beynine bile kazındı. Bundan sonra işçiler ve aileleri, Kocaeli halkı kesinlikle boş vaatlere kanmayacak. Halk kendisine verilen sözlerin yerine getirilmediğini gördü. Seçimden önce bizden oy isteyenler, çeşitli vaatlerde bulunanlar iki sene sonra bize sırtını döndüler. Artık bunlara kesinlikle güvenmiyoruz, inanmıyoruz.

- **Yaşadığınız bu direniş süreci size neler öğretti, neyi gördünüz daha önce görmediğiniz?**

A. Aydın: Siyasilerin, politikacıların iktidara gelene kadar halkı kullandığını gördüm. İktidara geldikten sonra halka, işçiye, emekçiye sırtlarını döndüklerini gördük.

- **Bu süreçte neler yaşadınız?**

- **(A. Aydın'ın eşi):** Kendimiz, çoluğumuz, çocuğumuz perişan oldu. İki çocuğumuz var. Eşim burada biz evde çok zor durumda kaldık. Her yönden zor durumda kaldık.

- **SEKA'nın kapatma kararı çıkarsa aileler olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?**

- **Direnişimiz devam edecek. Sonuna kadar eşlerimiz direnecek bizler de yanlarında olacağız.**

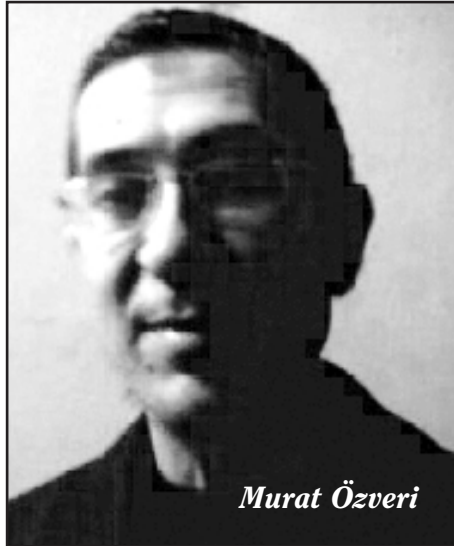
“Bizim bayramımız bugün başladı” -SEKA neden kapatılıyor?

Yılmaz Çelebi: Fabrikaya hurda diyorlar ama hurda değildir. Bu fabrikayı bu haliyle kurmaya kalksanız en az 1 milyar dolar para harcamanız gerekir. Buraya 10 milyon dolar yatırım yaptıktan kaçınıp 1 milyar doları çöpe atmak hangi akla, hangi mantığa, hangi vicdana sığarsa o vicdan vatan hainidir. Belediyeye park, bahçe alanı mı lazım? Şu an buranın atıl durumda olan bir sürü alanı var. SEKA çok geniş bir araziye sahip. Burayı küçültün o arazileri alsın parka dönüştürsün. Bu boş durumda olan arazileri satmaya kalksanız oradan gelecek paranın onda biriyle burayı modernize edersiniz. Bu hem ülke ekonomisine kâr, hem çalışanına kâr hem de istihdam.

- **Sizin düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?**

Fahrettin Gökyüz: Bize bayramı zehir ettiler. Bayramda çoluğumuzdan, çocuğumuzdan ayrı ettiler. Ama biz mücadelemizi bırakmadık, sonuna kadar devam edeceğiz. Mahkemeden nihai karar çıkana kadar direnişimiz devam edecek. Bizim bayramımız bugün itibariyle başladı. Bundan sonra da hep birlikte fabrikaya sahip çıkacağız. Bu ülkenin her taşı, toprağı nasıl bizimse fabrikaları da bizim. Canımız pahasına da olsa SEKA'yı yıktırmayacağız, kapatırmayacağız.

“Her aşamayı işçilerin direnişi belirleyecek”

Murat Özveri

Selülöz-İş Sendikası Hukuk Müşaviri **Murat Özveri**'nin konuyla ilgili görüşlerini aldık.

“Bugün çok önemli bir adım oldu, Ankara 9. İdare Mahkemesi Türkiye’de hukukun olduğunu, öyle 70 yıllık bir tesisin “ben yaptım, bitti” şeklinde kapatılmayacağına ilişkin ciddi bir adım attı. Süreç devam ediyor ama, en azından, bugün itibariyle kapatma kararının hukuki dayanağı ortadan kalktı, dolayısıyla kapatma kararı ortadan kalktı” diyor karar için. “Bundan sonrası ne olacak sizce?” sorumuza “bir yandan bu hukuki mücadeleye sürececek, ama diğer yandan bu kararı veren siyasi irade bu kararı ortadan kaldırırsa kadar yine temkinli olacağız. O da yetmiyor, buranın yeniden işler hale getirilmesi gerekiyor. Bu yüzden SEKA işçisi uyanık olmak zorunda. 1998’de kapatma kararının kaldırılmasından sonra, buraya gerekli yatırımlar yapılmış olsaydı, bugün belki de bu kararlar karşı karşıya kalmamış olacaktık. O yüzden SEKA işçisi 1998’den de öğrendi, bugünden de öğrendi. Öğrenmesi gereken siyasi irade,

onlar öğrenemiyor bir türlü. Ben inanıyorum ki, SEKA işçisi öğretecek onlara.”

“**Bundan sonrası işçilerin direnişi mi belirleyecek diyorsunuz?**” diye bir soru soruyoruz peşi sıra. “Her aşamayı işçilerin direnişi belirleyecek, her aşama işçilerin sahip çıktığı oranda başarılı olacak. Bakın, Balıkesir’de davayı kazandılar. (Balıkesir SEKA 1998’de özelleştirilmişti.) Balıkesir işletmesinin sahipleri, şu anda orayı hukuka aykırı bir şekilde sahipleniyorlar, hatta sahip bile değiller. Bırakın yürütmeyi durdurma kararını, Bursa 2. İdare Mahkemesi iptal etti işlemleri. Buna rağmen gasp ediyorlar ama bunu sahiplenebilecek bir işçi kitlesi olmadığı için o gaspı sürdürebiliyorlar. Böyle bir işçi kitlesi orada da olsun, orada da o fabrikayı ellerinden alırlar. Şu anda bakın yürütmeyi durdurma kararı var, coşkuyu görüyorsunuz. Ya bir de iptal kararı olsaydı?” diyerek işçinin belirleyiciliğini koyuyor gayet yalın bir şekilde.

“Siz bir hukukçu olarak İzmit Belediye Başkanı’nın ‘yapılabilecek birşey yok, bu IMF’nin dayatması’ sözlerini nasıl yorumluyorsunuz?” dediğimizde, “bu çok tehlikeli bir şeye işaret etmesi bakımından önemli. Bir yanda Anayasanın 133. Maddesi, diğer yanda IMF’nin direktifleri. Eğer Belediye Başkanının söylediklerini baz alırsak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın bazı hükümlerinin uygulanabilmesi için, IMF direktifleriyle çelişmemesi gibi bir sonuç çıkar ki, bu çok vahim bir sonuçtur, bu ürkütücü bir sonuçtur, bu halk bunu sindirmez. IMF direktifleri yönetmiyor bu ülkeyi, eğer yönetiyorsa açıkça ilan etsinler, bu halk onları da kurtarır. Bu ülkenin getirildiği noktanın göstergesi. Bu noktanın geri dönüşümü, ara sokakların demokratikleşmesinde yatıyor. İşçi demokratik tepkisini veriyor, bu tepki büyüdüğü sürece, o siyasiler, o rehin olmaktan kurtulacaklar. IMF’den kurtaracak bu halk onları, onlara direnenek kurtaracak” diyerek sonlandırıyor sözlerini.

Ertesi sabah tekrar fabrikadayız, işçiler yemekhanede dünkü mitingin görüntülerini izliyorlar. Ayaktakilerden biriyle sohbet ediyoruz, adı Bahattin Külük. 27 yıldır SEKA’da çalışıyormuş, babasının da oradan emekli olduğunu, 25 yıl çalıştığını belirtiyor fabrikada. Zarar etmede kendilerinin bir etkileri olmadığını bunun yatırım yapılmamasından kaynaklandığını söylüyor. “Eskiye göre personel sayısı çok düştü” diyor, çok kişi emekli olmuş son yıllarda. “Ya sendika direnişi bitirirse?” sorumuza “o zaman biz sendikaya uymak zorundayız” diyor ve ekliyor, “ama biz neyin mücadelesini yapıyoruz ki? İstesek bunu üç ay önce uzlaşmayla sonuçlandırırız ama biz üretmek istiyoruz. Son bir aydan, haklı olduğunda bütün kesimlerin yanımızda olduğunu ve direnilerek herşey-

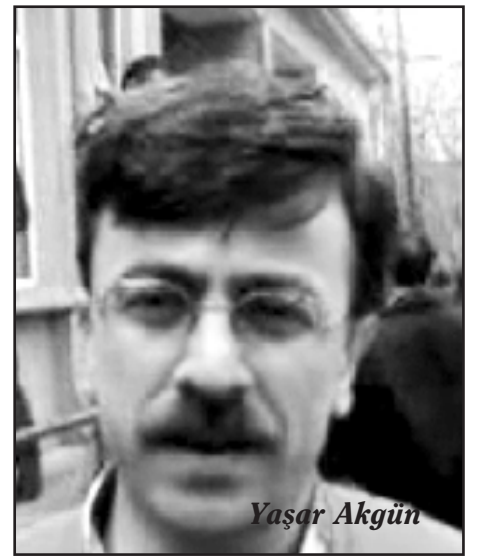
in elde edilebileceğini ama sabırlı ve birlik beraberlik içinde olunması gerektiğini öğren-dim” diyerek ayrılıyor yanımızdan.

“Gözümüzü burada açtık burada kapamak istiyoruz”

Bir başka işçi **Yaşar Akgün**, 25 yıldır çalıştığını söylüyor SEKA’da. Çıraklık okulunda okurken çalışmaya başladığını söylüyor. “Biz gençliğimizi yaşayamadan atıldık hayata, gözümüzü SEKA’da açtık ve SEKA’da kapamak isteriz” diyor. Tamamen dış güdümlü diyor bu kapatma. Bir insan için omurga neyse, ülke için de sanayi odur. Ülkenin ayakta kalması sadece SEKA’nın değil diğer sanayi işletmelerinin de daha fazla üretmesiyle mümkün” diye ekliyor. Bizi tamamen tüketici köle yapmak istiyorlar. Silifke’de istihdam edilme Lafına ise ateş püskürüyor: “Yalan. İşçiler böyle bir şeyi kabul etmezler. Kamu kuruluşlarının hepsini elden çıkarmaya çalışıyorlar, bizi nerede istihdam edecekler? Halkı sindirmek için uydurulan bir yalan bu” diyor.

Yemekhaneye giren yaşlı birinin elini öpmek için hepsi ayağa kalkıyor, bu kişinin SEKA Çıraklık Okulu Müdürlüğü yaptığını öğreniyoruz uzun yıllar. Buradakilerin çoğu onun öğrencisi. Sohbet ediyoruz Hasan Gürçihan’la, 18 yıl müdürlük yaptığını söylüyor SEKA’da. “SEKA benim için bir hayattır bu kale yıkılmamalı” diyor; yemekhaneden bir alkış kopuyor sevgili hocalarına, hem söylediklerine hem de desteğine atfen. Geçtiğimiz günlerde Ankara Bölge İdare Mahkemesi, Özelleştirme Yüksek Kurulu’nun itirazını reddederek, SEKA İzmit İşletmesi’nin kapatılmasının durdurulmasını kararlaştırdı. İşçiler, bu gelişmeyi sevinçle karşıladılar.

Şimdi SEKA’da “**Dalgınlık felaket getirir**” uyarılarının altında makine gürültüleri ve işçi sesleri birbirine karışmıyor, sessizlik hakim ama son söz daha söylenmedi. Onu da işçiler haykırıyor günlerdir: “**Son söz direnenler söyler!**” (İs-

Yaşar Akgün

Başarısız deneyimler başarılı ayaklanmaların adımıdır EKSİKLİKLERİMİZİ GİDERELİM, DAHA BÜYÜK ADIMLAR ATALIM!

Demokratik Halk Devrimi'ni örgütlenme sürecinin, mücadelemizin her aşaması zorluklarla doludur. **“Zor bir süreçten geçiyoruz”** tespiti devrimimizin niteliğinin, hedef ve görevlerinin kavranması açısından kullanılan ve kullanılacak olan doğru bir tespittir. Bu tespit objektif bir gerçekliğe işaret etmektedir. Bu tespitin her süreçte ifade edilmesi, yaşanan gerçekliğin ortaya konması, sürecin özelliklerinin anlaşılması, görev ve sorumluluklarımızın kavranması açısından önemlidir.

Sınıf düşmanlarımızın örgütlü gücü ve toplum üzerindeki etki boyutu, işçi sınıfının ve emekçilerin güçlü örgütlülük yaratamaması, kitlelerin devrimci savaşın ve Proletarya Partisi'nin güçlü örgütlenememesinin yarattığı sorunların bütünü, içinden geçilen sürecin özelliklerini ve zorluklarını ortaya koymaktadır.

“Eğer mücadeleye yalnızca elverişli koşullar altında girilecek olsaydı, dünya tarihi çok kolay yapılırdı.” Marks.

Hiçbir devrim mücadelesi ilk başlangıçta uygun ve elverişli koşullar altında örgütlenerek, gerçekleşmemiştir. Hiçbir toplumsal alt üst oluş, zıt sınıf ve güçlerin her yönüyle hazırlıklarının tamamlanıp, uygun ve elverişli koşulların yaratılmasını bekleyerek gerçekleşmemiştir. Her zaman devrim için gerekli olan bütün koşulların lehte olması beklenilmez. Zorlukların niteliğine ve büyüklüğüne bakılmadan, mücadelenin örgütlenmesine bugünden başlanarak, yeni yaşama doğru adım adım yürünür. Bu yasa, dün olduğu gibi bugün de geçerliliğini korumaktadır. **“Uygun”** koşulların olmadığı zamanlarda ya da zor süreçlerde yapılan çalışmalarını atılmış büyük adımlar ve tarihe geçecek deneyimler olarak değerlendirmek gerekir. Devrim için kitleler arasında yapılmış hiçbir çalışmaya **“boşa gitti”** düşüncesi ile bakılmayacağına göre, bu çalışmalara atılan tohumlar olarak değer vermek önemlidir. Aynı bakış açısı kitlelerin harekete geçtiği süreçler için de geçerlidir. Kitlelerin zaman zaman başarısız olan, zamansız değerlendirdiğimiz isyan girişimleri, eylem ve protesto-

ları olmaktadır. Bunlar aslında tarihe düşülen notlardır ve asıl ayaklanmanın köşe taşlarıdır. Çünkü tıpkı Lenin'in Tasfiyecilik Üzerine adlı eserinde dediği gibi **“yığınların başarısız deneyimlerde buluna buluna başarılı ayaklanmaların nasıl olacağını öğreneceklerini biliyoruz.”**

Yine aynı kitaptan Lenin'den alıntılar yaparak konuyu açmaya devam edelim; **“Bir devrim olup olmayacağı sadece bize bağlı değildir, ama biz kendi görevimizi yerine getireceğiz ve bu çalışma boşa gitmeyecek. Bu çalışma, yığınlar arasında, demokrasi ve proletaryanın bağımsızlığı tohumlarını ekecektir. Bu tohumlar kuşkusuz filizlenecek ve, ya yarın demokratik devrim, ya da öbür gün sosyalist devrim üretecektir.”** (Tasfiyecilik Üzerine, Sayfa 272)

Bu girişimlere hem yukarıda bahsini ettiğimiz pencereden bakmak hem de üzerimize yüklediği sorumluluklardan yola çıkarak değerlendirmek gerekir. Buradan çıkan açık ve sade sonuç şudur; başarılı bir girişimi, eylemi, etkinliği nasıl ve hangi amaçla hazırlamaları gerektiğini kitlelere anlatmalıyız.

Devrimi gerçekleştirmiş ülke tarihlerinin pratikleri göstermiştir ki işçi sınıfı ve emekçiler elverişli ve uygun olmayan koşullar içinde, uzun bir tarih dilimini kapsayan süreç içinde büyük zorlukları alt ederek, sayısız engelleri aşarak devrimi örgütlemiş, sayısız yenilgiler içinde yenği tohumlarını büyütürken, kırıyıcı sistemleri paramparça edip, gerici sınıfları alt etmeyi başarabilmişlerdir.

Devrimler tarihinde proletaryanın elverişli ve uygun koşullarda mücadeleyi başlatma ve örgütlenme düşüncesini savunanlar her zaman oportünistler olmuştur. İkinci Enternasyonal oportünistleri, Menşevikler, Şafakçılar ve bilumum oportünist tasfiyecilerin savundukları görüşler **“önce ülke çapında örgütlenmek, sonra silahlı mücadeleye girişmek”**, **“önce bilinçlenmek, sonra savaşmak”**, **“önce proletarya ve emekçilerin çoğunluğunu örgütlemek, sonra silah-**

lı ayaklanmalara girişmek” vb. şeklinde olmuştur. Bu tezler, devrimi örgütlenme ve silahlı mücadeleyi bilinmez bir tarihe erteleme tezleridir. Bu tezlerin hepsi, eskimiş burjuva oportünist tezlerdir. Devrimler tarihinde ve yakın tarihimizde bu tezleri savunanlar, işçi sınıfı içindeki oportünistler ve tasfiyeciler olmuştur. Bu tezler işçi sınıfı içinde ve devrim saflarında egemen ve gerici sınıfların egemenliğinin devamını kolaylaştıran tezler durumundadır. Sınıf bilinçli proleterlerin önündeki ideolojik engelleri büyütmüş, hedefe giden yolları daraltmanın aracı olmuştur. Ya da yukarıda da örnek verdiğimiz gibi başarısız, amacına ulaşmayan girişimlerin ardından **“zaten olmazdı”** demek gaffletini göstermek ancak bu burjuva tezleri sahiplerine yakışır bir tutumdur.

Ülkemiz devriminin örgütlenmesi de başlangıçta ve sonrasında **“elverişli koşullar altında girilecek”** bir devrim şeklinde başlamayacak ve gelişmeyecektir. Bunun en önemli nedeni ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı, devletin karakteri, sınıfların mevzilenmesidir. Devrimin niteliği, yolu, hedefleri ve güçler dengesi açısından bu böyle olmayacaktır.

Ülkemiz devrimi de elverişsiz ve eşitsiz koşullar altında gelişecektir. Demokratik Halk Devrimi zayıftan güçlüye, basitten karmaşığa, düzensiz birliklerden düzenli birliklere doğru bir gelişim seyri izleyecektir. Sınıf bilinçli proleterlerin önünde dün olduğu gibi bugün de zorluklar, engeller, tehlikeler ve çözüm bekleyen ideolojik-politik sorunlar bulunmaktadır. Ülkemizin gerçekliğinin böyle olması sınıf bilinçli proleterlerin cesaret ve çözüm gücünü zayıflatmaz, aksine güçlendirir. Bugün Proletarya Partisi'nin ve sınıf bilinçli proleterlerin önünde duran görev; Proletarya Partisi tarafından alınan kararların eylemlerle, devrimci pratikle sınanmasıdır. Bugün, sürecin gelişimi ve niteliği açısından buna yaşamsal bir ihtiyaç vardır. Kararların sınanması devrimci pratik içinde gerçekleşmedikçe, sınıf bilinçli proleterler rolünü oynayamaz, süreci etkili ve güçlü kılamaz. Eylemlerin, mü-

cadelenin, çalışmaların örgütlenmesi güçlendikçe **“Gökyüzünün fethedilmesi”** düşü gerçekliğe dönüşür.

Bugün açısından özellikle yukarıda da değindiğimiz gibi kitlelerin kendiliğinden tepkilerini görmek, bu tepkiler içinde kararlarımızı yaşama geçirmeye çalışmak, ve bunu yaparken de bu politikalarımızı sınamak hayati derecede önemlidir. Yaşananları görmezden gelmek onların yaşanmadığı anlamına gelmez. Bugün işçi ve emekçiler cephesinde, köylüler cephesinde, öğrenciler cephesinde kısacası toplumun tüm kesimlerinde bir rahatsızlık ve kıpırdanma söz konusudur. Çıkan yeni saldırı yasalarının sonuçları ile yeni yeni yüz yüze gelen köylüler Aydın örneğinde olduğu gibi tepkilerini en örgütsüz kesim olmalarına rağmen alanlarda sloganlar ile ortaya koymaktadır. Onlarca yeni saldırıya rağmen emekçiler mevcut durumları ile sokakları çözüm yeri olarak görmektedir. Öyleyse bizim politikalarımızı götüreceğimiz, sinayacağımız yer kitlelerin içidir. Bütün çalışmalarımızı, kampanyalarımızı, kararlarımızı anlamlandıran şey budur. Onların kitleler içinde yaşam bulmasıdır.

Son ve en sıcak örnek olarak **SEKA** işçilerinin direnişini vermek konunun anlaşılmasına yardımcı olacaktır. **SEKA** işçileri fabrikalarının satışının gündeme gelmesinin ardından Selüloz-İş Sendikası öncülüğünde çeşitli eylemler yaptılar, yapıyorlar. Bunların hepsi yarın filizlenecek tohumlardır. Ancak bu filizlenme elbette ki kendi halinde olmayacaktır. Tohumu toprağa atıp filizlenmesini beklemek ile onun büyüyeceğini sanmak hayal olur. Onu asıl filizlendirecek olan harcanacak emektir. Ya da **SEKA** işçileri örneğine dönersek bu girişimin bizden beklediği salt tespitler yapmak, sendikanın işçilerin niteliğini ortaya koymak değil müdahale etmek ve değiştirmektir.

Yukarıda da dediğimiz gibi **Marksist-Leninist-Maoistler** bu girişimleri değerlendirirken aynı zamanda üzerlerine düşen sorumluluklar cephesinden de bir değerlendirme yapmak zorundadır.

“Yığınların devrimci hızlanması, her işçi sınıfı sosyal demokratına, her dürüst demokrata büyük ve sorumlu görevler yükler... Yığınların hareketine destek olmak, o hareketi genişletebilmek için örgüte, daha çok örgüte gereksinim var. Yasadışı bir parti olmaksızın bu görevi sürdüremeyiz. Salt konuşmakla da peynir gemisi yürümez. Yığınların atılımını destekler ve genişletirken 1905 deneyimini hiçbir zaman gözden uzak tutmamalıyız, bir kalkışmanın kaçınılmazlığını ve gerekliliğini anlatırken, olgunlaşmamış girişimlere karşı uyarılmalı, böyle girişimlerden uzak durmalıyız.” (Tasfiyecilik Üzerine- Sayfa 255)

Devrimler ve sınıf mücadelesi tarihi göstermiştir ki emekçiler, ezilen dünya halkları, sömürücü egemenleri ortadan kaldırmak, ezenlerin elinden kendi kaderlerini almak, yaşam ve özgürlüklerinin tek sahibi olmak için defalarca ayağa kalkıp, mücadele etmiş ve defalarca yenilmişlerdir. Geri çekilmeye zorlanmışlar. Ancak umutsuzluk ve karamsarlık içinde de olsa gözlerini yeni yaşamdan, geleceklerini kendi ellerine alma inancından hiç eksik etmemişlerdir.

“Bazı tarihi dönemlerde ‘umutsuz bir dava uğruna’ da olsa tarihte kitlelerin

daha da eğitilmeleri ve gelecekteki savaşa hazırlanmaları için bu kitlelerin kıyasıya mücadelesinin zorunlu olduğu onların bulunduğunu da görebiliyordu.” (Lenin)

Kölelik zincirini kıran büyük gerilla komutanı Spartaküs’ten bu yana toplumların gelişim yasası böyle işlemiş, böyle gelişim göstermiş, ezilenlerin bilinci kan ve yenilgi içinde yengiyi büyütüştür. Rus, Çin, Vietnam devrimleri önce yenilerek, geri çekilerek, öfke ve kinlerini yüreklerine, ölümlerini toprağa gömerek, mücadele bayrağını egemenlerin burçlarına dikmeyi öğrenmişlerdir. Ezilenler hiçbir zaman özgürlük tarihini tek bir hamlede, tek bir çarpışmada yazmamış, yenilgiyi ve başarısızlığı yaşamadan, başarıyı ve zaferi elde edememiştir. Ve o bilinen “zor bir süreçten geçiyoruz” tespiti, “eksikliklerimiz var, hem de ciddi eksiklikler” belirlemesi yaşamın, düşüncenin ve mücadelenin sürekli gündeminde olmuştur.

Proletarya Partisi de mücadele içinde, örgütsel ve yönetsel eksikliklerini giderme, zor süreçleri aşma bilinciyle, yenilgileri kayıpları yaşama pahasına öncüsünü çelikleştirmeyi aydınlatmayı, örgütlemeyi ve onu kelimenin gerçek anlamı ile dev-

rimci bir öncü haline getirmeyi başaracaktır.

Kitleleri, devrimci savaşı ve Partiyi örgütleme iddiasını kuşanan sınıf bilinçli proleterler, görev ve sorumlulukların bilinciyle önlerinde duran engelleri, zorlukları aşar, yeni yaşamı yaratma adımlarını güçlendirebilir. Bugün faaliyet alanlarındaki önderlik konusundaki görevlerin istenilen düzeyde gerçekleştirilmediği bir gerçektir. “Dışındaki gelişmelere ve örgütlenen faaliyetlere inisiyatifli yaklaşılmamış, zamanda müdahalede bulunamamış ve faaliyetlerin raporlaşması eksik” kalmıştır. İşte yukarıda bahsini ettiğimiz kitlelerin içinde olma tespitinin esprisi de buradadır.

Önderlik, komite içi ve kitle faaliyetlerinin doğru tarzda organize ve koordine edilmesi, denetlenmesidir. Devrimci inisiyatifin, girişkenliğin ve yaratıcılığın ortaya çıkarılmasıdır. Özellikle kitle inisiyatifinin harekete geçirilmesi ve devrim olanaklarının açığa çıkarılmasıdır. Önderliğin temel yasası ve vazgeçilmez kuralı faaliyetlerin (uygulamanın) denetlenmesidir. Parti içi ve kitle faaliyetlerinin gelişimini anında takip edip, müdahaleyi örgütleyip, ortaya çıkan sonuçların rapor edilmesidir. Sürecin

her değişiminin değerlendirilmesidir.

Bugün eksik olan ikinci bir sorun da, örgütlenen merkezi eylemlere, farklı alanların koordineli ve aynı doğrultuda bütünlük içinde hareket edememesidir. Bu durum önderlik gücünü ve kapasitesini zayıflatır. Parçada sıkışan bütüne yansımayan her devrimci pratik, etkileme ve harekete geçirme gücünü, örgütlenme pratiğini yitirir. Dolayısıyla parçadan bütüne, çevreden merkeze, alttan üste doğru adımların, faaliyetlerin, eylemlerin örgütlenip, merkezileştirilmesi ve merkezileşen bilinç ve komutaya göre parçaların faaliyetlerinin yeniden örgütlenmesidir. Bu bilinçle hareket edilerek, gerilikler aşılar, önderlik gerçek rolünü oynar. Önderlik; pasif edilgen ve kendinde olan, parçada duran zayıf güçlerin, merkezileştirilerek kendisi için aktif bir güce dönüştürme eyleminin örgütlenmesidir. Sevk, idare, koordine ve planlamanın sentezidir. Önderlik bilme ve tanıma sanatıdır.

Örgütlenme bilimi; önderlik bilincinin güçlenmesidir. İdeolojinin kitlelerin beyininde ve yüreğinde devrimci eyleminde maddi güce dönüştürme becerisi ve ustalığıdır.

PUSULA

PROLETARYANIN BİRLİĞİ VE DİSİPLİNİ

Devrim gerçekleştirmiş parti tarihleri ve Proletarya Partisi’nin tarihi incelendiğinde görülecektir ki sınıf bilinçli proletarya küçük burjuva devrimciliğine karşı uzun süreli ideolojik-politik-örgütsel savaşım yürütmüş, bu savaşım içinde gelişimini sağlamış ve çelikleşmiştir.

Toplumun önemli bir bölümünü teşkil eden küçük burjuva sınıfın ekonomik durumu, düşünce ve yaşam biçimi kavranmadan ona karşı doğru temelde mücadele yürütülemez. Her şeyden önce küçük burjuvazinin doğru tanınması onun bütün özelliklerinin kavranması gerekir. Sınıf bilinçli proletarya toplumun bütün sınıflarını tahlil edip çözümlerken, en fazla dikkatle tahlil edilmesi gereken sınıfın da küçük burjuvazinin olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Neden bu böyledir? Çünkü onun düşünce yaşam davranış ve hareket biçiminde sürekli bir tutarsızlık, kaypaklık ve istikrarsızlık vardır. Toplumsal siyasal yaşamdaki değişimden en fazla düşünsel ve tavırsal değişim gösteren sınıf küçük burjuvazidir. Bu sınıf doğru ve bilimsel tarzda tahlil edilmeden, bütün yönleriyle tanınmadan proletaryanın birliği sağlanamaz. Sınıf savaşımı doğru tarzda sürdürülemez ve başarı elde edilemez.

“Küçük burjuva, yaşamda burjuvaziye bağımlıdır. Toplumsal üretim içindeki konumu itibarıyla proleter olarak değil, mülk sahibi olarak yaşar ve düşünce tarzında da burjuvaziyi izler.” Lenin

Küçük burjuvazinin istikrarsızlığı onun ekonomik durumundan, toplum içindeki konumundan kaynaklanmaktadır. Onun bu gerçekliği sınıf bilinçli proletaryanın tutum ve yaklaşımındaki dikkatleri ve ilgiyi arttırmasına neden olur, çünkü Proletarya Parti-

si içinde proletarya ile küçük burjuva arasındaki mücadele çok yönlü ve zengin bir mecrada sürer. Proletarya Partisi’nin devrim yürüyüşünde önüne en ciddi sorun ve engel bu sınıf tarafından çıkarılır. Parti içinde ideolojik hastalıkların sağ ve sol sapma olarak ortaya çıkan oportünist anlayışların, sekteizm ve dogmatizm olarak ortaya çıkan idealist temelden beslenen burjuva düşüncelerin, darbeci tasfiyeciler anlayışların, ben merkezci, parti üstü yaklaşımının temelinde bu sınıfın gerçekliği vardır. Proletaryanın devrim yürüyüşünde “başına bela olan” bu sınıfı doğru ve bilimsel temelde çözümlenmeden, onu bütün yönleriyle tanımadan, örgütünü sağlamlaştırılmaz ve devrimci savaşımını büyütemez.

“Bütün ülkelerde, onlarca yıllık tarihsel deneyim gösterdiği gibi, küçük burjuvazi tereddüt eder ve sallanır, bir gün proletaryanın ardından yürür ertesi gün devrimin zorluklarından korkuya kapılarak işçilerin ilk yenilgisinde ya da yarı-yenilgisinde paniğe kapılır, aklını kaybeder, sağa sola atılır ağlamaklı olur, bir kamptan ötekine koşar.” Lenin.

Özellikle devrimci durumun gerileme gösterdiği, devrimci hareketin zayıfladığı Proletarya Partisi’nin ideolojik-politik sorunlar yaşadığı süreçlerde küçük burjuvazinin, sorunları incelemede tek yanlılık olarak ortaya çıkan öznel düşünce yöntemi ve bu düşünce yönteminden kaynaklı olarak sağ ve sol sapma içine girmesi, örgütsel yaşamındaki bireycilik ve sekteizm olarak kendisini ifade eden yabancılaşmış tutumunda onun sınıfsal dokusu, anlayışı, kültürü ve sınıf ahlakı rahatlıkla görülebilir.

Özellikle tasfiyeciliğin burjuva rüzga-

rının proletarya üzerinde estiği süreçte düşünce, yaşam, kültür ve ahlak olarak proleterleşemeyen küçük burjuva unsurlar, “bağimsizlik”, buyrukçu, yarı-anarşist tutumlarını güçlendirerek ortaya koyar ve partinin temel ilkesi olan kitlelerle güçlü politik bağlar kurmak, demokratik merkezîyetçilik ve parti disipliniyle bağdaşmayan tutumları sıkça sergilemeye başlar. Partinin proleter arılığını, saflığını, dayanıklılığını bozmaya çalışır. Onun proleter dokusuna küçük burjuva düşünce ve ahlakı aşılama-ya çalışır.

Onun istikrarsız, kararsız, yalpalayan verimsiz tutumu sürekli sorun olarak ortaya çıkar. Burjuva feodal sistemden sürekli baskı gördüğü, ekonomik yaşamsal durumunun hızla kötüleşmeye başladığı, sosyal olarak yıkıma uğradığında aşırı devrimciliğe kolay kapılır. Onun aceleciliği, çabuk zafer kazanma istemi, zafer dönemlerinde başarı sarhoşluğuna, hayalciliğe kapılma, yenilgi ve başarısız dönemlerde umutsuzluğa, karamsarlığa, yılgınlığa kapılmasında tamamen onun sınıfsal gerçekliği ateşleyici bir rol oynar. Devrimci yaşamda süreklilik, disiplin ve dayanıklılık gösterme yeteneğinden ve becerisinden uzaktır. Özellikle yenilgi ve devrimci hareketin zayıflama dönemlerinde onun bu karakteristik tutumu en açık bir şekilde kendisini ortaya koyar.

Küçük burjuvazi devrimin örgütlenme ve yönetme sorunlarında, önderlik, kitle, çalışma çizgisinde proletarya ile arasında belirgin görüş farklılıklarını ve ayrılıklarını ortaya koyar. Kitlelere yaklaşımda sekte ve yıkıcı tutuma girerken, kitlelerin ruhsal durumundan bahsederken, kendi gevşek, istikrarsız ruh hallerini kitlelere mal etmeye çalışırlar. Özellikle tasfiyecilik rüzgarının estiği dönemlerde kitlelere olan güvensizliğin geliştirilmesinde bu küçük burjuva anlayışın payı görülmelidir. Kitlelerin yakınlığını, sevgisini, desteğini kazanmak yerine kendi bozuk ruh hallerini onlara mal etmeye çalışmaları tasfiyeciliğin belirgin açık bir görüngüsüdür. Unutulmamalıdır ki ezilen ve açlık çeken yığınlar gevşek de-

ğildir.

Proletarya Partisi saflarında özellikle özeleştirici ve disiplin konusunda en zayıf, istikrarsız ve tutarsız tutumu sergileyenler proleterleşemeyen küçük burjuvalardır. Hataları felaket kabul eden, hatalarını düzeltmek yerine onu savunma tutumuna giren ve bu tutumda inat edip, “direnmesi”nde, karşısına parti disiplininin merkezi irade olarak çıkması durumunda ise “tasfiyecilik, darbecilik” yaygarasını koparır. Oysa proletaryanın devrim öğretisinin temelinde ve ilkelerinde demokratik merkezîyetçilik ve çelikten proleter disiplin gelir. Bu ilkeler Proletarya Partisi’nin harcı, çimentosu ve temelidir.

Oysa devrimler tarihi her zaman göstermiştir ki proleter sınıf hareketin yenilmezliği onun hata ve zaafalarına karşı tutumdur. Bolşeviklerin, Çinli komünistlerin yenilmezliği onların hata ve zaafaları karşısındaki özeleştirici tutumuydu. Ne zaman ki hata ve zaafalara karşı hoş görülme ve görmezlikten gelinmişse o zaman yenilgiler ve başarısızlıklar vazgeçilmez “kader”leri olmuştur. Gerçekler başarının, zaafalar ve yanlışlar yenilginin toprağıdır. Gerçek toprak üzerinde yükselenler yenilmeyeceklerdir, zaafaları ve yanlışları üzerinde yükselen tasfiyeciler küçük burjuva anlayışlar yenilmeye ve iflah olmaz sonlarına varmadan kurtulamayacaktır.

Her alanda görüşlerin berraklaşmasıyla ve vazgeçilmez temel ilkelere güçlü sarılmakla proletaryanın birliği sağlanır. Parti içi demokrasiyi tam uygulamak, eleştiriyi ve özeleştiriyi geliştirmek, sabırla ikna ve eğitim çalışmasını sürdürmek hataların ve bunların taşıdığı tehlikelerin somut tahlilini yapmak ve bunların tarihi ideolojik köklerini açıklamak ayrıca düzeltme yollarını göstermek yapılması gerekenler bunlardır.

Devrimin gücünden başka güç yoktur. Demokratik Halk Devrimi ve sosyalist devrim ne denli geciktirilirse, kararsızların ve işe yaramaz olanların bocalamaları da o ölçüde uzun sürecek devrim o ölçüde daha büyük özveriler gerektirecektir.

“Feodal otokrasiyi tarihin çöplüğüne yollayacak olan HALKIN YENİ NEPAL’İNİ KURMANIN ZAMANI GELMİŞTİR!”

ğunlaşmakta, çözülme süreci hızlanmaktadır. Bunun son örneğini ise 1 Şubat'ta çok partili hükümeti yaptığı darbeyle deviren ve yerine askeri, sıkı-yönetim rejimini kuran Kral Gyanendra'nın başını çektiği ve Nepal egemen sınıflarının en gerici, faşist, soykırımcı feodal kliğinin yönetimi ele almasında görmekteyiz. Kral Gyanendra 1 Şubat sabahı saat 10'da devlet televizyonunda yaptığı konuşmada Bakanlar

Dünyanın en yoksul 12. ülkesi olan Nepal'de yaşayan 27 milyon insan, son 10 yıldır, kendilerini ortaçağ karanlığında yaşamaya zorlayan faşist monarşiye, kast sistemine karşı bağımsızlık, halk demokrasisi ve eşitlikçi bir düzen için savaşmaktadır. 13 Şubat'ta Halk Savaşı'nın 10. yılını kutlayacak olan Nepal halkı, bu süreçte hızlı ve çetin bir mücadele pratiği sergilemiş ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu'na destek vererek gerici karşılarında stratejik saldırı aşamasına geçmiştir. Bugün Nepal'in büyük bölümünde NKP(M)'nin önderliğinde kendi iktidarını kuran Nepal halkı, faşist Nepal devletini tarihin çöplüğüne göndereceği ana yaklaşmaktadır.

NEPAL'DE KRALİYET DARBESİ

NKP(M) önderliğindeki Büyük Halk Savaşı'yla baş edemeyen ve iktidara yürüyen Nepal halkının isyanını bastıramayan emperyalizmin uşağı Nepalli egemen sınıfların kendi içindeki çelişkileri de yo-

Konseyi'ni kendi başkanlığında yeniden oluşturacağını ve orduya büyük yetkiler vererek Maoist isyanı bastıracağını ilan etti. Ardından Nepal'deki tüm telefon bağlantılarını keserek, internet sitelerini yasaklayarak ve havaalanlarını kapatarak Nepal'i dünyadan koparmaya çalışmaktadır. Bununla birlikte feshedilen hükümetteki partilerin liderleri de ev hapsine alındı. Devrilen başbakan Deuba; kralın Maoist isyanı bahane ederek tüm gücü elinde toplamayı amaçladığını, darbenin anti-demokratik bir hareket olduğunu ve darbeye karşı çıktığını açıkladı.

Yeni Delhi Çatışma Yönetimi Enstitüsü yöneticisi Dr. Ajay Sahni, kralın bu hareketinin kendisini ülkenin temel siyasi güçlerinden tecrit edeceğini, bu güçlere önceden kendisine destek veren bazı partilerin de katılabileceğini belirtti. Sahni, ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu'na karşı her 7 savaştan ancak 1'ini kazanabilen Kraliyet Ordusu'yla kralın bu savaşı kazanamayacağı vurguladı.

NKP(M)'NİN AÇIKLAMASI

Kraliyet darbesine karşı NKP(M) de 1 Şubat'ta yaptığı açıklamada Gyanendra Shahi'nin "21. yüzyılda büyük Nepal halkının tam demokrasi ve cumhuriyetçi sistem mücadelesine karşı çirkin yüzünü bir kez daha göstererek ortaçağdan kalma feodal otokrasiyi korumaya çalıştığını" vurguladı. Açıklama şöyle devam etti: "Yabancı emperyalizm ve yayılmacılığının desteğinde feodal otokrasinin hayalini kuran tarihin 'hayaletlerinin' tehditleri karşısında büyük Nepal halkı hiçbir zaman başını eğmeyecektir. Bu duruma kısasa kısa cevap verecek olan; ülkemizin ve halkımızın keder verici durumuna karşı sahip olduğu sorumlulukla feodal otokrasiyi tarihin çöplüğüne yollayacak olan Halkın Yeni Nepal'ini kurmanın zamanı gelmiştir. 1990'daki kitle mücadelesi ve 9 yıllık halk savaşıyla kimliğini ortaya koyan Nepalli kitleler, cumhuriyeti kurarak tarihi görevlerini yerine getireceklerdir. Nepal halkının radikal dönüşümünü sağlayan büyük Halk Savaşına önderlik eden Partimiz, Gyanendra Shahi'nin sözde darbesini ifşa etmektedir. Partimiz, ülkemizin ve halkımızın kurtuluşu ve feodal otokrasinin devrilişi için en sonuncusuna kadar savaşacağına ant içmektedir. Partimiz ülkedeki tüm siyasi partileri, entelektüel kitleleri, sivil toplumu, çeşitli düzeydeki kitleleri ve mezhepleri, demokratik halk cumhuriyeti ve anayasal meclis asgari talebinde birleşerek tüm ülke çapında isyan fırtınası yaratmaya, tarihsel yeterliliğini ve güvenilirliğini yitiren feodal kliğin cinnetine son vermeye çağırılmaktadır. Partimiz ayrıca feodal otokrasiyi karşı olan herkesle

geniş bir cephe oluşturmada ve birlikte çalışmada net olduğunu ilan etmektedir.

Tüm cephelerde sözde Kraliyet Ordusu'nu yenilgiye uğratan büyük Halk Kurtuluş Ordusu kendisine çevrilen her silahı boşa çıkararak, Halk Savaşı ateşini daha fazla alevlendirecektir. Bizler, özellikle, Kraliyet Ordusu içinde yer alan ve kraliyet darbesine, ülkemize ve halkımıza yönelik yabancıların müdahalelerine karşı çıkan tüm asker ve komutanları isyan etmeye ve Halk Kurtuluş Ordusu'yla birleşerek ailelerini ve kardeşlerini koruma büyük görevine katılmaya çağırılmaktayız. Gyanendra Shahi değil, büyük Nepal halkı Nepal'in bağımsızlığı, egemenliği ve coğrafi bütünlüğünü kazanacaktır.

Nepal toplumunu 21. yüzyıldan 15. yüzyıla çekmeye çalışan bugünkü kraliyet darbesine karşı acil bir tepki olarak, partimiz tüm siyasi güçlere ve geniş kitlelere 2-4 Şubat arası genel grev çağrısı yapmaktadır. Bu açıklamamızla birlikte, bir kez daha ilan ediyoruz ki, tüm halk yanlısı güçlerle ortaklaşarak direnişi daha fazla yükseleceğiz."

Genel grev sonrası, 4 Şubat günü NKP(M) adına yeni bir açıklama yapan Prachanda, ülke çapında 3 gün süren genel greve yüksek katılım nedeniyle halka teşekkür etti. Açıklamada "Gyanendra attığı otokratik adımları geri almazsa, büyük Halk Savaşı'nın 10. yıldönümü olan 13 Şubat'tan itibaren ülke çapında yolları kapatarak, trafiği bloke edeceğiz" denildi. Açıklama bir kez daha geniş kesimlere Birleşik Cephe'de birleşme çağrısı yapılarak bitirildi.

Fransa emekçilerinden sağcı hükümete tepki;

“DEĞİŞİMİN ZORLA OLMASI BİR İLK OLMAYACAKTIR”

Avrupa'da uzun süredir başlayan sosyal haklara yönelik emperyalist saldırılar GATS politikası bağlamında 2005 yılında daha bir uç noktaya varacağından dolayı, birçok ülkede ezilenlerin dipten gelen tepkileri zayıftan güçlüye doğru yol almaktadır. Bu ülkelerden biri olan Fransa'da kamu ve özel sektör emekçilerini eyleme çağıran CGT (Emeğin Genel Konseyi), CFDT (Emeğin Demokratik Fransız Konfederasyonu) ve FO (İşçi Gücü) gibi sendikalar, sosyal hakların kısıtlanmasına karşı örgütlenmiş oldukları eylemlerin sürekliliği sağlanacağı yönünde bir kararlılık sergilemektedirler.

Geçtiğimiz 20 Ocak günü yılın ilk sığrama tahtası olmuşken, 5 Şubat'taki gösterilerle bu sığrama tahtasının yayları daha da güçlendi. Fransa'nın tam 119 şehrinde aynı gün sokaklara dökülen emekçilere, öğrenim alanından da güçlü bir katılım sağlandı. Kısıtlamalara maruz kalan kesimlerden biri olan özel sektör emekçilerinin katılımının olduk-

ça düşük olması sendikaların eleştirisi konusu olurken, hükümet sözcüsü Jean-François Copé ise bu azlığın "reformların doğruluğunu" kanıtlandığını ileri sürdü.

Bu sözlere karşılık CGT'li Bernard Thibault "ancak kendi sancılarını bu cümlelerle dindirebilirler. Bilsinler ki, bir hükümetin politikalarını alttan gelen zorla değiştirme olayı bir ilk olmayacaktır" (Le Figaro, 06 Şubat 2005) ifadesini kullandı.

"35 saat" yasası, kadınlara eşit maaş, eğitimin metalaştırılmasına, özelleştirmeye karşı, maaşların yükselmesi gibi birçok gündemi içeren yürüyüş, Paris'te saat 14.00'de Place de la République'den (Cumhuriyet Meydanı) Place de la Nation'a (Ulus Meydanı) doğru yol aldı.

Yaklaşık 90 bin kişinin katıldığı yürüyüşte, birçok sendikaların yanı sıra, partiler (Fransız Komünist Partisi, Sosyalist Parti), STK'lar ve DKÖ'ler de yerlerini aldı. Türkiyeli DKÖ'lerin de bulunduğu alanda

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) korteji de yerini aldı. ILPS kitleleri "Bütün Ülkelerin Proleterleri Birleşsin-ILPS" pankartı arkasında toplandı. "Sosyal Hakların Kısıtlanmasına Hayır-ATİK" ve "Eğitim Meta Değildir. Özelleştirmeye Hayır-ATİK-YDG" yazılı dövizin yanı sıra ILPS ve ATİK bayrakları taşındı.

"2005 yılı sosyal hareketin intikamı olacak" şiarıyla eylem programını çıkaran sendikalar platformu, bir sonraki yürüyüşte daha da güçlü olma iddiasıyla şimdiden çalışmalarına başladılar. Emperyalist devletin reform adı altında uyguladığı saldırılardan göçmenler de kuşkusuz önemli derecede paylarını almaktadırlar. Adına "Sarkozy Yasaları" da denilen yabancılar yönelik saldırı paketleri, Türkiyeli DKÖ'lerin üzerinde durması gereken önemli bir alandır. Bu alandaki eksiklik kendini göçmenlerin sayısı oldukça düşük olduğu 5 Şubat yürüyüşünde açıkça göstermiştir. (Paris)

Emperyalist Davos Zirvesi'ne geçit yok!

Emperyalist haydutların dünya ezilen halklarına ilişkin yeni saldırı programlarını devreye sokacakları ve her yıl düzenledikleri Davos Zirvesi

her yıl olduğu gibi bu yıl da yoğun olarak protestolara tanık oldu. 29 Ocak'ta gerçekleşecek olan Dünya Ekonomik Forumu öncesi İsviçre'nin çeşitli alanlarında protesto gösterileri bir hafta öncesinden başladı. 22 Ocak 2005 tarihinde İsviçre'nin Başkenti Bern'de bir protesto gösterisi düzenlendi. Yoğun güvenlik önlemlerine rağmen gerçekleştirilen eyleme yaklaşık olarak 400 kişilik bir grup katıldı. İzin verilmesine karşılık eylem başarı ile gerçekleştirildi. Bir önceki geceden yaşanan eylemlerden dolayı alınan ve tahrik edici tavırlara rağmen eylem gerçekleştirildi.

En önde federasyonumuz İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu)'nun pankartı ATİK ve ILPS flamalarının yer aldığı ve federasyonumuzun öncülüğünde gerçekleşen eyleme 100 kişilik kitle ile katıldı. Diğer örgütlerden MKP, MLKP ve İsviçreli gruplar katıldı. Federasyonumuzun hazırladığı Türkçe ve Almanca bildiriden 2500 adet dağıtıldı. "Yaşamın enternasyonal dayanışma" vb. sloganların atıldığı yürüyüş bir buçuk saat sürdü. Polis provokasyon yaparak her tarafı ablukaya almıştı. Buna rağmen eylem Bern'in işlek caddelerinde yürünerek gerçekleştirildi. Son olarak Bern Bahnhof'un önünde yapılan konuşma ve ATİK Almanca bildirisinin okunması ile sona erdi. (Bern)

Yunanistan'ı sarsan KÖYLÜ EYLEMLERİ

Yunanistan haftalardır süregelen pamuk üreticilerinin eylemleriyle sarsılmakta.

AB üyesi olduktan sonra Yunanistan köylüsü de saldırılardan fazlasıyla nasibini aldı ve almaya da devam etmektedir. AB'ye girdikten sonra ilk iş olarak tarımın tasfiyesi ele alınmıştır. 1980'lerde % 80 olan köylülük 2004'de % 16'ya kadar düşürülmüştür. Bundan sonraki 2-5 yıllık dönemde ise bu rakamın % 5'lere çekilmesi hedeflenmektedir.

Hükümetin bu politikasına karşı pamuk üreticileri haftalar öncesinden başlayarak, traktörleriyle ülkenin ana ulaşım yollarına çıktılar. Bu süre zarfında üretici dernekleriyle, bakanlık arasında birçok defa görüşmeler gerçekleştirildi. Fakat hükümetin AB politikalarına olan bağımlılığından dolayı üreticiler lehine bir çözüme varılamadı. Görüşmeler sırasında kimi bölgelerde kısa süreli yol kapatma eylemleri gerçekleştirildi. Köylüler de hükümetin çözüme yanaşmaması üzerine **Larissa**, **Karditsa** ve **Serez**'de 27 Ocak günü ana yolları trafiğe kapattılar. Özellikle **Larissa** ilindeki yol işgalinde araç kuyruğu 200 km.yi bulduğu belirtiliyor. Köylülerin bütün eylemleri haftalar boyu ülke gündeminin birinci maddesi ol-

du. Yapılan yol kapatma eylemlerine sadece pamuk üreticileri değil diğer üreticiler de katılarak destek verdiler. Dört gün süren işgallerin ardından, 1 Ocak günü saat 10:00'da üretici dernekleri bir karar alarak eylemlerine geçici olarak ara verdiklerini açıkladılar. Merkezi olarak eylemler bitirilmesine rağmen Karditsa ilinde eylemler hala devam etmektedir.

Bütün bir süreç boyunca dikkati çeken en önemli nokta ise, köylülük arasında birliğin olmamasıdır. Derneklerde hakim olan **Yeni Demokrasi**, **PA-SOK** ve **YKP** buldukları alanlarda kendi çıkarları doğrultusunda köylüleri yönlendirmektedir. Zaten eylemlerin bitirilmesinin altında yatan asıl neden de YD taraftarı olan dernek yönetiminin hükümetle anlaşmış olmalarıdır. Köylüler bir kez daha arkadan vurulmuştur. Zaten Yunanistan Komünist Partisi baştan itibaren tam bir bölücü gibi hareket etmiştir. Üreticilerin büyük bölümü düzen partilerini desteklemelerine rağmen gene aynı partilerce aldatılmıştır. Bunun yanında Komünist ve devrimcilerin köylülük içerisindeki örgütsüzlükleri de başlı başına bir sorundur. Öyle görünüyor ki, eylemler bitirilmesine rağmen sorun sıcaklığını sürdürmeye devam edecek. (**Yunanistan**)

Her yerde saldırı, her yerde direniş: HAPİSHANELER

MEKSİKA HAPİSHANELERİNDE DEVLET TERÖRÜ

Başkent Meksiko'da Yüksek Güvenlikli hapisane statüsünde bulunan La Palma Hapishanesinde ülkemizdeki katliam saldırılarına benzer şekilde bir askeri operasyon gerçekleştirildi. 13 Ocak günü La Palma Hapishanesine yönelik yapılan operasyon tutsakların haklarını ihlal ederken en temel insani haklarını da çiğnemiştir. Yetkililer ise yine ülkemizdeki benzerleri gibi saldırının amacını hapishanenin kontrolünü uyuşturucu mafyasının elinden almak ve bu gruplarla mücadele etmek olarak açıklamışlardır.

La Palma Hapishanesinde 7 politik tutsak bulunmaktaydı operasyon öncesinde ve bu tutsakların onlarca açlık grevi de dahil yıllar süren hukuksal ve politik mücadele sonucu elde etmiş oldukları haklar bu saldırıyla ellerinden alındı. Hala La Palma'da tutulan tutsakların ise aileleriyle iletişimleri, telefon görüşmeleri, ziyaret ve mektuplaşmaları yasaklandı.

Meksika Politik Tutsak Aileleri ve Dostları Grubu gazetemize gönderdiği açıklamada bu durumdan kaynaklı en-

dişelerini dile getirirken bu tür keyfi operasyonların, sevklerin, kötü uygulamaların ve insan hakları ihlallerinin yoğunlaşma ihtimaline karşı mücadele edeceklerini açıkladılar.

NEPALLİ MAOİST TUTSAKLARIN DURUMU

Hindistan ve Nepal devletleri arasında 20 Ocak'ta imzalanan "suçluların iadesi" anlaşmasının ardından Hindistan'daki Nepalli Maoist tutsakların koşulları da gittikçe kötüleşiyor.

Geçtiğimiz yıl tutuklanan Yoldaş Kiran mahkemede politik tutsak olarak kabul edilmişti. Ancak hapishane yetkilileri mahkemenin bu kararını görmezden gelerek bu statüyü kabul etmiyor. Kiran hala tek kişilik bir hücrede tutularak diğer tutsaklarla ilişki kurması engelleniyor ve bir dizi rahatsızlığına karşı tedavi edilmiyor. Kiran'a tek bir (sansürlü) gazete verilirken, defter ve kalem ise hiç verilmiyor. Geçtiğimiz ay ziyaretine giden eşi Kiran'ın radyosuna da el konulduğunu, hücrenin soğuk olduğunu ve kendisine diğer tutsaklara verilen yemeğin değil bayat ekmeğin verildiğini ifade etti.

Evrensel Bakış

GÜNEYDOĞU ASYA'DA YÜZYILIN FELAKETİ ÜZERİNDEN EMPERYALİST HESAPLAR

21. yüzyılın henüz daha çok başlarında dayken dünyamız "Yüzyılın Felaketi" olarak değerlendirilen bir "doğa" felaketini yaşadı Güneydoğu Asya ve Afrika kıyılarında. Bu bölgelerin yoksul halkı bir anda üzerlerine ölüm olarak çöken dev dalgalarla sürüklenirken tafisi on yıllarca sürecek olan bir yıkımın içine sürükleniyordu. "Felaket anının" sansasyonel görüntüleriyle, amatör kameramanların çekimleriyle, "dev yardım" kampanyalarıyla haftalarca onların acılarını ekrandan izledik. Ama bölgede yaşananlar sadece bunlarla, bu yıkım sadece felaketle sınırlı değildi ve hala da öyle değil.

Öncelikle felaketin nedenleri üzerinde birkaç "komplo teorisi" bakalım. Bu şekilde değerlendirilen bir teorinin en büyük handikapının (ya da komposunun) komplo olup olmadığı tartışmaları içinde ortamın bulanıklaştırılmasıdır belki de. Ancak yine de ilk olarak dünyanın birçok yerinde gerçekleştirilen nükleer denemelerin bu tür sonuçlar doğurabildiğini görmezden gelemeziz. Bu konuda; ABD'nin 1992'ye kadar 839'u yeraltında olmak üzere 1054 nükleer deneme yaptığı; Fransa'nın 167 nükleer denemesinin bir kısmının yeraltına yapıldığı ve her iki

ülkenin su altında denemeler yaptığı biliniyor. Bu denemeler sırasında deniz dibinde 500-1200 metre delikler açılmış, büyük heyelanlara yol açmış, deprem ve dev dalgalar oluşturmuş hatta 1979'da Mururoa'da böylesi bir deneme tsunamiye yol açmıştır. Bunlar nükleer denemelerin sadece konumuzla ilgili olan felaket sonuçları.

Bu teorilerden bir ikincisi de emperyalistlerin geliştirmiş olabileceği bir "Tsunami silahıdır". 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında (1940-50 arasında) Yeni Zelanda kıyılarında bu silah üzerinde çalışılmış olduğu resmi bilgilere dayanıyor. Yani o günden bu zamana geçen sürede bu proje "başarıya" ulaşmış olabilir (deniliyor).

Sonuç olarak bu iki teoriyi de "komplo teorisi" olarak bir yana bırakabilir ve hatta "Her şeyi emperyalizme bağlamak yüzeysellik olmuyor mu?" sorusunu ciddiye alabiliriz. Peki ama bu felaket sırasında ve sonrasında yaşananları emperyalizmden bağımsız nasıl değerlendireceğiz?

Felaket sırasında çokça övgüyle bahsedilen Pasifik Tsunami Uyarı Merkezi'nin bölge ülkelerini uyarmamasını na-

sıl değerlendireceğiz? ABD askeri üssünün bulunduğu Diago Garcia'de hiçbir hasar olmayışını nasıl açıklayacağız? "Tsunami tanrısı" Amerikalıları daha mı çok seviyor yoksa?

Tüm bunları da bir kenara bırakıp halkın acılarından kendi çıkarları için pay çıkaranların bölgeye nasıl da akbaba misali koştuğuna bakalım. Felaket olduğunda tatilini dahi yarıda kesmeyenler, sadaka misali rakamlar açıklayanlar çok kısa bir zaman içinde askeri teçhizatını 15 bin askeri ile birlikte bölgeye "yardım" adı altında gönderiverdi. C-130, KC-135 tipi uçaklar, destroyerler, savaş gemileri, uçak gemileri, helikopterler, keşif uçakları vb. bir ekibinden çok saldırı ve işgal gücünü anımsatıyor. Böylesi "insani bir yardımın" askeri bir operasyon şeklinde yapılması, günümüzün en militarist emperyalist gücü ABD'ye yakışır doğrusu. Tüm dünyayı askeri üsleriyle ahtapot kolları gibi saran ABD emperyalizmi Güneydoğu Asya'daki askeri varlığını bu şekilde genişletmeyi ve kalıcılaştırma hedefliyor. Kalıcılaştırma hedefinden bahsediyoruz, çünkü başlangıçta belirlenen 6 haftalık süre dolmasına karşın askeri gücün çekilmesi noktasında tek kelime konuşulmuyor.

ABD'nin bölgeye ilgisi tsunami ile ortaya çıkmadı kuşkusuz. Uzun süredir bölgeye yerleşmenin hesaplarını yapan ABD 11 Eylül sonrası yapılandığı "terör" karşı savaşının ikinci cephesi olarak ilan etmişti bölgeyi. Ve felaket öncesinde de Filipinler, Tayland ve Singa-

pur'da konuşlandırılmış 100 bine yakın askeri vardı. "Yardım" için bu güçlerin kullanılmayarak yeni askeri gücün aktarılması (üstelik Vietnam Savaşından bu yana bölgedeki en büyük askeri operasyonun yapılması) gerçek amaçlarının olmadığını teşhir ediyor. Ayrıca günde 5-6 milyon dolar harcama yapılan bir askeri operasyonun giderleri (6 hafta için) "yardım" yapılan miktarın çok üstüne çıkmakta.

Dünya likit gaz pazarının % 20'sine sahip olan **Endonezya**; petrol ve doğal gaz zengini **Malezya**, **Vietnam** ve **Filipinler**; dünya deniz ticaretinin yarısının geçiş yolu olan ayrıca stratejik öneme sahip **Malaka Boğazı** vb. zenginliklerini düşündüğümüzde bu ilginin nedeni rahatça görülüyor. Buna bir de **Çin** ve **Japonya**'yı kontrolü altında tutma hedefini ekleyebiliriz. Kısacası ABD emperyalizminin dünya hakimiyeti rüyasında önemli köşe taşlarından birini oluşturuyor bölge.

Şimdi dünya halklarının gözü Ortadoğu'dayken İslamcı yazarlar ve çevreler dışında Güneydoğu Asya'daki bu askeri yığınak kimsenin gündemine pek girmiyor. Oysa bölgeyi "anti-terör merkezi" haline getirerek, kalıcı olmayı hedefleyen ABD emperyalizminin bu planlarını halkın gündemine sokmak önemli bir görevdir. Halkın acılarını fırsat bilenler, buradan stratejik planlar yapanların bizim halkımız için de aynı planları yapmayacaklarını/yapmadıklarını kim garanti edebilir.

Kanlı Pazar: 16 Şubat 1969...

EMPERYALİZMİN PİYONLARIYLA KUCAKLAŞMASI...

“Camiye gitmeyen herkes komünisttir, siyonisttir, dinsizdir. Mahallenizde ne kadar camiye gitmeyen varsa hepsini belle-yin. Sizlere harekete geçme emri verilince bunları öldüreceksiniz. Bu köpekler öldürülünce hareket kolaylaşacak ve amacımıza daha rahat varabileceğiz.” (Mehmet Ş. Eygi, Aktaran, Prof. Neşet Çağatay, Türkiye’de Gerici Akımlar, AÜ İlahiyat Fakültesi Yayınları, Sayfa 61)

6. Filo’nun ülkemize gelişini protesto etmek için 16 Şubat 1969 Pazar günü devrimciler öncülüğünde bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüşe saldırıp insanları katlederek, gelişen anti-emperyalist mücadeleyi bastırarak, katliamla halka korku salmak, devrimci mücadeleyi ezmek ve tüm devrimci-demokrat kesimleri sindirmeyi amaçlıyordu sistem ve onun “din elden gidiyor” fetvasını yapan piyonları... onlara “vatan, millet, Sakarya” diye çığlık atanlar da katılıyor-du...

Şimdilerde “gönül adamı” pozlarında ortahlıklarda gezen Nur cemaati liderlerinden Mehmet Şevki Eygi, 15 Şubat’ta Bugün gazetesinde, “Cihada hazır olunuz” diye emrediyor ve devam ediyordu:

“Büyük fırtına patlamak üzere. Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında

topyekün bir savaş kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalamazsın. Ben namazımı kılar, tesbihimi çekerim, etliye sütlüye karışmam deyip de zulüm edenlerden olma, gözünü aç bak... Onlar da taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmaktan aciz değiliz... Cihat eden zelil olmaz. Sağ kalırsa gazi olur. Canını veren şehitlik şerefini kazanır. (...) Ezanlar susturulmasın, Müslümanlar komünizmle çarpışan devlet kuvvetlerine yardımcı olsunlar.”

14 Şubat’ta yapılan “Bayrağa Saygı”(!) mitingi, olacağını haber vermektedir. Bir yıl önce yine 6. Filo protestolarına set çekmek isteyen polisçe öldürülen Vedat Demircioğlu anısına devrimcilerin yaptığı anma gösterileri ilk bahanedir.

Komünizmle Mücadele Dernekleri Genel Başkanı İlhan Darendelioğlu, Kanlı Pazar öncesi Milli Türk Talebe Birliği binasına topladığı faşistlerine şunları söylemektedir:

“(...) Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahlı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin...”

16 Şubat 1969 Pazar günü geldiğinde miting alanında katliam senaryosuna uygun

düzenlemeler yapıldı. 6. Filo’nun gelmesi nedeniyle toplu namaza kapatılan Dolmabahçe Camii, o gün toplu namaz için açılmıştır. Devrimciler ise 30 bin kişi ile Taksim’e doğru yürüyüşe geçti:

“Meydandaki arabalardan dağıtılan silah ve diğer dövüş malzemesine polisler aldırmadığı ve bazı sivil polislerin bu dağıtımda görev aldıkları orada bulunan arkadaşlar tarafından bize anlatılacaktı.”

“Bizim yürüyüş konvoyu oldukça uzundu. Yürüyüşün önü Taksim’deki Sular İdaresi’nin önünü dönerken, bombalar patladı. Bombaların çoğu Ayazağa’da meydana çıkan yerde patlamış ve yürüyüşün büyük çoğunluğunun Taksim’e çıkması önlenmişti. Ben de tam meydana çıkış noktasında idim. Patlayan bombalar arasında yukardan taş ve sopa yağıyordu. Fakat bu noktada kalabalığı geri püskürtten taşlar ve bombalar olmadı. Kalkanlı toplum polisleri üstümüze saldırdı ve geri çekilmek zorunda kaldık.(...)” (Harun Karadeniz, Olaylı Yıllar ve Gençlik, syf: 200-201)

Polis 30 bin kişilik kitleyi ikiye bölmüş ve alana yalnızca 2-3 bin insanı bırakmıştı. Önceden alanın çevresine yerleştirilen gerici-faşistler de alanda yalnız bırakılan 2-3 bin kişilik kitleye saldırdı. Ellerine tutuşturulan silah, sopa, balta, çengelli demir ve bıçaklarla yaptıkları saldırıda yüzlerce insanı yaralarken, Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç isimli iki devrimciyi de katlettiler.

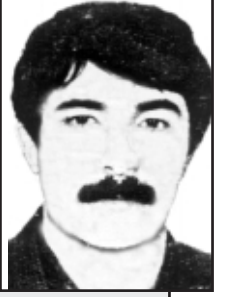
Endonezya’da yarım milyon komünistin bir haftada nasıl “temizlendiği” gerici yayın organlarında ballandıra ballandıra anlatılmış, kitlenin “düşmana” saldırmaması için psikolojik zemin çok önceden hazırlanmıştır.

Gerici günlerdir boşuna yazılar yazıp “Endonezya’daki komünist kıyımını” övüp boşuna cihad çağrıları yapmamışlardı. Bütün soruların yanıtı 16 Şubat akşamı verilmişti. Her şey ortadaydı.

Üstelik, Genç Sinemacılar Grubu, Taksim alanındaki bütün olayları filme çekmişler ve TV’ye vermişlerdi. Ama filmin gösterimi dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından engelleniyor, Meclis’te

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Niyazi Sezgin:
Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Baboacı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988’de çıkan çatışmada şehit düştü.

Niyazi Sezgin

Rıdvan Karakoç: Şubat 1995’te gözaltında kaybedildi.

Ulaş Bardakçı: 19 Şubat 1972’de sabaha karşı kaldığı evin kuşatılması üzerine çıkan çatışmada THKP-C üyesi Ulaş Bardakçı şehit düştü.

konuya ilişkin görüşmeler ise 20 dakikalık bir süreye sıkıştırılmaya çalışılıyordu.

Dönemin Valisi Vefa Poyraz ise aradan yirmi yıl sonra bile utanma duygusundan yoksundur: “Kanlı Pazar olayı İrticai bir hareket değil, sol bir hareketti. 171 sayılı kanuna göre sol yürüyor, bu yürüyüşe mani olmak isteniyor, İdare de bunları önlemek istiyor. Ama Taksim’de ani bir halk hareketi, ani bir karşılaşma oluyor, iki kişi maalesef hayatını kaybediyor. Olay öncesi de Bugün Gazetesi’nde çıkan Mehmet Şevket Eygi Bey’in yazıları, toplu namazlar, filan... Namaz kılıyorlar, ama bunlar kendi içlerinde maksath olabilir, camiye gidip insanları yargılayamazsınız.”

“Komünistlerin kokusunu alma” iddiasıyla nam yapmış olan İçişleri Bakanı Faruk Sükan’a göre ise olay “tamamen komünistlerin tertibi”dir. “Tam bir ihtilal provasıydı o. Eğer tedbir almamış olsaydık, büyük hadiseler olacaktı.”

16 Şubat 1969 bu ülkenin “resmi tarih”ini değil, insanların can pahasına yazdıkları onurlu ve direnişlerle dolu olan gerçek tarihlerini bilenler için unutulmamacak ve tarihe kanla yazılmış bir sayfadır. Bu ülkenin komünistleri ve devrimcileri Battallardan, Vedatlardan, Duranlardan ve Turgutlardan aldığı mücadele bayrağını yere düşürmemiştir, ki o bayrak bugün de dalgalandırılmaya devam etmektedir.

Bir ‘Zorunlu Göç’ dramı: MÜBADELE

Her zorunlu göç, başlı başına bir dramdır, çünkü ortada gönüllülüğün ziyade bir “zorunluluk” durumu vardır. Sorun sadece yaşanılan toprak parçasının değiştirilmesi değildir, tüm yaşanılan ve paylaşılanlarla bırakılıp gidilmek zorunda kalınan bir geçmiş vardır ortada ve vazgeçilen bir gelecek... Zorunlu göçlerden sonra yapılan araştırmalar göstermiştir ki, bedenen başka topraklarda olsa da, düşünceler sürekli geçmişte yaşanılan yerdedir. Geçtiğimiz yıllarda Türk Mübadillerin Yunanistan’a yaptıkları bir gezide 90 yaşındaki bir Rum mübadil hala rüyalarında Türkçe konuştuğunu ve İzmir’de olduğunu gördüğünü söylemesi çarpıcıdır. Halklar arasında

düşmanlık olamaz, varolanlar da egemen sınıfların birlikteliği engellemek için yarattığı suni çatışmalardır. Devletler birbirini “düşman” belleyebilir dönemsel çıkarlarına göre. Ki, tarih geçmişte kanlı savaşlarla birbirine girmiş, bugün ise ilişkileri oldukça sıkı olan devlet örnekleriyle doludur. Kuşkusuz bunlar hakim olan sınıfların çıkarlarına göre, dönemsel olarak değişiklik gösterir ve bugün “dost” olarak adlandırılan bir devlet yarın “düşman” olarak nitelendirilebilir. Proletaryanın ve ezilen sınıfların halklar arasında dil, din, renk, mezhep vs. ayırım yapma gibi bir durumu yoktur. Halkların kardeşliği ve eşitliği temelinde sömürü ve baskıya karşı verilen

mücadele ortaktır ve bu ortaklık yaratılmaya çalışılan suni çekişmelerle bozulamayacak kadar değerlidir. Bu yüzden dünyaya gerçek barışı ve özgürlüğü ancak proletaryanın iktidarı getirebilir.

Zorunlu göçlerden biri de 1920 sonrası ülkemiz topraklarında yaşanmıştır. Tarih boyunca zengin bir halklar mozaikine sahip olan Anadolu’da yaşanan savaş sonrasında, sermayeyi elinde bulunduran Rum kökenliler ile Yunanistan’da yaşayan Türkler yer değiştirmek zorunda bırakılmışlardır. Ancak burada TC devleti, ulus olarak Rumları tanımak istemediğinden zorunlu göçü “din” kriterine göre yaptırmıştır. Bu da hiç Türkçe bilmeyen

Müslümanlar ile hiç Yunanca bilmeyen Ortodoksların da yer değiştirmesine neden olmuştur.

30 Ocak 1923’de imzalanan Lozan Ahalî Mübadelesi Sözleşmesi’nde “Türk topraklarında yaşayan Rum Ortodoks dininden Türk uyruklarıyla, Yunan topraklarında yerleşmiş Müslüman dininden Yunan uyruklarının 1 Mayıs 1923 tarihinden itibaren zorunlu olarak mübadelesine başlanması” kararlaştırılmıştı. Sözleşme uyarınca mübadillerden hiçbiri Türk hükümetinin izni olmadıkça Türkiye’ye, Yunan hükümetinin izni olmadıkça da Yunanistan’a dönüp yerleşmeyecekti. →

1912-1922 yılları arasındaki savaşlar nedeniyle Balkanlar'da, Ege Adalarında ve Anadolu'da büyük acılar yaşandı. Balkan Savaşı sonrasında yüz binlerce Müslüman savaşta yenik düşen Osmanlı ordusunun peşi sıra korku ve panik içinde doğdukları toprakları terk ederek Anadolu'ya sığındı. Benzer trajedi, 1922 yılında Küçük Asya da yenik düşen Yunan ordusuyla beraber ülkelerini terk eden Ortodoks Rumların başına geldi. Bir ay gibi kısa bir süre içinde yüz binlerce Ortodoks Rum Yunanistan'a sığındı. Bu durum Yunanistan'da büyük sıkıntılara ve kaosa yol açtı. Yunanistan'ın nüfusu bir anda dörtte bir oranında arttı.

Lozan Barış Konferansı toplandığında öncelikle sığınmacılar ve esirler konusu ele alındı. İngiltere temsilcisi **Lord Curzon**'un teklifi ve Milletler Cemiyeti görevlisi Nansen'in raporu doğrultusunda; Yunanistan'da yerleşik Müslümanlarla Türkiye'de yerleşik Ortodoks Rumların zorunlu göçünü öngören Mübadele Sözleşmesi imzalandı. Bu sözleşme uyarınca; İstanbul'daki Ortodoks Rumlar ile Batı Trakya'daki Müslümanlar hariç Yunanistan'da yerleşik bütün Müslümanlar Türkiye'ye, Türkiye'de yerleşik bütün Ortodoks Rumlar Yunanistan'a gönderildi. Mübadele sözleşmesinin kapsamına 18 Ekim 1912 tarihinden sonra yurtlarını terk etmiş olanlar da alınarak mülteciler sorununa bir çözüm bulunmuş oldu.

Tarihteki ilk **ZORUNLU GÖÇ**'ü içeren bu sözleşme ile iki milyon civarında insan yurtlarından kopartılarak, yeni yerleşim bölgelerinde yaşamaya mecbur edildi. Tarihimizdeki bu kitlesel ve zorunlu göçe kısaca mübadele, bu insanlara da mübadil deniyor.

Yunan Nüfus Mübadelesi ile ilgili araştırmalarda sözlü tarih metodu bize, tarihte yaşanan bu gibi insanlık dramlarını tozlu kâğıtlar ve rakamlardan çıkarıp, insan boyutunu görmemizi sağlamaktadır. Nereden, ne zaman, nasıl, kaç kişi, hangi koşullarda, ne ile, ilk nereye, en son yerleştikleri yere kadarki hikayeleri, ne kadar toprak verildi, geldikleri yeni yurtlarındaki yaşamları, nasıl karşılandılar, dil zorluğu çektiler mi, adetlerdeki farklılıklar, ekonomik yaşamları, ne üretirlerdi, şimdi ne üretiyorlar vb. sorularla, göçün insana değin hikayesi toplanabilmektedir.

Cumhuriyet dönemine gelindiğinde 1923 Lozan Barış Antlaşması, 1 milyon 250 bin Türkiye Cumhuriyeti uyruklu Fener Ekümenik Patrikhanesi'ne bağlı Ortodoks Hıristiyan ile 500 bin Yunan uyruklu Müslümanın zorunlu mübadelesini getirmişti.

Bu konuyu incelemeye önce, fazla bilinmeyen ancak sonuçları ile etkili olan Anadolu'ya 19. yüzyıldaki Yunan göçüne değinmek gerekmektedir.

Osmanlı İmparatorluğu'nda Rumlar, diğer azınlık gruplarına göre ayrıcalıklı idiler. Rum Patrikliği, Avrupa ve As-

ya'da bütün Ortodoks Hıristiyanların temsilcisi konumundaydı. Osmanlı bürokrasisinde ilk görev alanlar ve Avrupa kapitalist sistemi ile ilk bağlantı kuranlardı. Batı, uygarlığının kültür temellerini Antik Yunan'da keşfettiğinden beri doğuda bağımsız bir Yunanistan'ın ekonomik rolü ile yakından ilgileniyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nda, 1839 Tanzimat ve 1856 Islahat Fermanları ve Batı'nın dayatmaları ile azınlıkların ekonomik koşulları, Müslümanlara göre avantaj kazanmıştı. Müslümanlar gibi askerlik zorunlulukları yoktu (19. yüzyılda da sürekli savaşlarla Müslüman erkekler üretim dışındaydı), batı ile yoğun ticaret sonucunda elde ettikleri gelire göre vergiler oldukça önemsizdi.

Bu azınlık haklarının sağladığı ekonomik yarar sonucunda, yeni kurulan (1829) kısıtlı imkânlı Yunanistan'da ve Adalar'da iş bulamayan Yunanlı nüfus, Batı Anadolu'ya göç ederek yerleşmeye başladı. 1830'da İzmir'de 80 bin Türk ve 20 bin Rum olduğu tahmin ediliyor. 1860'da ise İzmir'de 41 bin Müslüman ve 75 bin Yunanlı vardı. Bir İngiliz konsolosluk raporunda 1880'de göçmen Yunanlı sayısı 200 bin olarak veriliyor. Müslüman nüfus ise ekonomik bakımdan gerileyerek içlere doğru kaçıyor.

Yunan kolonicilerin akışı sadece kıyıları değil, Manisa, Akşehir, Aydın, Trabzon ve Giresun'a da oluyordu.

Yunanistan ile nüfus mübadelesinin ilk örneği, 1914'te İttihat ve Terakki'nin kararı ile Trakya'dan 115 bin, Batı Anadolu'dan 150 bin Yunanlı'nın Yunanistan'a, 85 bin Rum'un da Anadolu içlerine gönderilmesi idi. 115 bin Müslüman da Yunanistan'dan Anadolu'ya gönderilmişti. Resmen bir mübadele antlaşması (Haziran 1914'de İzmir'de) da yapılmış, ancak Osmanlı İmparatorluğu savaşa girince uygulanamamıştı.

Savaş sırasında, gidenlerden 51 bin Rum Batı Trakya'ya, 83 bini Doğu Trakya'ya, 100 bini de Anadolu'ya geri dönmüştü. Türk-Yunan savaşı sonucunda Eylül 1922'de yüzbinlerce Yunanlı, Anadolu ve Trakya'dan Yunanistan'a kaçmıştı. 1912 Balkan savaşıyla beri devam eden göç dalgası ile Yunanistan'da göçmen sayısı 1 milyon civarındaydı.

Mustafa Kemal'in Lozan Heyeti Başkanı Venizelos ile temasları sonucu, zorunlu nüfus mübadelesinin kaçınılmaz olduğu savını ortaya atmıştı.

Zorunlu mübadele, dünyada çeşitli tepkilere yol açmıştı. Halkların, mülkiyetleri keyfi biçimde el değiştirilebilecek hayvan sürüleri olmadığı, bunun barbarca bir uygulama, bireysel insan haklarını çiğnemek olarak değerlendirilmesine karşın mübadele zorunluluk olarak dayatılmıştır. Bu ilk uygulama daha sonra II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında da örnek alınmıştı. Yunanistan'da yaşayan Müslümanlar göç etmek niyetinde değillerdi. Yunanistan ise kısıtlı olanak ve toprakları ile yeni gelen 1 milyon insana toprak, barınak, iş sağlamak için Müslüman halkın göçmesini istiyordu. Ankara hükümeti de kaçan Rumların bir daha geri dönmelerini sağlamaya çalışıyordu. Lozan Antlaşması eki olarak kabul edilen Mübadele Antlaşması'na göre İstanbul Rumları ve Batı Trakya Müslümanları dışındaki iki ülkedeki bütün Müslüman ve Ortodoks Hıristiyanlar mübadeleye dahil edildi. 1912 Balkan savaşıyla itibaren yerlerini terk edenler mübadil sayıldı.

Sonuçta, Mübadele Komisyonu rakamlarına göre, mübadele kapsamında gelen Türklerin sayısı 388.146, Yunanlıların sayısı 189.916'dır.

Venizelos 1940'da bir göçmen heyetine şöyle diyor: "**Lozan'daki antlaşma aslında Yunan ve Müslüman topluluklarının ve malların değişimi antlaşması değildi. Bu daha çok Yunanistan'daki Türklerin gönderilmesi antlaşmasıydı. Çünkü Yunanlılar Türkiye'den çıkarılmıştı. Gerçek budur. Hükümetin göçmenler için yapması gereken Yunanistan'da var olan eldeki mülkleri aralarında pay etmektir.**"

1923'de İzmir'deki Yunan Komiseri **Stergiades**, kendisini ziyaret eden Yorgo Papandreu'ya, yenilgiyi kastederek "**Ben bu felaketin geleceğini anlamıştım**" diyor. "**İnsanlara kaçmalarını neden söylemedin**" deyince, "**Burada kalıp Kemal tarafından öldürülmeleri daha iyidir, çünkü eğer Atina'ya giderlerse herşeyi alt üst ederler**" diye cevap veriyordu.

Sonuç olarak, yakın tarihimizde halklara dayatılan bu mübadele üzerine çok şey söylenebilir ancak şurası bir gerçek ki, kalıcı bir barış sağlanmadan dünya halklarının böylesi acıları bir daha yaşamaması mümkün değil. Barış da ancak özgürlükle kol kola yürüyebilir, özgürlüğün olmadığı bir yerde "barış yapmak" kendisine verilene razı gelmek demektir. Bugünlerde Auswitz asla olmasın diyenler, Irak'ta toplu katliama karşı gözlerini ve kulaklarını kapatabiliyorlar, öyleyse emperyalistlerin ikiyüzlülüğüne karşı ezilen halkların örgütlü mücadelesindedir acıların ortadan kalkmasının anahtarı...

Kaynakça: Türk Yunan Nüfus Mübadelesi/Neşe Erdilek

İstanbul Bilgi Üniversitesi Göç Araştırmaları Merkezi İdari Direktörü

GÜN'DE DÜN..

11 Şubat

1969. Amerikan 6. Filosunu protesto gösterileri sürüyor; 1969'da üniversite öğrencileri Beyazıt Kulesi'ne üzerinde **Vedat Demircioğlu**'nun resmi bulunan bir bayrak çekti. Vedat Demircioğlu, 6. Filonun 1968'deki gelişinde katledilmişti.

1990. Güney Afrika'da ırkçı rejime karşı savaşan **Afrika Ulusal Kongresi**'nin (ANC) lideri **Nelson Mandela** özgürlüğüne kavuştu.

12 Şubat

1990. Hükümetin açıkladığı tütün fiyatlarını protesto eden köyüler Akhisar'da sokağa döküldü.

13 Şubat

1925. **Şeyh Said Ayaklanması** başladı.

1967. **Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)** kuruldu.

14 Şubat

1876. İstanbul Tramvay Şirketi işçileri greve çıktı.

1963. İstanbul'da **Kavel Kablo Fabrikası**'nda işçiler 28 Ocak'ta iş bırakmış ve oturma eylemine başlamışlardı. Eylemin 17. günü polis işçilere saldırdı; 9 işçi yaralandı.

1980. On bin jandarma komandosu ve çok sayıda polis Çiğli İplik Fabrikası'ndaki işçi direnişine saldırdı. Gün boyu süren saldırı sonucunda fabrika boşaltıldı, 1500 işçi gözaltına alındı. İstanbul ve Tunceli'de de dükkan kapatma eylemleri yapıldı.

15 Şubat

1975. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der) 7 ilde "Hayat pahalılığı ve faşizmi protesto" toplantıları düzenledi. Toplantılar saldırıya uğradı; 1 öğretmen öldü, 60 kişi yaralandı.

1989. Rus Sosyal Emperyalizminin Afganistan'da 9 yıl süren askeri varlığı son birliklerinin çekilmesiyle sona erdi. Savaşta 15 000 kadar Rus askerinin yanı sıra, yaklaşık 1 milyon Afganlı hayatını kaybetti, 5 milyon Afganlı da ülkesinden göç etmek zorunda kaldı.

1992. Mardin'in Aytepe, Yardere ve Ahmetli köylerine jandarma operasyon düzenledi. 4 kadını gözaltına almak istedi. Kadınları vermek istemeyen köylülere jandarma saldırdı. Jandarmanın ateş açması sonucu yaşları 10 ila 20 arasında değişen 6 köylü katledildi, 5 köylü de yaralandı.

1994. Türkiye, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararıyla, dışkı yedirtilen köylülere, 300 bin Frank tazminat vermeyi kabul etti. 1989'da Cizre'nin Yeşilyurt köyünde bir grup asker köylülere dışkı yedirmiş, köylüler Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurmuşlardı.

16 Şubat

1990. Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) kuruldu.

1999. **PKK** lideri **Abdullah Öcalan**, Kenya'nın başkenti Nairobi'de yakalandı ve Türkiye'ye getirildi.

17 Şubat

1993. **Devrimci-Sol** ve **TKP/ML TİKKO** üyesi 18 devrimci ve komünist tutsak, kazdıkları 35 metre uzunluğundaki tünelden yararlanarak Nevşehir E Tipi Kapalı Hapishanesi'nden firar etti.

18 Şubat

1952. Türkiye Büyük Millet Meclisi, Türkiye'nin NATO üyeliğini onayladı.

1987. Türkiye'de 12 Eylül sonrası yaşanan en büyük grev olan **NETAŞ** grevi bugün anlaşmayla sonuçlandı.

1993. Gazeteci **Kemal Kılıç** öldürüldü. Kemal Kılıç İnsan Hakları Derneği Urfa Şubesi Yönetim Kurulu üyesiydi.

1994. Demokrasi Partisi'nin (DEP) Genel Merkezi bombalandı, bir kişi öldü, 2'si ağır 16 kişi yaralandı.

22 Şubat

1848. Paris'te işçiler ayaklandı. İki yıl boyunca Avrupa'yı altüst edecek işçi devrimleri çığırını açıldı.

23 Şubat

1951. Van'ın Özalp ilçesinde 33 Kürt köylüsü sorgulanmadan kurşuna dizilmişti. Bugün yapılan duruşmada Orgeneral Mustafa Muğlalı insanların kurşuna dizilme emrini bizzat verdiğini söyledi.

1957. **Küba**'da **Fidel Castro**'nun önderliğinde gerilla savaşı başladı.

8 Mart, komünizmin kapitalizme karşı savaş ilanıdır! BU SAVAŞ İLANINI EGEMENLERİN DUVARINA BİR KEZ DAHA ÇİVİLEYELİM!

X Sınıfsal, ulusal, cinsel baskı altında ezilen, burjuva-feodal zulüm cenderesinde sıkıştırılan milyonlarca kadının haykırışlarını; zindanlardaki, okullardaki, dağlardaki kadınların çığılığı ile birleştirmek; İsrail siyonizmine karşı korkusuzca meydan okuyan Filistinli ve işgalcilerle boy ölçüşen Iraklı kadınları, Filipinler'deki, Nepal'deki, Brezilya'daki ve daha sayamadığımız dünyanın dört bir köşesindeki direnişçi kadınları Türkiye topraklarından selamlamak için 8 Mart'ta kadın erkek el ele alanlara!

Clara Zetkin, "Komünizmin kapitalizme karşı savaş ilanıdır" diye tanımlıyor 8 Mart'ı. Bu savaş ilanını bir kez daha emperyalizmin, iş birlikçilerinin ve uşaklarının duvarına çivilemek, özellikle 2005 yılı açısından oldukça önemlidir. 8 Mart, 1857 yılında Newyork'ta 40 bin tekstil işçisi kadının 8 saatlik iş günü için yaptıkları direniş ateşinin adıdır. 40 bin kadının başlattığı bu direnişin, devlet tarafından kanla bastırılmasının ardından 1910 yılında II. Sosyalist Kadın Kurultayı'nda bizzat Clara Zetkin'in önerisi ile **Dünya Emekçi Kadınlar Günü** olarak kabul edilen 8 Mart, tek kelime ile egemenlere karşı korkusuz bir başkaldırı ve ezilenlerin zaferidir.

Tüm bu tarihe böyle bir göz atmış olmak ya da sadece bugünün adına bakmak bile 8 Mart'ın anlamını, içeriğini, özünü anlamaya yetmektedir. Ancak son yıllarda yapılan kutlamalara, etkinliklere baktığımızda bu öze ve anlama yakışır mitinglerin dışında "erkeklerin alanlara alınmaması" kisvesi altında 8 Mart'ın devrimci özünün karartılmak istendiğini görüyoruz. Elbette tüm bunlar bu tarihi bil-

memenin, yanlış anlamının, eksik yorumlamanın sonucu değildir, böyle açıklanamaz. Şu çok açık ki 8 Mart ve benzeri, ezilenler için birlik, mücadele, dayanışma günlerinin içeriği egemenler tarafından çeşitli yollar ve çeşitli anlayışlar kullanılarak boşaltılmaya çalışılmaktadır.

Özellikle 8 Mart alanlarında feminist çevrelerin en önde yürüdüğü ve 8 Mart'ın asıl sahiplerinin, yaratıcılarının, ardıllarının "karma gruplar" denilerek mitinglere alınmadığı, özünün karartılarak "emekçi" kelimesinin dahi çıkartılarak Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanmaya çalışıldığı, sınıfsal niteliğinin yok edilmek istenmesi gibi durumlar söz konusudur. Bu aşamaya gelinmesinde elbette ki devrimci ve komünistlerin söz konusu günleri sahiplenmedeki eksik yaklaşımları da önemli derecede belirleyicidir. Örgütlenmesi, çalışması vb. tüm hazırlıkların "geniş birliktelikler" adına bu çevrelere terk edilmesi, hazırlıklar ve örgütlenme aşamalarında sadece sıradan bir katılımcı durumuna düşülmesi beraberinde özü olmayan, anlamsız 8 Mart kutlamalarını getirmiştir. Bir anlamda meydanın boş bırakılması egemenlerin işine yaramıştır.

Oysa egemenlerin bu saldırıları karşısında 8 Mart ve benzeri günlerin özünü savunmak devrimci ve komünistlerin en vazgeçilmez görevi ve boyun borcudur. Bu anlamda 8 Mart çalışmaları feminist çevrelerin inisiyatifine bırakılmamalı, devrimcilerin erken başlayan çalışmaları ile örgütlenerek, çeşitli birliktelikler oluşturarak özüne yakışır bir tarzda, en geniş kesimlerle kutlanmalıdır. Çeşitli illerde olduğu gibi İstanbul'da da bu yönlü çalışmalar başlamış durumdadır. Devrimcilerin çağrısı ile toplantılar örgütlenmekte ve bu toplantılarda 2005 8 Mart'ının özüne uygun nasıl kutlanacağı tartışmaları yapılmaktadır. Bu önem verilmesi gereken doğru ve gerekli bir adımdır. Elbette toplantılarda çeşitli farklı anlayışlar da ortaya çıkmaktadır. Ancak bunlar 8 Mart'ın özüne uygun kutlanmasının

önünde engel değildir.

Yine bu birlikteliğin dışında kalanların da 8 Mart'ta çeşitli etkinlikler yapacağı ve ayrı ayrı yapılacak eylemlerin kitlede kötü bir ruh hali yaratacağı kaygısı doğru değildir. Geline süreç, bu noktada devrimci ve komünistleri böyle bir ayrışmaya zorlamaktadır, dayatmaktadır. "Her ayrışma kötü değildir" gerçeğinden hareket etmek zorunludur. Geçen yıllarda 8 Mart alanlarında yaşananlar ortadadır. Sayının azalacağı endişesi ile hareket edemeyiz. Çünkü önemli olan nicelik değil niteliktir. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve öyle hareket etmeliyiz. Bunun en son örneği çeşitli eksikleri olmakla birlikte İstanbul'da yapılan 19 Aralık mitingidir. Başından sonuna kadar devrimcilerin iradesi ile örgütlenen miting, aynı zamanda 19 Aralık katliamından sonra yapılan en nitelikli anma pozisyonundadır.

Emperyalizme karşı savaşan bütün kadınlara selam olsun!

Her önemli tarih içinden geçilen süreçle birlikte ele alınıp değerlendirilirse anlam kazanır. 2005 yılı 8 Mart kutlamaları bu açıdan bakıldığında tarihsel bir öneme sahiptir. Geçen yıllarda alanlarda yapılan özüne aykırı kutlamalara bir dur demek bile tek başına oldukça ileri bir adım iken dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmelerle birlikte 8 Mart daha da önemli bir hal almaktadır. ABD emperyalizminin işgali ile birlikte Irak'ta yaşanan katliamın boyutları hepimizin hafızasındadır. Bunun yanında Irak halkının yükselttiği direniş bayrağı ve bu bayrağı oğulları, eşleri, babaları ile birlikte taşıyan, işgalcilere karşı barikat barikat şehir gerilla savaşı yürüten Iraklı kadınlar da hafızalarımızdaki yerini korumaktadır. Filistin'de yıllardır siyonizme karşı bedel ödeyerek ve bedel ödeterek savaşan kadınlar da hafızalarımızda canlıdır. 2005 yılında tarihsel içeriğine uygun bir 8 Mart kutlaması Türkiye topraklarından dünyanın herhangi bir yerinde emperyalizme karşı savaşan bütün kadınlara selam niteliğinde olacaktır.

**KADINA KALKAN
ELLER KIRILSIN!**

Adana'da son haftalarda artan namus cinayetlerini ve **Kaze Özlü**'ye polis tarafından yapılan işkenceleri protesto etmek için **Şakirpaşa Mahallesi**'nde bir basın açıklaması düzenlendi.

27 Ocak Perşembe günü **Şakirpaşa Mahallesi Salı Pazarı**'nda saat 12:30'da biraraya gelen **EKB, DEHAP Kadın Kolları, İHD, SDP Kadın Kolları ve EMEP** üyesi kadınlar, "**Kadına kalkan eller kırılсын**" vb. sloganlarla yürüyüşe geçti. Salı Pazarı'ndan **Şakirpaşa Mahallesi**'nin içine doğru yürüyen kadınlar, yaptıkları basın açıklamasında işlenen cinayetlerin, baskıların ve işkencelerin arkasında bu sistemin olduğunu vurguladılar. Adana İK okurlarının da destek verdiği eylem "**Jin Jiyan Azadi**" sloganıyla sona erdi. Eylemin göze batan hatası ise, çağrıcı kurumların, eylemde sadece kadınların yürütmesine izin vermemeleri oldu. (Adana İK okurları)

**KADINLARIN % 98'İ
ŞİDDETE UĞRUYOR**

Kadın Dayanışma Vakfı Genel Başkan Yardımcısı Gülen Metin 28 Ocak 2005 tarihinde yaptığı açıklamayla kadınların % 98'inin şiddete uğradığını belirtti. Metin bu şiddetin fiziksel, cinsel ve ekonomik olarak yansıdığını belirterek, evli kadınların % 34'ünün eşinden dayak yediğini de sözlerine ekledi.

Aile İçi Şiddete İlişkin Kamunun Bilgilendirilmesi ve Yerel İşbirlikleri Geliştirme Projesi'nin tanıtımında konuşan Metin, son 4 yılda 54 kadının namus gerekçesiyle öldürüldüğünü de belirtti. Metin ayrıca açıkladığı kadın sığınma evini bir süre Altındağ Belediyesi ile bir süre de Yenimahalle Belediyesi ile ortaklaşa yaşattıklarını ancak belediyelerin yönetimlerinin değişmesi üzerine sığınma evlerinin kapatıldığını söyledi. (Ankara)

Ayşe Nur Zarakolu Düşünce Özgürlüğü ödülleri sahiplerine verildi

Her yıl İHD İstanbul Şubesi tarafından verilen Ayşe Nur Zarakolu Düşünce Özgürlüğü ödülleri 28 Ocak 2005 tarihinde yeni sahiplerine verildi.

İHD Toplantı Salonu'nda düzenlenen ve gazeteciler, aydın yazarlar ve İHD üyelerinin katıldığı ödül töreninde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Memik Horuz, Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hırant Dink ve Ülkede Özgür Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İrfan Uçar'a ödülleri Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu Başkan Yardımcısı Akın Birdal, İHD Genel Başkan Yardımcısı Kiraz Biçici ve Müzisyen Şanar Yurdatapan tarafından verildi. Açılış konuşmasını yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin bu ödülün Ayşe Nur Zarakolu'na olan bağlılığın simgesi olduğunu söyledi. Tutsak olması nedeniyle Memik Horuz adına ödülü Akın Birdal'dan alan eşi Seza Mis Horuz devrimci ve sosyalist basının sürekli baskılara maruz kalarak çalışanlarının katledildiğini, tutuklandığını ya da çalıştıkları yayınların insanlara ulaşmasının önünün kapatılmaya çalışıldığını belirterek bu yayınların bölücü değil birleştirici olduğunun altını çizdi ve daha fazla sahiplen-

mek gerektiğini ifade etti. İHD'ye mektup gönderen Memik Horuz da yazdığı yazıda Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu'nun hangi ihtiyacın ürünü olduğunu ve tutuklu gazeteciler için önemini büyük olduğunu belirtmişti.

Hırant Dink Kiraz Biçici'nin elinden aldığı ödülü için bunun hayatında aldığı en anlamlı ve en onurlu ödül olduğunu söyledi. Ayşe Nur Zarakolu'nun kendilerinde umudu doğurduğunu söyleyen Dink, ülkenin zor ve karanlık bir rotada ilerlediğine dikkat çekerek herkesin üzerine düşen görevleri yerine getirmesi gerektiğini belirtti.

İrfan Uçar, ödülünü Şanar Yurdatapan'ın elinden alırken "Yaptığımız haberlerden dolayı tehditler alıyoruz, muhabirlerimiz katledilebiliyor, her gün hakkımızda dava açılıyor ama dava açıldığı için de bu ödülü alabiliyoruz. Bu, bu ülkenin utancıdır" dedi.

Ödüller sahiplerini bulduktan sonra kısa bir konuşma yapan Ragıp Zarakolu ise böylesi ödüllerin sürekliliğini koruması gerektiğini, çünkü bunun Türkiye'nin onuru olduğunu söyledi. Törene katılan eğitmen Hasan Güler de yaptığı karikatürü Ragıp Zarakolu'na hediye etti. (İstanbul)

İleri ve geri çatışmasında bir durak; "GÖNÜL YARASI"

Daha gösterime girmeden medyanın yoğun ilgisine mahzar olan "Gönül Yarası", Yavuz Turgul'un "Eşkıya"dan sonra çektiği ilk film. Başrol oyuncusunun Şener Şen olması ilginin nedenlerinden birini anlaşılır kılmakta. Şener Şen'in oldukça iyi olduğu Timuçin Esen'in yetenekleriyle göz doldurduğu filmde Meltem Cumbul ise vasat bir oyunculuk sergiliyor.

Kendini öğrencilerine adayan öğretmen; yaşamı değiştirme çabası, ödediği bedeller, harcadığı emek ile daha çocuk yaşta hayatın ağır yükleri altında ezilen, akışı içine kendini bırakan bir pavyon şarkıcısının kadere boyun eğen yaşamı arasındaki mücadelenin finalinden bir kesit yansıyor sinema ekranına.

İsmi Nazım olan aydın-öğretmen, uzun yıllar Kürt ulusunun yaşadığı bir dağ köyünde öğretmenlik yapmaktadır. Emekliye ayrılacağı gün öğrencilerine yaptığı konuşma ile kendi cephesinden çatışmayı başlatır. Nazım; öğrencilerine her türlü zorluğa rağmen özellikle de kız çocuklarının okuması gerektiğini, düşüncelerinden asla vazgeçmemelerini biraz da koşulları ihmal ederek anlatır. Köyden ayrılırken köylülerle, ilerleyen karelerde tekrar Kürtçe konuşur. 15 yıldır görmediği çocuklarının yanına döner. Ulaştığında aralarındaki kalın duvarları fark eder. Maaşı bağlanana kadar taksicilik yapmaya başlar. Bu arada pavyon

şarkıcısı Dünya ve kocası sahneye girer ve üç farklı yaşam kesişmek üzere yol alır. Dünya'nın kocası kızını istemektedir. Pavyonda kavga çıkar ve Nazım Dünya'yı kızıyla birlikte kocasının elinden kurtararak evine alır. Buradan itibaren çatışma daha da alevlenir. Nazım Dünya'ya kızar, o ise kader olduğunu söylemektedir. Nazım'ın kızı Piraye küçükken hastalanmış, babası koşulu olduğu halde yardım etmemiş, sonrasında yaşamı boyunca çocuk sahibi olamamıştır. Nazım ve Dünya arasındaki ilişki gelişir ancak kocası ısrarlıdır ve tekrar bir araya gelerek Antep'e dönerler. Bir süre sonra sorun çıkar Nazım yanlarına gider burada ikisi de ölür. Kızlarını ise Nazım Piraye'ye götürür.

Filmin en can alıcı noktası seçilen karakterlerin ülkemiz toplumundaki yeridir. Aydın-öğretmen topluma kendini adayan, onu ileri taşıyacak bir komüdür. Pavyon şarkıcısı ise yozlaşmanın önemli bir ifadesidir. Biri güzellikleri, umudu tüketirken öteki bunları tüketmektedir. Nazım; filmin düğümünü çözen konuşmasında kızına 15 yılın sonunda elinde kocaman bir hiç olduğunu söyler. Ama tekrar dünyaya gelse yine aynı işi yapacağını nedenini açıklamadığını ekler. Esasta filmin tüm ipleri burada kopuyor. Hayatı değiştirmek, güzeli yaratmak için ödenen bedeller beyhude bir çaba olarak gösterilir çünkü. Sonun-

da kazanan düzenin çarkına su taşıyan kaderdir. Kürtçe konuşmalar AB sürecine ince göndermelerdir aynı zamanda. Kabul etmek gerekir ki düşünce; oyun kurgusu, oyuncularla birlikte yetenekli bir şekilde sinemaya taşınmış ve hedefine ulaşmıştır. Nazım, bu savaşta geri olanı seçerek yönünü de belirlemiştir, yani yenilmiştir! Yaşamı üreten, yaratan insan kendi gerçekliği içinde hayatını değiştirme olanağına her zaman sahiptir. Ve filmde de bunun yansımaları istenmeden de olsa verilmiştir. Yaptığı her tercih ile "kaderinin" de rotasını çizmektedir. Attığı adımlarla da çarkın bir dişlisini kırma gücüne sahiptir. Böylece birkaç dişlinin daha kırılmasına zemin yaratmaktadır. Yaşamını topluma adayan insanlar yine bu toprağın bir zorunluluğudur. Sahi bunlar tarihte ne zaman yok oldu? İK okuru

Tohum Kültür Merkezi Kısa Film Festivali üzerine;

Sanatın bütün dalları gibi sinema da; yaşamın içinden süzülen, emeğin, umudun, sevdanın, dostluğun, ihanetin, çıkarın, ölümün, ayrılığın ve daha bir dizi insana ve insanlığa has olguların film karelerine nakşedilmesidir.

Sinemayı halkla buluşturmak için Kültür Merkezimizde hafta sonları düzenlediğimiz sinema gösterimleri bu hedeflerimizin mütevazı adımlarıdır. Bu mütevazı adımı daha cüretkarca büyütmek için düzenleyeceğimiz Kısa Film Festivali tüm dostlarımızın, sinema severlerin ve kısa filmci arkadaşlarımızın desteği ile karşılık bulacaktır.

Uzun bir öykünün başlığı ya da çarpıcı bir pragmadır kısa film. Anlık karelerin yıllık etkileri vardır. Bu etkiyi profesyonel bir ruhla halkımızla buluşturmak; sinemayı özelde

de kısa filmi, marjinalliğinden çıkarmak, yaygınlaştırmak, yeni yetenek ve ürünleri keşfetmek için sarf ettiğimiz emeğin, özverinin karşılık bulacağını umuyor ve inanıyoruz.

"Kısa Filmler Tohum Kültür Merkezi'nde Halkla Buluşuyor" şiarıyla düzenlediğimiz çalışmayı kısa filmleri sırça fanusu kırıp, halkla buluşturmak kaygısı ile ele alıyoruz.

Festivalimizde bize ulaşan filmle-ri emekçilerin emeği daha iyi anlayacağı, değerlendireceği inancıyla geniş yığınlara izletmeyi ve onların değerlendirmesine tabi tutmayı anlayış olarak benimsiyoruz. Yani festivalimizin jurisi işçiler, işsizler, öğrenciler, ev kadınları kısacası halkımız olacak...

Tohum Kültür Merkezi

Film festivali için gerekli bilgiler

Filmlerin son teslim tarihi:

1 MART 2005

Ulaşım adresi: TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

Soğanlı Mh. Mimar Sinan Cad. 62/5

Bahçelievler/İstanbul

Tel/Fax: 0212 643 22 33

FİLMLEİN POSTA YOLU İLE İLETİMİ, iadeli-tahütlü, kargo ya da APS ile olmalıdır. Filmler, VCD ve DVD formatında gönderilmelidir.

Festivalimiz ücretsiz olup, 22-23-24 Mayıs 2005 tarihlerinde Kültür Merkezimizde yapılacaktır.

Ayrıntılı bilgi için:

www.tohumkulturmerkezi.com

Kara kolların karanlıklarında yitirilen 21 yaş

*Güneş bir yara gibi açılmış gökte
akıyor kanı*

Uçak alanı

Karşılayıcılar eller göbekte

Coplar, cipler

Hapishane duvarları, karakollar

Ve darağaçlarında sallanan ipler

Ve siviller göze görünmez

Ve bir çocuk işkenceye dayanamadı

...

Nazım Hikmet

AB masalları ile kitlelerin uyutulmaya çalışıldığı bugünlerde devletin saldırıları ve yargısız infazları devam ediyor. Bunlardan biri de Samsun Termeli **Gökhan Belgüzar**.

Her gün sokakta karşılaştığımız yüzlerce, binlerce insandan biri O da. Henüz 1,5 yaşında ekonomik nedenlerle ailesiyle birlikte memleketinden ayrılmak zorunda kalarak İstanbul'un emekçi semtlerinden **Tozkoparan**'a taşınan Belgüzar'ın çocukluğu oldukça zor koşullarda geçmiş. Yaşam koşullarını söyleşi için gittiğimiz evlerinde açıkça görüyoruz. Erken yaşta çalışmak zorunda kalan Belgüzar bir maaş günü aylığını alarak 4 arkadaş ile yeni evlenen arkadaşlarının evliliğini kutlamak için geç saatlere kadar eğlenmişti. Çıktıklarında neredeyse sabah olacaktı. Trafiğin ortasında düşe kalka yürümeye çalışan bir kadın gördüler. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek yerden kaldırıp taksiye bindirdikleri kadının çantası yerde kalmıştı. Kimin olduğunu anladıkları sırada yanlarına yaklaşip kimlik soran polislin hangi senaryonun altına imza atacağını tahmin bile edemezlerdi. **"Güvenlik nedeniyle"** karakola kadar **'eşlik'** etmeleri istendiğinde gitmek için bir çekinceleri yoktur.

İlk sorgu **"kadının çantasını çalarken yanında kaç kişi vardı?"** oldu. **"... Mahallesindeki adamı niye yaraladın lan? O kadının çantasındaki bu kadar değerli, kiminle yedin?"** soruları devam ediyor.

Ailesi işe gitmediğini öğrendikten sonra kaç yere başvurmuştu. Arkadaşının ismini verdiği karakolda da **"yok"** diyorlar. Tesadüfen Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde bulunup da görüşüne gittikleri çocuklarını gördüklerinde parçalanmış yüzünü tanımakta zorluk çekseler de bulmuşlardı çocuklarını. Neler olduğunu öğrenmeye çalıştılar, **"söylersem beni burada öldürürler"** diyordu Gökhan korkuyla. Çıkınca anlatacağını söylüyordu. Yargılama başladı. Yaşı küçük olduğu için üzerlerine atılan tüm suçları kendi üzerine almıştı. Tabi **"kahraman Türk polislinin"** hangi çıkmaz sokakta gençleri ne zorluklarla yakaladığını ballandıra ballandıra anlattık-

tan ve haklarında her biri baştan sona komedi olan ifadelerin peşpeşe alınmasından sonra 8,5 yıla mahkum oldu. Yaş 17'ydi girdiğinde, 25 Ocak 2002'de gözaltına alınmış, aftan yarırlanıp 33 ay sonra dışarı çıkmıştı.

Babası **"bizi çok severdi, mahal- lede herkes de onu çok severdi. Çalışmayı istiyordu. Abisiyle işe gidip geliyordu. Çıkalı 2 ay olmuştu, 10 gün sora askere gidecekti, hazırlık yapmaya başlamıştı"** diyor bize, geleceğe dair planlar yaptığını defalarca tekrarlayarak.

Kurban Bayramı'nın 1. Günü bir polis memurunun bıraktığı notla polislerin hapishaneden çıktığına dair imzalaması gereken kağıtlar olduğunu söyleyerek oğlunun karakola gelmesini oğluna haber veren babası oğlundan **"baba onlar yalan konuşuyor, iki gün önce kimlik kontrolünde aldılar kimliklerimizi bir daha vermediler. Korkuyorum gidersem yine üzerime suç yüklerler"** cevabını alıyordu.

Ertesi gün **Merter Köprüsü**'nde kesti önünü dört sivil. Tekmelerle **'etkisiz'** hale getirdikleri genci yüzü koyun yere atıp damarlarını patlatırcasına ters kelepçelemişlerdi ellerini. Görenlerden birinin haber verdiği ailesi hemen karakola gidip 10-15 suçtan oğlunun gözaltına alındığını öğreniyor. Artık 21 yaşında olan genç, önüne uzatılan ailesine okutulan ifadeyi fırlatıp atıyor imzalamayacağını haykırarak, **"aynı hatayı ikinci kez yapmam"** diyor. **"Önünde sonunda imzalayacaksınız"** tehditleriyle dolu kafa sallayanlara karşı başını dik tutarken. İlk tutuklanmasında korkudan söyleyemediklerini bu kez **"Baba bunlar bana şimdiden işkence yapmaya başladılar. Bunlar beni öldürürler"** diyordu hepsini tek tek göstererek. Ertesi gün görmeye gittiği oğluna sarılırken boynundaki izi merak eden anne katillerin ellerinin oğlunun boynuna dolandığını gördü. İlaçlarını alıp almadığını sordu. Bacağındaki yarının kangrene dönme tehlikesi olduğunu bile bile, sabaha kadar çektiği sancıları dinledikleri halde vermemişlerdi ilaçlarını. Aynı karakolda 4 kişinin kendisini pencereden atarak intihar ettiği söylenen pencerelerden insanın kafasının geçmesi bile mümkün değildi. Pencereleleri incelerken ne yaptığını soran polise anlattığında intihar etmelerle ilgili düşüncesini gayet sakin bir sesle **"inandın mı sen bunlara, buraları inceleyeceğine bir an önce oğlunu buradan çıkarmaya bak"** demişti hiçbir pişmanlık duygusu olmadan.

Avukat gidip geliyor sürekli karakolla savcılık arasında çocuğun daha

fazla işkenceye maruz kalmaması için bir an önce ya serbest bırakılması ya da hapishaneye gönderilmesi gerekiyordu. Hangi savcıya başvurduysa kabul edilmedi, 3 gün ek gözaltı süresi verildi her seferinde. Yapacak bir şey kalmamıştı artık.

Aynı gün kapı çalındı. Başlarında Sezgin isimli polislin olduğu polisler sürüsü **"Anne sana oğlunu getirdik helalleşin belki bir daha birbirinizi göremeyebilirsiniz"** dedi akıl almaz bir pervasızlıkla sırtarak. Dayanamadı annesi **"Bana anne deme bu kurban bayramında oğlumu kurbanlık mı seçtiniz?"** diye haykırıyordu.

Aynı günün akşamı saat 20:30'da eve gelen polisler **"oğlunuz bulunduğu hücrede kendini asmış olarak bulunmuştur, yapılan tüm müdahalelere karşı kurtarılamadı, başınız sağolsun"** seçiliyordu kurulan uzun ve anlaşılmaz cümlelerin arasından... Yeni sözler **"Battaniyenin kenarlarını dişleriyle kopararak iplik haline getirdikten sonra 88 cm yüksekliğindeki demir parmaklığına asılmış olarak bulunmuş 1.80 boyundaki oğulları. Aynı nezarete kalan adamı almaya gelen polis onu uyandırmaya çalışırken oğullarının cesediyle karşılaşmış... Nezaretteki adam kendisini uyandırmaya çalıştıklarında uyanamamış polislerin ayak sesleriyle uyanabilmiş... Oğullarını bulduklarında nabızı atıyor-**

muş, hemen yakınlarındaki sağlık ocağına götürmüşler ancak 45 dakika sonra hayatını kaybetmiş" vb vb birbirine hiç uymayan açıklamalardan sonra nezaretteki adam da ortadan kayboluyor, oğullarının üzerindeki telefon ise kayıp. Battaniye kenarlıkları üç parça halinde kopuk kopuk birbirinden çok uzakta yerde olduğu söyleniyor. Gün boyu çalışan nezaret kamerası sadece **'intihar'** anında **"bozuluyor"**. Karakoldaki sivil polislerden vicdanını rahatlatmak isteyen babayı dışarı çıkartıp sakinleştirdikten sonra **"Bu işin peşini bırakma. Peşine düşersen aslını ortaya çıkartırsın, çıkar da"** diyor. Cesedini inceleyen doktor asılan bir kişinin gözlerinin, dilinin dışarı çıkacağını ancak bu belirtilerin hiçbirinin görülmediğini, sağ boşluğunda darbe, sırtının arkasında dizinde ve arka baldırında darp izi olduğunu söylüyor ailesine. Anne oğlunun cesedini gösterdiklerinde gözlerini öpüyor, vücuduna bakmak istiyor engelleniyor işkence izlerini görmeleri için.

"Vatana asker yetiştiriyorduk artık vatanımdan nefret ettim. İşkence yapıldığını bilen savcılar ek gözaltı süresi veriyorsa bu yargılamadan istediğimiz sonucun çıkmayacağını biliyoruz."

Sonrası başta burjuva basın olmak üzere hemen hemen tüm medya aileyi le görüşüyor görüşüyor görüşüyor ancak pek çoğunda sansür var, “**haber programlarında tartışılan konular arasında niye bu olayı aydınlatmak için hiç kimse bir şey yapmıyor**” diye gösterilen tepkiler. “Biz de bu ülkenin insanlarıyız, mafya babalarının mahkemelerini saatlerce gösterenler neden birkaç dakikalarını bu çocuğun öldürülmesini araştırmak için harcamıyorlar. Biz fakiriz diye mi, eğer bizim gibilerin yaşama şansı yoksa salınlara bizi gidelim. Zaten artık burarlarda yaşamayı istemiyorum nefret ettim yani kendi ülkemden. 11 yıldır polis lojmanlarının içinde çalışıyorum artık polislerden nefret ettim. Yaralanmış, ölmek üzere olan bir polis görür

de elimi uzatırsam, bir bardak su veririmsem. Onlar benim oğluma bir çay vermediler, onlara bir de su mu vereceğim. İnşallah o karakol bombalanır da duyarım içimin ateşi biraz küllenir. Vatana asker yetiştiriyorduk artık vatanımdan nefret ettim. İşkence yapıldığını bilen savcılar ek gözaltı süresi veriyorsa bu yargılamadan istediğimiz sonucun çıkmayacağını biliyoruz. Ama benim ciğerim yandı başka insanların babaların ciğeri yanmasın diye bu işin peşini bırakmadık. O katilleri er ya da geç bulacağız. Karakolda 24 saat içinde ne kadar polis varsa hepsinden şikayetçi olduk sadece biri dışında. Bu olay Türkiye’de çözülmezse AİHM’e başvuracağım zaten yurtdışındaki örgütlerle şimdiden görüşmeye başladık, bizimle sürekli temas ha-

lindeler” diyorlar son olarak.

Gözaltında işkencelerden geçirilerek kaybedilenlerden bahsediyoruz, katledilip de intihar süsü verilen devrimcileri anlatıyoruz. Pek çoğunu duymuşlar biliyorlar, “**bu it sürüleri cezalarını çekmezse son olmayacağını da biliyoruz**” diyorlar. Cezalarını vermek için ellerinden gelen ne varsa yapacaklarını söylüyorlar, yardımcı olan destek veren kurumlarla birlikte. Kim yerinde durur ki hiçbir suçu günahı olmayan insanlar yok yere öldürüldüğünde diyorlar kimilerine mesaj göndererek. Biliyorlar çünkü attıkları çığlığın, görmeyen gözleri bir gün kör edeceğini, duymayan kulakları patlayacağını, suskun kalan dillerin suskunluğunu parçalayacağını. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın diyorlardı

belki de. 21 Ocak 2005’te hem de Kurban Bayramı’nda yılan onlara da dokundu ‘sebepsiz’ yere. Dokunmadığı insan kaldı mı yılanın, daha hangi Gökhan’lara akıtması gerekiyor zehrini. Bizim Gökhan’ımıza uzanması mı gerekiyor dillerinin. Peki ama nereye kadar?

Adı, soyadı: Gökhan Belgüzar

Baba adı: İrfan

Ana adı: Sevim

Doğum yeri: Samsun/Terme

Doğum yılı: 1984

Nezarethteki diğer adam: Kadir Olgay Helvacıoğlu

Ölüm tarihi: 21 Ocak 2005

Ölüm yeri ve nedeni: Bakırköy Osmaniye Polis Karakolu, intihar

İçimizden biriydi, artık hep içimizde hep 21 yaşında...

İşkence mi? Ha kalktı, ha kalkacak!

Bakırköy İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı, Bakırköy Asayiş Büro Amirliği’nde gasp suçu zanlısı olarak gözetim altında tutulan Gökhan Belgüzar’ın, kaldığı nezarethanedeki intihar etti denilerek ölü bulunması, bolca demokratikleşme çığırıklanlığının yapıldığı bir dönemde “Karakollar şeffaf mı, değil mi?” veya “Türkiye’de işkence vakaları münferit mi yoksa halen idari pratik olarak devam etmekte mi?” tartışmalarını beraberinde getirdi.

İşkence; Türkiye’de, yolu bir şekilde, “emniyet” veya “güvenlik” birimlerine düşmüş olan kişilerin tanık oldukları veya bizzat kendilerinin de maruz kaldığı bir “özel ağırlama” türüdür.

10 Şubat 1984 tarihli, “İşkenceye ve Diğer Zalimane, Gayri insani veya Ceza ya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi”nin 1. maddesinde işkence kavramı tanımlanmış ve kapsamı belirlenmiştir. Buna göre;

“İşkence terimi, bir şahsa veya bir üçüncü şahsa, bu şahsın veya üçüncü şahsın işlediği veya işlediğinden şüphe edilen bir fiil sebebiyle, cezalandırmak amacıyla, bilgi veya itiraf elde etmek için veya ayırım gözetim herhangi bir sebep dolayısıyla bir kamu görevlisinin veya bu sıfatla hareket eden bir başka şahsın teşviki veya

rızası veya muvafakıyla uygulanan fiziki veya manevi ağır acı veya ızdırıp veren bir fiil anlamına gelir.”

Yine aynı sözleşmenin 4. maddesinde; “1-Her taraf devlet, tüm işkence eylemlerinin kendi ceza kanununda suç olarak düzenlenmesini temin edecektir. Aynı biçimde, işkence eylemine teşebbüs ve işkence eylemine bir kişi tarafından iştirak edilmesi yahut eyleme katılma da suç olarak düzenlenecektir.

2-Her taraf devlet, bu suçların ağır niteliğini dikte alarak uygun yaptırımlarla cezalandırılabilir olmasını temin edecektir.”

Türkiye, söz konusu sözleşmeyi, 01.09.1988 tarihinde yürürlüğe koymuştur. Ancak, bundan önce Türkiye’nin taraf olduğu ve; “Hiç kimse, işkenceye ya da insanlık dışı yahut aşağılayıcı muamele yahut cezaya tabi tutulmayacaktır” hükmünü içeren, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyannameyi ile İnsan Hakları ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme (AİHS) tarafı ülkedir. Bunun yanında, 01.02.1989 tarihinde yürürlüğe koyduğu, 26. 11.1987 tarihli “İşkencenin ve Gayriinsani ya da Küçültücü Ceza veya Muamelenin Önlenmesine Dair Avrupa Sözleşmesi”nin de tarafıdır. Bu milletlerarası yükümlülüklerle paralel ola-

rak, Türkiye devleti de kendi iç hukukunda anayasalarında, o çok sözü edilen 1982 Anayasası’nda dahi yukarıda sözü edilen hükümlere yer vermiştir.

Her alanda olduğu gibi; insan onuru ve vücut dokunulmazlığına saldırı niteliği taşıyan, kişinin beden ve ruh sağlığını bozan ve hatta aşırıya gidildiğinde ülkemizde çokça şahit olduğumuz ölümlere neden olan işkence hususunda da, devlet kağıt üzerinde takdire şayan düzenlemeler yapmıştır. Geline nokta itibarıyla devletin, işkenceye yönelik tutum ve uygulamaları hiç de kağıt üzerinde yazılı olduğu gibi ‘şeffaf’ nitelikte olmadığını toplumun tüm katmanları bilmektedir.

TC devleti, kuruluşundan bu yana baskıcı, inkarcı ve asimilasyoncu niteliğini devam ettirmek adına kitle katliamlarına varacak düzeyde hak ihlalleri gerçekleştirmekten geri durmamıştır. Bunun adı; kah “Şark Çıbanı”ni ortadan kaldırmak”, kâh “komünist avı”, kâh darbelerle gelen sıkıyönetim-olağanüstü hal uygulamaları olmuştur.

Devletin bu resmi anlayışı, yukarıda adlarını belirtmiş olduğumuz ve tarafı olduğu temel uluslararası belgeler doğrultusunda uygulamalar da bulunacağını taahhüt etmiş olması bile onu, hak ihlallerine başvurmadan alıkoymamıştır. Özellikle, her türlü insan haklarının rafa kaldırıldığı 1980 Askeri Faşist Darbesi ile insanlar üzerinde en yoğun işkence uygulamalarının yapıldığı dönem başlamıştır. Bu darbenin ürünü olan 1982 Anayasası ile birçok temel hak, hep istisna gösterilen fıkralarla kullandırılmaz olmuştur. Yukarıda da değindiğimiz gibi işkence bu anayasa da yasak olmasına rağmen gözaltılarda uygulanan vazgeçilmez bir yöntem olmuş binlerce insan işkenceye dayalı ifadelerle onlarca yıl cezalara çarptırılmış, onlarca idam edilmiştir. Artık, ülkede kaçınılmaz olarak herkesin maruz kaldığı işkence yöntemlerinden politik suçlular ve uzunca bir dönem düşük yoğunluklu savaşı bizzat yaşayan Kürt halkı daha fazla nasiplenmiştir.

Adli vakalardan dolayı gözaltına alınıp da işkenceye tabi tutulanların yaşamış

oldukları hak ihlalden haberdar olunamaması veya yeterince kamuoyuna taşınmamasının çeşitli nedenleri vardır. Bunlar ya korkularından ya da kaderci yaklaşımlarından kaynaklı olarak maruz kaldıkları haksızlıkların takipçisi olmamışlardır.

Bugüne değin gündeme her işkence olayı taşındığında, devletin sözcüleri hep; “**Bunlar münferit olaylardır. Devlet hiçbir zaman hukuk kuralları dışına çıkmaz**” veya “**Devleti küçük düşürmeye çalışan vatan hainlerinin asılsız iddialarıdır**” diye geçiştirilmek istendi. Ancak, mağdurlar ve insan hakları savunucuları işin peşini bırakmayınca kamuoyuna yansıyan işkence davalarında, sorumluluğu sadece birkaç memura yıkararak göstermelik cezalar verildi, bir kısmı amlandı. Oysa varlığından pek haber olunamayan işkence vakaları ya takipsizlik kararları ya da idari soruşturmalarda dava açılmasına gerek görülmemesi gerekçesiyle devletin yanına kâr kalmıştır. Devletin yetkili organları işkence olaylarını kapatmaya çalıştıkça bunlara yenileri eklenmektedir. Türkiye İnsan Hakları Vakfı, İnsan Hakları İzleme Örgütü ve Uluslararası Af Örgütü’nün 2004 yılı için yaptıkları değerlendirmelerde; işkence olayının hala yaygınlığını koruduğu ifade edilmektedir.

Gökhan Belgüzar’ın ölümünden sonra açıklamalarda bulunan babası İrfan Belgüzar’ın; “**Çocuğumun önüne, adam öldürmeden gasp ve yaralamaya kadar suçu içeren bir kağıt getirdiler ve bunu imzalamasını istediler. Oğlum da bu kağıdı imzalamadı. Ayrıca karakolda kendisine kötü davranıldığını söyledi**” açıklamaları, devletin sanıkları ortaya çıkarmak için hala bildik yöntemleri uyguladığının açık ifadesidir. Eğer devlet bunun aksini iddia ediyorsa, tescilli işkenceci olan bir şahsın başbakanın yakın koruması yapılmasını öncelikle açıklamalıdır. Veya Uğur Kaymaz ve babasının, Şiyar Perinçek’in, Siirt’teki beş gencin yargısız infaz edilmesinde devlet sözcülerinin hala; “**Bunlar teroristtir**” açıklaması ege-men olan resmi ideolojinin makyajdan öte bir değişim yaşamadığını göstermektedir.

İşçi-köylü'den

"İRAK'TA KİTLE İMHA SİLAHLARI VARI!" EMPERYALİZME KARŞI BİRER İMHA SİLAHI OLALIM!

2005 yılının henüz ikinci gününde ABD Dışişlerinin iki numaralı adamı Richard Armitage; ardından senatör Jon Kyl ve ekibi; ABD Merkez Kuvvetler Komutanı John Abizaid; Güney Asya'daki Tsunami felaketinden sonra "bu bizim için harika bir fırsat" diyebilen silahı burnunda Dışişleri Bakanı **Condolezza Rice**; Filistin "lideri" Mahmud Abbas kısa zaman aralıkları içinde Türkiye'yi ziyaret eden önemli isimler arasında. Bunun yanında Mısır'da yapılan Ortadoğu Zirvesi ve Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın Amman ziyareti dünya kamuoyunu meşgul eden konuların başında geliyor. Tüm bu ziyaretleri bir bütün olarak dünyadaki, özellikle Ortadoğu'daki gelişmelerle birlikte değerlendirmek gerekiyor.

İlk olarak John Abizaid'in ziyareti ile değerlendirmeye başlarsak; Abizaid'in "Yine geleceğim. O zaman bu konuların tamamlanmış, gerekli kararların alınmış olmasını diliyoruz" (siz emir anlayın) sözleri aslında Türk-ABD ilişkilerinin niteliğini özetlemeye yetiyor. Yine Rice'nin "Türkiye ile ABD arasında ortak çıkarlar var" sözlerinin hayra alamet olmadığı da bundan önce yaşananlar ile sabit.

Söz konusu bu ziyaretlerin ana noktaları; Ortadoğu'da gelişen süreç, ABD'nin Irak'ta tam bir çıkmazın içinde olduğu gerçeği, bu noktada yapılması gerekenler ve en önemlisi de Türkiye'nin misyonu ve Türkiye'de gelişen "ABD karşıtlığının" emperyalistler açısından sakıncaları.

Yine Türkiye'ye yapılan bu ziyaretlerin asıl konularından birinin de İncirlik Üssü olduğunu vurgulamak gerekiyor. Kendi ifadeleri ile "Yeni Küresel Savunma Stratejisi" kapsamında Türkiye ziyaretlerini artıran ABD'li yetkililer, bu stratejinin ana halkasının "esneklik" ve "hareket kabiliyeti" olduğunun altını çiziyorlar. Bu ziyaretlerin tek konusu elbette ki sadece üs talebi değil. Bu konuda basına açıklama yapan ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı ve Pentagon'un üç numaralı ismi **Douglas Feith**'in söyledikleri önemli; "Bu çoğu zaman yanlış bir şekilde sadece üslere ilişkin talepler

şeklinde anlaşılıyor. Oysa ki yeni küresel savunma konumlandırması sadece üslere değil, askeri yetenekleri ve aktiviteleri de içeriyor. Güncel tehditlerin özelliği ne zaman, nereden geleceğinin bilinmemesi. Bu nedenle hızlı hareket edebilmek ve esneklik yeni stratejinin önemli unsurları. Bu yeni yasal düzenlemeleri de getirebilir." Kısacası "terör tehdidinin nereden geleceği belli olmadığı için sizden, (uşaklarımızdan) ne zaman, ne isteyeceğimiz belli olmaz, siz her duruma hazır olun" mesajı.

Bu ziyaretlerde öne çıkan "Türkiye kamuoyunda oluşan ABD karşıtlığının verdiği rahatsızlık" konusu da bizler açısından önemlidir. Rice ABD emperyalizminin bu rahatsızlığını "müttefik ilişkimiz ancak halklarımızın desteği ile ilerleyebilir. Bu konuda sizin liderliğinize ve hükümetinize büyük rol düşüyor. Sizden bu yönde çaba göstermenizi bekliyoruz" sözleri ile ortaya koymuştur. Bu önemli bir rahatsızlıktır. Geçtiğimiz ABD seçimlerinde kendi halkının "desteğini" arkasına almanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gören ABD emperyalizmi, uşak ve işbirlikçisi ülkelerde de kendisine karşı oluşan tepkiyi azaltmanın yollarını arıyor. Ancak bu görüldüğü kadar kolay değil. Aslına bakılırsa bu durum yani gelişen ABD karşıtlığı, emperyalistler açısından politikalarını hayata geçirmelerinde oldukça belirleyici ve bu anlamda hayati derecede öneme sahiptir. Irak'ta uyguladığı vahşet ile her geçen gün dünya halklarının nefretini daha fazla kazanan ABD açısından bile.

Şu bir gerçek ki, ABD Irak'ta beklediği gelişmeler yani direniş karşısında şaşkına döndü. Irak'a girer girmez zafer kazandıklarını iddia ettiler, ama yanlışlar. Onları şaşkına çeviren direnişi örgütleyenlerin "birkaç çapulcu, ABD önünde eğilmeye mahkum, eğitilmesi gereken insanlar" olarak göstermeye çalıştılar, gülünç duruma düştüler. Saddam yakalanınca direnişin bozguna uğrayacağını düşündüler, düşüdüklüklerine pişman oldular. Seçimlerden sonra yaptıkları açıklamada halkın % 72'e yakınının oy verdiğinin, yani kendilerini

onayladığı çığıllıklarını attılar, gerçek verileri çok gizleyemediler. Kısacası bütün oyunları boşa çıkıttı.

Genel anlamıyla Irak seçimlerine ilişkin belli vurgularda bulunmak gerekirse; Irak seçimleri gerek bugün ülkede yaşanan tabloyu gerekse de önümüzdeki dönem yaşanması olası gelişmelerin verilerini sunmaktadır. "Sünni üçgeni" olarak adlandırılan Bağdat-Samara-Felluce'den kukla hükümete tek bir oyun çıkmaması, Kürtlerin "bağımsız devlet" aldatmacasıyla sandık başında "coşkulu" halayları, Şiiilerin ve Türkmenlerin bu kapışmadan kendi paylarını isteme hesapları... Seçimlerin ardından bölgede önümüzdeki dönem için yapılan iç çatışmaların yaşanma ihtimali tartışmalarını, emperyalizmin önümüzdeki dönem de uygulamayı düşündüğü politika olarak görmek ve okumak gerekir.

ABD emperyalizmi Irak'a saldırısının öncesinde ve sırasında Irak'ta kitle imha silahları olduğu ve bunların tüm insanlığı tehdit ettiği argümanını bolca kullanmıştı. Bugün gelinen aşamada ABD, kastettiği anlamda bir kitle imha silahı bulamasa da Irak'ta, Irak halkından oluşan işgalcileri imha silahları oluşturdu ve bu silahlar her gün işgalcilerin burnunun dibinde patlamaya, onların korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Gözleri önünde toprakları talan edilen, yakınları katledilen onlarca çocuk, kadın, erkek Iraklı, ABD'nin sonunu hazırlayan zafer toplarına, imha silahlarına dönüşüyor.

Bu gelişmelere Türkiye cephesinden baktığımızda ise, emperyalistlerin ülkemize biçtikleri rolle birlikte egemenlerin saldırılarına her gün biraz daha hız verdiklerini görmek mümkün. Özellikle Kürtlere yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Siirt'teki yargısız infazın ardından Hakkari depremi sonrası depremzedelerin tutuklanması aymazlığını gösteren AKP hükümetinin gerçek yüzü böylece açıkça ortaya çıkmaktadır. Devletin bu saldırılarını teşhir etmek için her fırsatı kullanmak önemlidir.

Kısa bir süre önce Abdullah Öcalan'ın "siz beni muhatap olarak kabul edin, ben iki ay içinde gerillayı indiririm" açıklamalarına karşı devletin Kürt hareketine ve Kürt ulusuna yönelik şaşmaz politikasının devam ettiğini gösterirken, diğer taraftan da halkın, tüm barış çığırıklığına rağmen sisteme birikmiş tepki ve öfkesini de gösterdi. Yaşlısından, gencine Siirt'te katledilen gençlerin cenazesinde çatışan halk aynı zamanda birikmiş bir tepki ve öfkeyi de dile getiriyordu. Bu anlamda Kürt halkına yö-

nelik bu saldırıları gündemimizden düşürmemek ve müdahale etme iradesini göstermek bu süreçte oldukça önemlidir. Hakkari'de depremzedelere yapılan saldırı, Siirt ve Mardin Kızıltepe infazı teşhir etmek için legal ve illegal kitle eylemlerinin yapılması hem militan ve aktivistlerin sürekli hareketli ve canlı kalmasını sağlarken diğer taraftan da yapılan bu müdahaleler kitle içindeki çalışmamızın güçlenmesine ve daha etkin bir hale gelmesini sağlayacaktır.

Yaklaşan 8 Mart bu gelişmelerle birlikte ele alındığında, daha da önem kazanmaktadır. 2005 yılı 8 Mart'ı 2004 yılı 8 Mart kutlamalarından farklılık içermek zorundadır. Çünkü süreç, koşullar değişmektedir. Ve bugünleri anlamlı kılan da gelişen koşullarla birlikte, yani gündemle birlikte ele alınıp değerlendirilmeleridir. Kürt halkına, işçi sınıfına, köylülüğe, gençliğe ve ezilen tüm kesimlere yönelik artan baskı ve saldırıların haykırılması, gücün ve iradenin bu saldırılara karşı harekete geçirilmesi bizler açısından oldukça önemli bir ihtiyaçtır.

Kendi gücümüze güvenerek örgütleyeceğimiz her eylem, etkinlik bugün açısından tam anlamı ile bir başarı yakalamasa da, ileriye yönelik atılmış çok büyük adımlar olarak değerlendirilmelidir. İşte Iraklı çocukları, kadınları, erkekleri, yaşlıları emperyalizmin boyunun ölçüsünü alan onları birer zafer topuna dönüştüren bu güven ve haklılıklarına olan inançtır.

Emperyalizme ve uşaklarına karşı yürütülen Halk Savaşında yaşamını yitiren tüm şehitlerimiz bizler için birer zafer topudur. İçinden geçtiğimiz hafta içinde çeşitli etkinlikler ile kutlanan Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası bizler açısından önemlidir. İstanbul başta olmak üzere birçok ilde yapılan etkinlikler, aile ziyaretleri ve eylemlere son nokta Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin yapmış olduğu etkinlik ile konulmuştur. Bu etkinlik birçok deneyimin yanında emek harcandığında, çaba gösterildiğinde kazananın biz olacağını göstermesi açısından oldukça önemlidir. Diğer bir önemli nokta ise Ocak ayı boyunca yürütülen çalışmaların bir kazanıma dönüştürülmesi iradesinin konulmasıdır. Her gündemi örgütlenmenin aracı haline getirmek ana perspektifimiz olmak durumundadır. Bu çalışmalar boyunca yakalanan ve harekete geçirilen her bireyin örgütlenmesi hedefiyle hareket edilmelidir. Şehit ve tutsak ailelerimize yönelik yapılan çalışmanın, etkinlikte yaşanan olumlu atmosferin etkisiyle sistemeleştirilmesi ve büyütülmesi zorunludur.

Fabrika müdürünün "Fabrika zarar ettiriliyor" itirafı

Samsun Gübre Fabrikası 2004 yılı özelleştirme sürecinde 30.5 milyon dolar zarar etti. TÜGSAŞ Samsun Gübre'nin düzenli kapasitesiyle çalıştırılması halinde yıllık 10 milyon dolar kâr edebileceği açıklamasını yapan fabrikanın yeni Genel Müdürü **Hakkı İrkiçatal**, "böyle bir tesisin 50-60 milyar dolara satılmaması beni şaşırtıyor. TÜGSAŞ'ın sadece iskelesine yapılan yatırım 15 milyon dolar seviyesinde" dedi. Emperyalizmin dayattığı politikaları uygulayan Türk hakim sınıfları, yıllardır yaptıkları özelleştirmelerde önce fabrikaların zarar ettirilmesini sağlayarak düşük kapasiteli üretimle çalıştırıyor. Samsun Gübre'de de aynı politikaları uygulayan

uşak devletin fabrikayı yıllardır zarara uğrattığının itirafını patronlar yapıyor. Genel Müdür İrkiçatal, TÜGSAŞ'ın 5 üretim kapasitesinde 300 bin ton kompozit gübre, 27 bin ton DAP gübresi, 85 bin ve 108 bin ton fosforik asit, 214 bin ton sülfürik asit üretim kapasitesinin bulunduğunun açıklamasını yaparak "Son 5 yıl dikkate alındığında 5 fabrika ortalama yüzde 40-50 kapasiteyle çalışmaktadır. Türkiye'de yıllık 5.5 milyon ton gübre tüketiliyor, bunun yüzde 10'unu kullanıyor. Güneydoğulu vatandaşlarımız 'bize neden gübre göndermiyorsunuz?' diye soruyor. Bu sektörün pazarlama sorunu yok ve kârlı. Ancak devletin değişik sebeplerle ticarete kâr elde

etmesi çok zor. Özelleştirme kapsamında ki TÜGSAŞ'ı alanlar büyük kâr eder" diyerek itirafta bulunuyor. Pazarlama sorunu olmayan ve kâr eden kuruluşların teslimiyetçi politikalarla nasıl zarar ettirildiği, Samsun Gübre'de çalışan 119 memur ve 319 işçinin özelleştirmelerle mağdur olacağı özelleştirilen diğer kuruluşlarda neler yapıldığı ortada.

Kasım ayında ihalesinin iptal olmasından bugüne üretime başlanmayan fabrikadan işçilerden iş akitleri sona erdirilenler olmuştu. Kendi isteğiyle ve isteği dışında emekli edilenlerden başka 19 işçinin de 10-15 yıldır çalıştıkları halde işine son verilmişti. Petrol-İş Sendikası Samsun Şubesi işten çıkarılan 19

işçi için "işe iade" davası açtıklarını açıkladı. İşten atılan ve emekliliği dolmayan işçiler için açılan davanın Şubat ayı sonunda ilk duruşması yapılacak.

Edinilen son bilgilere göre; Samsun Gübre Fabrikası'nda özelleştirme ihale süreci yeniden başlatıldı, gazete ilanları yayımlandı. 18 Mart tarihine kadar teklifler verilecek, bu süre içerisinde işten çıkarmalar 30'ar kişilik gruplar halinde devam edecek, bu çıkarmalar halen devam ediyor. Satışta, tüm işçiler çıkarılıp "0" işçi ile özel sektöre devredilecek.

Tüm bu saldırılara karşın Petrol-İş'in yaptığı bir eylem yok ne yazık ki. Öyle ki, sendikacılar ihale takvimini işçilerden öğreniyor! Sendika konuyla ilgili herhangi bir toplantı, bilgilendirme bile yapmamış durumda. (Samsun)

Şehitlerimiz toprakta tohum, hasadımız devrim olacak!

“Güneşten parlak bir ışık kaynağıdır devrim. Alev alev yakar gönlünü bedenine düşenin. Bir düşür, sürükler peşinden. Bir aşktır, uğruna can verilir, can alınır.”

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte iki sınıf arasında ezenle-ezilen arasında süregelen savaşta bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm savaşında bayrağı kapıp düşenler olmuştur kuşkusuz. Onlar bu kavgaya canlarını esirgemeyecek kadar bağlanmışlardır.

Proletarya Partisi'nin 1978 yılında yaptığı **1. Konferansında** kararlaştırıldığı üzere her yılın **Ocak ayının son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası** olarak ele alınır. Biliyoruz ki onları anmak sadece bir haftayla sınırlı değil, kavganın ta kendisidir. İşte bu bilinçle Proletarya Partisi tarafından belirlenen bu haftada **Çukurova'da** bir dizi etkinliklerle Parti ve Devrim şehitlerini andık. İlk olarak bölgede bulunan şehit ailelerini ziyaret ettik. **Fehiman Bozgurt'un, Nihat ve Orhan Gül'ün, A. Berdan Kerimgiller'in** ailelerini ziyaret ederek yoldaşlarımızın ve siperdaşlarımızın bizlere devrettikleri kızıl bayrağı yere düşürmeme ve onlara layık olma sözü verdik. Daha sonra **Mersin'in Çilek mahallesinde** yapılan pankartlı bir yürüyüşle şehitler anıldı. Yine **Partizan** imzalı olarak bildiriler Mersin ve Tarsus'un emekçi semtlerinde dağıtıldı.

Ve son olarak **Partizan, DDSB, YDG ve İnce Memed Kültürevi** olarak Adana'da bir etkinlik yaptık. Salonu **“Emperyalizme Karşı Halk Savaşı”** ve **“Şehitlerimiz Toprakta Tohum, Hasadımız Devrim Olacak”** pankartları ile parti ve devrim şehitlerinin resimleriyle süslediğimiz etkinlik **30 Ocak Pazar** günü saat 12:30'da **Güney Müzikhol'de** yapıldı. Etkinlik Cafer, Aşkın ve Muharrem ile geçtiğimiz günlerde Dersim'de ölümsüzleşen Yılmaz Göç şahsında tüm parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan adına okunan metinde “Tarihin bu zorlu dönemeçlerinde yaşanan sadece emperyalizmin saldırganlaştığı değildir. Aynı zamanda dünya halklarını umutlandıran proletaryanın devrim yürüyüşüdür, bunun adı halk savaşıdır. Hiç şüphesiz iktidar yürüyüşü Türkiye topraklarında da sürüyor. Belki bugün atılan adımlar Proletarya Partisi'nin 33 yıllık tarihine baktığımızda küçük gelebilir ama tasfiyeciliğin-teslimiyetçiliğin kol gezdiği bir süreçte atılan adımların kendi içersinde büyük anlamları vardır. Faşizme

bela, halklara umut olmaya devam ettik. Yeniden Dersim'e açılmamız bunun ürünüdür. Son sözü silahımız söyleyecektir ve herkesi Proletarya Partisi safalarına örgütlenmeye ve savaşmaya çağırıyoruz” denildi.

Partizan adına okunan metnin ardından Adana YDG'nin hazırladığı şiir dinletisi verildi.

Ardından **İnce Memed Kültürevi** tiyatro grubunun hazırladığı, Kaypakkaya'nın işkencede katledilmesini anlatan **“Ölümsüzlük Katındaki Oğulla Söyleşi”** adlı tiyatro oyunu sergilendi. Oyunun ardından kitle hep bir ağızdan **“Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya”** sloganını attı.

“Anayım yüreğim yangın yeridir Gözlerim iki kan çanağı Anayım; ölenlerin, doğanların Yeniden doğanların anası”

“Anaların öfkesi katilleri boğacak” sloganları eşliğinde herbiri bizlere büyük miras bırakan şehitlerimizin aileleri de etkinlikteydi. **Ese Yaylası'nda** ölümsüzleşen **Ümit Çağlayan San'ın** babası **Rıza Baba**, Proletarya Partisi şehitlerinden **Nurettin Gül'ün** eşi, MKP şehidi **Orhan Gül'ün** annesi **Fatma Ana**, **Eşref Şahlar** yoldaşın yeğeni **Eylem Şahlar**, **Naki Gökso** yoldaşın amcasının oğlu bizlerleydi. Onlara şehitlerimiz adına hazırladığımız plakette kavgalarını yükseltme sözü ile verdik. Söz alan şehit yakınları burada olmaktan, bu onurlu kavgada şehit düşenlerin yakını olmaktan gurur duyduklarını belirterek plakette aldılar. Etkinliğe katılan bir dostumuz **Orhan Bakır'a** yazılan bir ağıtı paylaştı bizlerle. Marşlarımızla, türkülerimizle andık onları. **Cafer Doğan'ın** verdiği müzik dinletisinin ardından 400'e yakın Proletarya Partisi şehidi ve Marks, Lenin, Mao şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına hazırladığımız dia gösteriminin ardından etkinliğimiz son buldu.

Çukurova Partizan okurları, Çukurova DDSB, Adana, Mersin ve Mersin Üniversitesi, Tarsus, Hatay, Erzincan, Muğla İK ve YDG okurları ile **DHP, ESP, BDSP, Güney Dergisi** ve **Kaldıraç Dergisi'nin** mesaj gönderdiği etkinlikte sık sık **“Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Dersim Tokat Erzincan Savaşıyor Partizan”,**

“Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya”, “Gençler Dağlara Partizan İktidara”, “Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB” sloganları atıldı. (Çukurova Partizan Okurları)

KÜRT ULUSUNA ÖZGÜRLÜK HALK SAVAŞIYLA GELECEK!

27 Ocak Perşembe günü bir araya gelen **Partizan** okurları **Mersin Çilek Mahallesi'nde** AB'yi protesto etmek; Parti ve devrim şehitlerini anmak için bir eylem dü-

zenlediler. Eylemde **“Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşı ile gelecek”** pankartı açan kitle, mahalle girişinden Muhtarlığa kadar **“Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı”, “Dersim şehitleri ölümsüzdür”, “AB emperyalizmine hayır”** sloganlarını atarak yürüdü. Muhtarlık önünde yapılan açıklamada AB'nin Kürt ulusunun sorununu çözemeyeceği ve Parti ve devrim şehitlerini anma haftasına ilişkin bir konuşma yapıldı. Mahalle halkının alkışlarla destek verdiği eylem bitiminde dağılmak üzere olan kitleye polis saldırarak 7 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında eylemi görüntülemek için orada bulunan gazeteci çalışması **Danyal Ülgen** de vardı. Gözaltına alınanlar ertesi gün savcılığa çıkarılmak üzere Savcılık'ta bekletilirken arkadaşlarını yalnız bırakmayarak Adliye'de bulunan 6 kişi daha herhangi bir gerekçe gösterilmeden yaka paça gözaltına alındı. Gözaltına alınan 13 kişi götürüldükleri karakollarda sivil polisler tarafından ölümlü tehdit edildi. Gözaltına alınanlar çıkarıldıkları Savcılık tarafından serbest bırakıldı. (Mersin)

DERSİM

Dersim Partizan okurları tarafından **22 Ocak 2005 Cumartesi** günü **Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde** **Parti ve Devrim Şehitleri Anması** gerçekleştirildi. Etkinliğimize **ESP** ve **HÖC** de desteklerini sundu. Etkinliğe saygı duruşunun ardından açılış konuşması ile devam edildi. Konuşmada özetle şunlara yer verildi; Şehitlerimiz bizim özgür geleceğe olan yürüyüşümüzün teminatı, işçi sınıfı ve ezilen halklar için verdiğimiz mücadelenin birer delili niteliğindedir. Onlar devrimci mücadeleye olan inançlarıyla ezilenlerin geleceği için bedel ödemekten bir an olsun geri durmayan devrimci değerlerin iradenin, erdemin yaşamlarımızdaki cisimleşmiş ifadesidir. Hareketimizin kurucusu ve ilk Genel Sekreteri **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın tutsak düşüşü, ilk komutan **Ali Haydar Yıldız'ın** ve ilk kadın parti

üyüsü **Meral Yakar'ın** direnerek şehit düşüşü ve daha nice kadro, üye ve savaşçının direniş tarihidir” denildi. Konuşmanın ardından etkinliğimizi şiir ve müzik dinletisi ile noktaladık. Yaptığımız bu çalışma Dersim'de uzun bir süreden sonra ilk olma özelliği taşıdığı için bizde de farklı bir heyecan ve duygu yarattı.

Dersim'den Partizan okurları

MALATYA

Pervasızca artan emperyalist saldırganlığa, faşist saldırılara, feodalizme ve tüm gericiğe karşı devrimci mücadeleyi yükseltmek için bu uğurda bedel ödeme cesaretini kuşanarak yaşamlarını veren şehitlerimizi yaşıyoruz ve yaşatacağız. Biz **Malatya YDG, İşçi-köylü ve Partizan** okurları olarak devrim şehitleri haftasında bir anma gerçekleştirdik. Aramızda yeni arkadaşların olmasıyla son derece coşkulu ve heyecanlı geçen anma, parti ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Gazete ve dergilerden şehit yoldaşlarla ilgili bölümler okunup değerlendirmeler yapıldı ve hazırlanan şiirler okundu. Malatya özelinde ve bulunduğumuz bölgede çok emeği olan **Muharrem Yiğitsoy** yoldaşı tanıyanlar yoldaşın yaşam pratikleri ve değerlendirmelerini paylaştılar. Sonra yoldaşları anmanın onların bıraktıkları devrim mücadelesini, mirası ileri taşımak, bu kavgayı ısrarla ve cesaretle devam ettirmek olduğu ve bu dönemde verilen bedellere karşılık mücadeleye yüklenilmesi gerekliliği noktasında konuşmalar yapıldı. Anma şiir ve konuşmalarla bitirildi.

Parti ve Devrim şehitlerinin anıları kavgamıza ışık olsun.

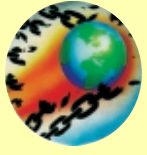
Malatya Köylerinden Partizan okurları

BURSA

Onlar yaşama ölesiyeye tutkunken, halkın mutluluğu, onurlu insanca yaşam ve emeğin iktidar olması için bilinçle ve inançla ölümü seve seve kucakladılar. Onlar ölümleriyle ölümsüzleştiler. Onlar kanlı diktatörlüklerin nasıl yıkılacağını da, kendi iktidarımızın nasıl kurulacağını da, nasıl savaşılacağını da, nasıl ölüneceğini de ve nasıl yaşanılacağını da öğretiler.

6 Şubat günü **Bursa Tuncelililer Derneği'nde** **Devrim ve Komünizm Şehitleri anması** yapan **Partizan okurları** onların kavgasını sürdüreceklerini ifade ettiler. Yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Partizan adına okunan metinde “Toprağa karışan yoldaşlarımıza sözümüz onların bayrağını devralmaktır; silahlarını kuşanmaktır... Büyük bir emek, büyük bir birikim, büyük bir inşa işidir. Asıl büyük özveri zaten semeresini alamayacağını bile bile taş üstüne taş koymaya çalışmak, büyüdüğünü göremeyeceğini bildiğin halde asırlık ağaçlar dikmektir. Tarihin hiçbir evresinde haksızlığa ve zulme karşı verilen mücadele içinde yaşamını yitirenin ölümü boşa sayılmaz. Tümü onurlu ve değerlidir. Hepsisi bir birikim ve değer yaratmıştır. Bu durum komünizm ve devrim şehitleri için fazlasıyla böyledir” denildi.

Anma okunan şiir, marş ve türkülerle sona erdi.

İşçi-Köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

“Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini”

Egemen sınıflar ülkedeki işçi, köylü, gençlik kesimlerini daha fazla sömürmek ve baskı altında tutmak için ve bu kesimlerin bütün hak gasplarına karşı göstermiş olduğu tepkileri manipüle etmek için toplumun en diri, en ileri unsurlarını teslim almak istemektedir. Ülkemizde IMF politikalarının hayata geçirilmesi sürecinde dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in yapmış olduğu açıklama çarpıcıdır: “**Hapishaneler ülkemizin kanayan yarasıdır ve acilen tedavi edilmesi gerekmektedir**”. Faşist patron ağa devletin tedavi anlayışı yakıp, yıkmak ve katletmekten başka bir şey değildir. Bundan dolayıdır 19 Aralık katliamını gerçekleştirmesi. Ve bundan dolayıdır onlarca insanı katletmesi. Ancak devletin bu saldırıları her zaman yanıtını daha büyük direnişlerde almıştır. Sonuç olarak devrimci ve komünist tutsaklar F tiplerinde ilkelerinden taviz vermeden **İbrahim**'lerden, **Süleyman**'lardan devralmış oldukları kızıl bayrağı daha yükseklere taşımanın bilinciyle hareket ediyorlar. Tutsaklar hapishanelerde direnirken diğer devrim savaşçıları okullarda, fabrikalarda, tarlalarda ve dağlarda devrim için bedel ödemeye ve bedel ödetmeye devam ediyorlar.

Tasfiyeciliğin, mücadele kaçınılığının bayraklaştırıldığı, yıldınlığın, teslimiyetin mücadele olarak sunulduğu günümüzde; bütün bu saldırılara karşı onurlu bir kavganın yılmaz savunucuları olarak düşmanlarının tüm saldırılarına karşı mücadele eden ve bu uğurda şehit düşen devrim ve komünizm şehitlerinin pratikleri yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Ve bu mücadelede “**Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini**” diyen analarımız, babalarımız; **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**. Çocuklarının, kardeşlerinin, yakınlarının kavgasını sahiplenen, ona gönül veren, şehit düşenlerin bıraktıkları bayrağı yoldaşlarıyla birlikte ileri taşımayı hedefleyen, mücadeleyi sürdürenlerle omuz

omuza direnen yürüyen yoldaşlarımız olarak, bizlere güç veren ve emekleriyle sınıf mücadelesinin büyümesine önemli katkılar sunan ailelerimiz, kaçınılığa, korkaklığa, düşkünlüğe vurulan birer hançer olarak yerlerini almaktadır kavganın sıcaklığında.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri hapishanelerdeki çocukları ve yakınlarıyla dayanışmak için **5 Şubat** tarihinde **Kadıköy Evlendirme Dairesi**'nde bir gece düzenledi. Gecenin sunuculuğunu yapan **Mehmet Özer**'in okumuş olduğu şiirden sonra tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra açılış konuşmasını Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına **Semiha Kırkoç** yaptı. Kırkoç; “Biliyoruz ki bizim gücümüz umudumuzun büyüklüğündedir. 12 Eylül'den bu yana hapishanelerde yaşanan vahşeti ile anılan ve yeni devrimci kuşağın dahi 12 Eylül zindanlarında bulunan tutsakların direniş destanlarıyla yetiştiği, yargısız infazlar ve kayıpların -1000 operasyonlarla- insanlara “terörist damgası vurularak meşrulaştırılmaya çalışıldığı bir coğrafyada; bizler Partizan Şehit ve Tutsak yakınları olarak gerek zindan kapılarında gerekse çocuklarımızın mezar başlarında gerçeği önce anlamaya çalıştık. Hangi zihniyet ‘terörist’ dedik? Son şehitlerimizde yaşadığımız gibi insanlarımızın beyinlerini çıkarıp ceplerine koyan, Türkiye Kürdistanı'nda insanlara dışkı yediren, kulak kesen, 19 Aralık katliamında insanlarımızı diri diri yakan zihniyet mi? Yoksa insanlar insanca yaşasın diye yaşamlarını ortaya koyan çocuklarımız mı terörist? Acılarımız büyüdükçe bizlere verdikleri ekmeğe küçülüyor. Ekmeğe küçüldükçe iki gün daha ayakta kalmak için ezmemeliyiz birbirimizi. Emek değer olarak ifadesini buldukça ve vicdanlar susmadıkça biliyoruz ki ölmedi **İbrahim Kaypakkaya**, ölmedi **Muharrem**, ölmedi **Aşkın**, ölmedi **Caffer**. Onlar şimdi aramızda ve yanbaşı-

mızdalar. Belki burada hepsinin adlarını saymıyoruz; belki bu sayfalara sığdıramıyoruz onları ama şunu çok iyi bilmeliyiz ki bir tek şehidimiz bile bizim büyük onurumuzdur. Onların gerilla yürekleriyle sizleri selamlıyorum” dedi.

Semiha Kırkoç'un açıklamasının ardından devrim ve komünizm şehitlerinin resimlerinin ve PŞTA'nın yapmış olduğu eylemliliklerin yer aldığı sinevizyon gösterisine geçildi. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao gibi dünya işçi sınıfının komünist ustalarının görüntülerine yer verilirken, ülkemiz topraklarında halkın kurtuluşu için verilen devrim mücadelesinde ölümsüzler kervanına katılan; **Mustafa Suphi**, **İbrahim Kaypakkaya**, **Deniz Gezmiş**, **Mahir Çayan** gibi devrimci önderlere yer verildi. Komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**'nın görüntülerine yer verildiğinde kitle tarafından “**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**” sloganı güür bir şekilde atıldı. Özellikle **TKP/ML TİKKO** saflarında mücadele ederken şehit düşen **Aşkın Günel**, **Emel Kılıç**, **Erol Özel**, **Leyla Karakoç**, **Fehiman Bozgurt** ve **Hasan Akyol**'un gerilla saflarındayken çekilen görüntüleri ve yapmış oldukları konuşmalar kitle tarafından coşkuyla karşılandı. **Aşkın Günel** ve **Nergiz Gülmez**'in kendi seslerinden okudukları şiirlerin yayınlanması salonda coşkuyu doruk noktaya çıkardı.

Sinevizyon gösterisinden sonra sahne alan **Efkan Şeşen** söylemiş olduğu türkülerle etkinliğe renk kattı. Efkan Şeşen'in ardından geceyi selamlayan mesajlara yer verildi. Geceye mesaj gönderen kurumlardan bazıları; **Partizan**, **YDG**, **ILPS**, **DDSB**, **Samsun-Adana-Mersin-Kayseri-Kahramanmaraş-Gaziantep-Hatay-Sivas'tan DDSB'li işçiler**, **DHP**, **BEKSAV**, **ESP**, **DETAK**, **Çorum Mecitözü Dağsaray Köylüleri Yardımlaşma Day-**

nışma Derneği, **78'liler Girişimi**, **Gülsuyu-Sarıgazi-Samandıra**, **Sultanbeyli-Gebze İşçi-Köylü okurları**, **İCİ** (İzmir Cezaevi İnişiyatifi).

Geceye gönderilen mesajların okunmasından sonra devrim ve komünizm davası uğruna şehit düşenlerin şahsında simgesel olarak bir plaket töreni düzenlendi. **TUYAB** adına **İsmail Karagöz**'e, **Ölüm orucu şehidi Hüseyin Demircioğlu** adına kardeşi ve **BEKSAV** çalışanı **Muharrem Demircioğlu**'na, **Ölüm Orucu şehidi Sibel Sürücü** şahsında **DETAK**'tan **Sakine Sürücü**'ye, **Ölüm Orucu şehidi Tuncay Günel** adına **Yaşamevi**'nden **Ölüm Orucu gazisi Esmahan Ekinci**'ye, **Ölüm Orucunda şehit düşen Muharrem Horoz** şahsında **Ölüm Orucu gazisi Yusuf Can**'a, **Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez** şahsında annesi **Selvi Gülmez**'e, **Ölüm Orucu şehidi Endercan Yıldız** şahsında **DHP**'dan **Mahir Baş**'a, **ÇHD** avukatlarından **Mihriban Kırdök**'ün plaketi kendisine ulaştırılmak üzere **Proletarya Partisi** şehidi **Özgür Kemal Karabulut**'un annesi **Sultan Karabulut**'a, 19 Aralık hapishaneler katliamının yapıldığı günlerdeki aydın duyarlılığından kaynaklı **İlkay Akkaya**'ya, **TKM** ve **İşçi-Köylü** gazetesine, işçi sınıfı adına **Deri-İş Tuzla Şube Sekreteri Mustafa Yiğit**'e plaket verildi. Plaket alan kişilerin yapmış oldukları kavgaya ve mücadele çağrıları salondaki kitle tarafından alkış ve zılgıtlarla karşılık buldu. Plaket töreninin ardından hapishanelerde bulunan Partizan tutsaklarının geceye göndermiş olduğu mesaj okundu. Son olarak sahne alan Grup Kızılırmak söylemiş olduğu türküler ve marşlarla kitleyi coşturdu. Gece bitiminde salonu terk eden kitlenin yüzündeki tebessüm ve yarınlara daha iyi olacağına dair umutları görülmeye değerdi.

(Kartal)

